

LORETÁNSKÉ MEDITACE

Brno 2001

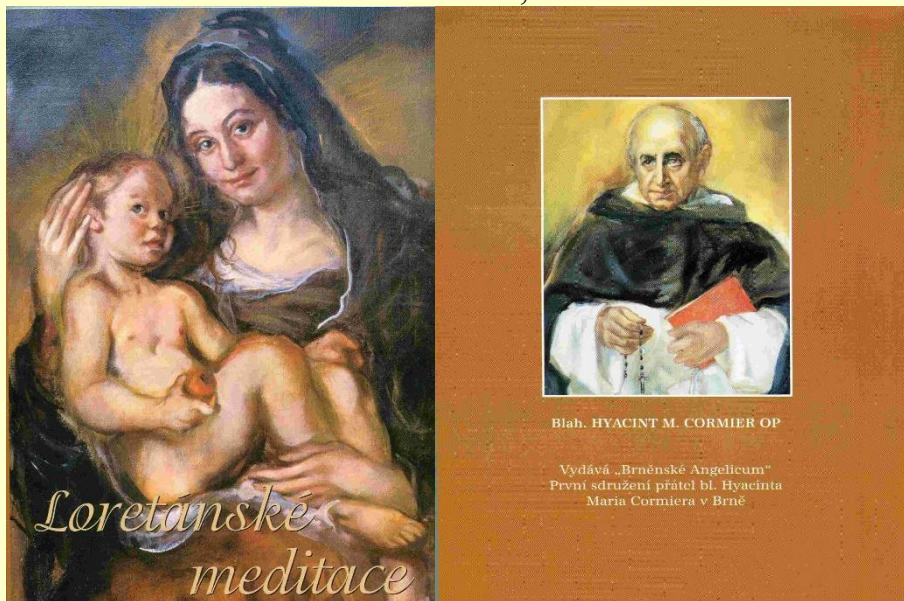
P.Tomáš J.Bahounek OP

Vydává: "Brněnské Angelicum"

"První sdružení přátel bl.Hyacinta Maria Cormiera OP"

Obálka: Veronika Kamila Planerová, III.OP, Madona, olej,
vzadu: bl.Hyacint Maria Cormier OP, olej

Nihil obstat: P.J.Gabriel Souček OP, Lanškroun 13.června 1998

Úvod

Kdykoli přichází nejkrásnější měsíc v roce, máj, dostavuje se s ním úchvatná pobožnost k úctě vznešené Královny nebes, Marie. Je to pobožnost, která uchvacuje lidská srdce tak, jako příroda kolem nás. S radostí sledujeme, jak se probuzená jarní příroda oděla nádherným rouchem vonných květů, podobá čisté nevěstě vystupující k oltáři. Teplým ovzduším prochvívá radost, všude se ozývá zpěv ptactva, všechno září čistotou, novostí a krásou.

A radost omládlé přírody se přelévá do srdce člověka, který zapomíná na své strasti. Pohled na jemnou zeleň, rozkvétající stromy vlévá do budoucnosti blaženou naději lepší budoucnosti.

Každý z nás chová v srdci tuto naději a obává se, aby nebyl oklamán ve svých touhách. Kde najít jistotu, že se splní naše naděje. Kdo nás může ubezpečit, že se nám dostane od nejvyššího Pána pokoje a zdraví v budoucím životě? Je to ona, o níž uvádí Písmo: "*Kdo mne najde, nalezne život a dojde požehnání od Hospodina*" (Přísl.8,35).

Kdo hledá šťastný život, jak zde na zemi, tak jednou na věčnosti,

nalezne ho pomocí Marie. Proč se obracíme k Marii? Proč ji máme tolik uctívat?

Hlavní pohnutkou mariánské úcty je její důstojnost. Jakou důstojnost mají mocnáři tohoto světa! S jakou úctou se k nim blíží žádosti poddaných pronášené s úctou, když plní jejich rozhodnutí! Ještě výše než oni jsou svatí. Vždyť v celém vykoupeném Božím lidu je hlásána jejich chvála. Sám Bůh je oslavuje divy a zázraky. Ještě větší je důstojnost andělů. Stojí u Božího trůnu a jsou obrazem nekonečné svatosti a velebnosti Boží.

Avšak Maria je víc, dá se říci skoro nekonečně víc než všichni mocnáři světa, víc než všichni andělé a svatí. Ale proč? Poněvadž je Matkou Boží. Lidí i andělé jsou při vši své vznešenosti jen služebníci Boží. Ale Maria je ta, jež zrodila Syna Božího, Pána nebe a země. Jedině Maria smí říci Ježíši Kristu: Ty jsi můj Syn a já jsme Tvá Matka. Jak vznešená je důstojnost Marie Panny! Jak pravdivě volá svatý Petr Damiani: *"Kdo je větší nad Marii, která nosila Boha ve svém těle!? Nikdo ji nepředčí, jenom Ten, který ji stvořil!"*

Další pohnutkou úcty k Marii je její svatost.

Diamant se nezasazuje do olova, nýbrž do zlata. Maria má jako Matka Boží nejvyšší důstojnost. Proto jí nepřisluší jen všední svatost, ale důstojností a svatostí předčí všechny svaté. A je tomu tak. Všichni světci a světice jsou poskvrněni dědičným hříchem, kdežto Maria je zvláštní milostí uchráněna od hříchu. Všichni světci a světice, kteří si zachovali nevinnost až do hrobu, dopustili se přesto nějakých hříchů. I zde je Maria výjimkou. Ani sebemenší stín hříchu nezkalil její čistou duši. Platí o ní slovo Ducha svatého: *"Celá jsi krásná přítelkyně má a poskvrny není na tobě!"* A co říci o jejích ctnostech? Měla je všechny v nejvyšší míře. *"Co bylo na některém svatém výtečného"*, říká sv. Tomáš z Villanovy, *"to lze spatřit na Marii. U ní je trpělivost Jobova, tichost Mojžíšova, víra Abraháмова, čistota Josefova, moudrost Šalamounova, pokora Davidova, horlivost Eliášova, u ní je čistota panenská, síla mučednická, zbožnost vyznavačů, moudrost učitelů. Kdo spočte její zásluhy? Jelikož čistá láska k Bohu plnila její srdce a byla vzpruhou některých jejích snah a jednání, potom každý její krok, každé její slovo každý skutek byly záslužné. Její zásluhy jsou jako zrnka písku na mořském břehu."* Jako je Maria nejbliže Bohu svou důstojností, tak je mu nejbližší svou svatostí.

Hlavní důvody naší úcty k Marii jsou, že je Matkou Boží a je nejsvětější ze všech tvorů. Ale láska k Bohu a láska k bližnímu je

nerozlučně spojena. Sv.Jan píše: "*Kdyby někdo říkal: Já mám Boha rád!, ale přitom by měl svého bratra v nenávisti, nemluví pravdu*" (1Jan4,20). A je také pravda, že čím více kdo miluje Boha, tím víc miluje i své bližní. Jak mnoho vykonali svatí z lásky k bližním, že milovali Boha. Mnozí pro ně obětovali i své jmění, svobodu i život. Ale kdo víc miloval Boha než Maria. Oheň její lásky k Bohu nelze vylíčit. Proto také nikdo z nás nemůže milovat víc než Maria. Láska, jakou chovají všechny matky ke svým dětem, je pouhým stínem ve srovnání s láskou, jakou chová Maria ke každému z nás.

Jak nám dává najevo tuto lásku?

Největší dobrodiní, které nám prokázala je, že nám porodila Spasitele. Ježíš Kristus je Mariin Syn. Od ní dostal lidskou přirozenost, v níž za nás trpěl a umřel. Bez to bychom byli dosud kořistí ďábla. Kdokoliv tedy myslí na největší ze všech milostí, na milost vykoupení, ten musí myslet na Marii. Bez Marie není Vykupitele ani spásy.

Z toho také můžeme sledovat, jak chce, aby všichni lidé byli spaseni, když nám ještě v hodinu naší smrti vyprošuje obrácení. Všechna ostatní dobrodiní plynou lidstvu zásluhou Marie. Ona zmůže u Boha všechno, neboť je Matka Boží. Jak je Bůh všemohoucí na trůnu, tak je Maria všemohoucí na kolenou. Bůh uděluje všechna dobrodiní prostřednictvím Marie.

Mariánská úcta je znamením vyvolení. Totiž tím, že kdo vede zbožný život nebo sice hřešil, ale činí pokání a horlivě ctí Marii, smí doufat ve spásu. Proč? Protože mu Maria vyprosí milost vytrvat v dobrém. Kdo ji však nectí nebo se jí přímo protiví, nese znamení zavržení. Ježíš nemůže milovat a přijímat na milost ty, kdo nemají v lásce Jeho Matku. Jako je podle slov sv.Anselma nemožné, aby ty, kdo se od Marie odvracejí a protiví se jí, byli spaseni, tak zase ty, za něž se přimlouvá, budou spaseni.

Pane, smiluj se! Kriste, smiluj se! Pane, smiluj se!

Kdyby přišel někdo do vládní rezidence a setkal se tam se s vládcem a jeho rodinou a úředníky, napřed by vzdal úctu mocnáři, teprve pak by se pozdravil s jeho matkou a úředníky. Tak to činí celý vykoupený Boží lid. První úctu vzdává Bohu, králi nebe a země, protože Bůh jako milost sama, Stvořitel a Pán všeho, jehož jsme obrazem a jím žijeme, pohybujeme se a jsme. Teprve když dá lid Bohu, co je Boží, obrací se k Marii a ke svatým. Úcta, kterou vzdává Bohu, se od této úcty nekonečně liší.

Maria sice není žádná božská osoba, ale jen člověk, avšak uctíváme

ji právě proto, že byla pouze člověk, do něhož se vešel celý Bůh. Boha uctíváme jako nejvyššího Pána, ale Marii a svaté jen jako jeho věrné služebníky a přátele. Uctíváme Boha, který má všechno dobré sám od sebe, kdežto Marii a svaté, jež mají dary a přednosti od Boha. Uctíváme Boha, aby nám pomohl svou všemohoucností, Marii a svaté, aby se za nás u Boha přimlouvali. Proto voláme k Bohu: Pane, smiluj se!, kdežto k Marii a svatým: Orodujte za nás!

Najdou se křesťané, kteří vstoupí do chrámu Páně, kde je obraz Panny Marie, ani si nevšimnou oltáře se svatostánkem, lhostejně přejdou kolem eucharistického Ježíše a stejně tak bez úcty pomínou přítomnost svatého kříže, a jen spěchají před obraz Matky Boží. Jak chce někdo dojít přízně Matky Boží, když neprojeví úctu jejímu Synu Božímu stejně tak jako svatému Kříži, na němž přinesl Kristus kvůli nám největší oběť? Vyskytují se ovšem i takoví "moderní" křesťané, kteří se z podivných zásad odmítají poklonit před oltářem, třeba s odůvodněním, že zde není svatostánek, a zapomínají, že i Kříži Kristovu, jenž zdobí každý oltář patří naše úcta. Když tedy přicházíš do kostela, zejména kde je Ježíš v Nejsvětější Svátosti, napřed se pokloň před svatostánkem, pak teprve obrať pozornost ke komukoli jinému, zvláště k Marii. Žádáš nějakou milost od Marie? Pamatuj, že Maria neuděluje nikomu milosti sama od sebe, ale vyprosí je pouze přimluvou u Boha.

Pane, smiluj se! Tak voláme s pokorou a máme k tomu tolik důvodů. Sledujme své tělo, jak je ubohé a křehké, kolika nemocem a bolestem je vystaveno! Jak snadno ho může uchvátit smrt a vrhnout do hrobu. Stačí neopatrně přebíhat přes silnici. - Sledujme pozemské věci - copak nejsou v Boží ruce?! Marně by se namáhali stavitelé domu, kdyby jej nestavěl Bůh. A jak snadno se přihodí mnohému bohatému, aby jako Job jednoho dne přišel o všechno: o majetek, rodinu, příbuzné, děti, zdraví...! - A co říci, když nahlédneme do svědomí?! Jsme hříšníci, a můžeme spočítat hříchy, kterých jsme se dopustili myšlením, slovy a skutky, ba i lhostejností, je jich jako vlasů na hlavě. Ještě horší je, že se jich sami nemůžeme zbavit. Kdyby se milosrdný Bůh nesmiloval a nedopustil, byli bychom ztraceni.

Proto "Pane, smiluj se!" A smiluje se, když se Maria přimluví. Je plná blahovůle k spravedlivým i k hříšným.

Kriste, smiluj se. Také židé i ti, kdo upřímně hledají Boha, volají k Bohu o smilování, ale nevolají ke Kristu. Neuznávají ho za Syna Božího a Spasitele světa. My však víme a vyznáváme, že On je Syn Otce nebeského a pravý Bůh. *Radostně děkujeme Otci, protože od něho*

pochází to, že světlo nám přináší dary, které jsou určeny pro věřící. On je věrný obraz neviditelného Boha" (Kol 1,12-15). Jak velké jsou milosti, které máme od něho. Jsme články jeho Církvě, za což vhodně děkovala sv. Terezie. Máme od něho mši svatou s ovocem krvavé smrti na kříži, a svátosti, v nichž se posilujeme ve všech životních okolnostech. Skrze něho je nám připravena cesta do věčného života. Za to ho máme milovat a plnit jeho vůli. Jenže jak si mnozí počínají?! Urážejí ho a znovu křížují svými hříchy, ano jsou celé nepřehledné zástupy jeho nepřátel, kterým vládce světa stále rafinovanějšími prostředky bere radost ze života zrovna tak jako útočiště hříšníků. Volejme za ně i za sebe: Kriste, smiluj se!

Kristus svědčí už svým jménem, že je prorokem, učitelem, veleknězem a vládcem. Hlásal nám radostnou zvěst, vykoupil nás a smířil s Otcem, a jeho království se šíří po celém světě. Nebyl z tohoto světa, ale vydal se do světa kvůli nám, aby nikdo z nás nezahynul. I po dvou tisíciletích se stále vede boj o člověka, protože poražený vládce světa závidí lidem naději na věčný život a svádí k tomu všechny lidi. Kriste, smiluj se! - A lidé? Mnozí zavrhnou zjevené pravdy Božím, pro něž milióny mučedníků prolilo svou krev, a dělají si vlastní bůžky, které odpovídají vášním a zvráceným touhám. Kéž by prohlédli a otevřeli se Božím Slovu: Kriste, smiluj se! - Jiní sice neodpadli, ale jsou nedbalí v užívání prostředků spásy: modlitba se jim oškliví, odmítají vědět o Božím Slově. Spíše než na kříž hledí na televizi v domnění, že se jim odtamtud dostane plnost poznání i zábavy. Odmítají možnost svátostného smíření s Bohem a přijetí eucharistického Krista. Aby povstali ze své vlašnosti: Kriste, smiluj se! - Je také mnoho opovážlivců, kteří se zřekli Krista a slouží pod korouhví d'áblou. Jsou otroky choutek těla. Dej, Pane, ať nevolají pozdě: Kriste, smiluje se!

Nezapomínejme, že Kristus je nejen naším Vykupitelem, ale také naším soudcem. Jako soudce už nyní často trestá hříšníky, ale co teprve na věčnosti. Kdo tam chce jednou obstát, hledá útočiště v Marii. Maria se jistě přimluví, jakož se už nyní za tebe přimlouvá, jinak bys byl už dávno zahynul.

Pane, smiluj se! Třikrát voláme k Bohu o smilování kvůli třem nepřátelům naší spásy, kvůli tělu, světu a d'áblu, kteří nás svádějí do záhuby. Nejbližším nepřítelem je tělo, totiž neovládaná závislost na tělesných sklonech. Odtud pochází opilství, požitkářství, labužnictví, smilstvo, cizoložnictví, odpady od Boha. Potom také svět, plný špatných příkladů, příležitostí, sliby a hrozby. A žádná rodina, žádný jedinec se nemůže schovat před světem do nějaké odlehle končiny,

protože ho svět sám vyhledá tolika rozličnými sdělovacími prostředky. Není úniku z dusivé atmosféry hříchu návratem do nějaké panenské přírody, protože celé naše okolní prostředí je poznamenáno důsledky hříchu, kazícím i okolní přírodu. Jistí je, že i d'ábel, podněcovaný pekelnou záští usiluje o naši záhubu, jak praví sv.Petr: "*Protivník váš, d'ábel, jako lev řvoucí obchází a hledá, koho by pohltil.*"

Když je tento trojnásobný nepřítel tak mocný a my tak slabí, musíme volat: Pane, smiluj se! Nebud'me lehkomyšní, vítr otřásá i duby, jak snadno může být vyvrácen malý stromek!

Pane, smiluj se! Bůh se smiluje a nikdo nás nevyrvé z jeho ruky, ale také my se musíme přičinit. Protože ten, který nás stvořil bez nás, neučiní nás bez nás svatými a blaženými. Jaké jsou prostředky? Bdělost a modlitba. Musíme bdít nad svými náklonnostmi, abychom si zachovali sebevládu. Musíme bdít nad smysly, zvláště nad očima, aby jimi jako dveřmi nevešel pokušitel. Bdít nad slovy a skutky, abychom neříkali a nekonali, čeho bychom pak později litovali. Bdít nad svou prací, nad svým dílem, ale i nad smysluplností svých zábav, svého rozptýlení, svého odpočinku, aby nás trojnásobný nepřítel neohrozil ani ve spánku. *Ochraňuj nás, pane, když bdíme, a bud' s námi, když spíme, ať bdíme s Kristem a odpočíváme pokojí!* Tak je třeba bdít a čas bdělosti naplňovat modlitbou, abychom si Boží ochranu vyprosili i pro čas spánku, i pro místo v naší duši ponořené do neuvědomělých tužeb a pudových hnutí.

Sv.Jan Zlatoústý praví: "*Modlitba je záchranná kotva pro toho, komu hrozí utonutí. Je nevyčerpatelným pokladem pro chudého, silným lékem pro toho, kdo chce zůstat zdrav.*" K modlitbám je třeba častého přijímání svátostí. - Pane, smiluj se!

Cesty Boží jsou nevyzpytatelné. Bůh nás často nechá upadnout do nepříjemných obtíží, pokušení a utrpení, takže by se zdálo, že neslyší, když prosíme o smilování. Utíkejme se k Marii. V důvěře se obracejme k Marii ve chvíli pokušení. Zjedná vám útěchu i pomoc. Spíše by nebe a země pominuly, než aby Maria odepřela svou pomoc tomu, kdo ji s čistým úmyslem prosí o pomoc a vkládá do ní důvěru.

Bože, náš nebeský Otče, Synu, Vykupiteli světa, smiluj se nad námi

Když se modlíme **nebeskému Otc**i, vyznáváme, že Otec, první osoba v Nejsvětější Trojici je pravý Bůh, a proto má všechny dokonalosti, které Bohu přísluší. Nazýváme ho Otcem nejen proto, že nás stvořil, ale také proto, že jsme se díky Ježíši Kristu stali Jeho dětmi.

Jaká je to pro nás milost, že smíme Boha nazývat svým Otcem, že se nazýváme a také jsme Božími dětmi! Jaká je to důstojnost. Když se tázali Svatého otce Jana Pavla II., jak prožívá to, že mu různí lidé prokazují úctu jako papeži a hlavně křesťanstva, tehdy odpověděl: "To, že jsem papež, neznamena nic proti důstojnosti, kterou požívám proto, že jsem od křtu svatého Božím dítětem." Tuto důstojnost máme respektovat v každém křesťanu, i v tom nejchudším.

Jsme dětmi Otce nebeského, a to je velká čest, dokonce i větší než je pouhá lidská důstojnost, která se omezuje jenom na oblast přirozeného života člověka. Kdykoli na nás doráží vládce světa, aby se zmocnil vlády nad námi, pamatujme na to, čím jsme, totiž Boží. Bůh je náš Otec, který nás miluje a přeje nám dobro, pravdu, lásku, krásu, ale ne jen ledajaké dobro či pravdu, nýbrž svrchované Dobro, největší Pravdu, nejvznešenější Lásku a vrcholnou Krásu, tedy nám přeje sebe sama. A také nám sebe sama dopřává ve svém Synu Božím. Prosme ho s důvěrou o cokoli pro nás dobrého a spasitelného, neodepře nám to. Jsi opuštěn? Zdá se ti, že tě ostatní přehlížejí, ba nenávidí. Prožíváš smutek, když nevidíš smysl své práce? Zakoušíš pocit odcizení uprostřed úřadů a anonymity města? Nezapomínej, že je zde jeden Otec nebeský, který tě sleduje svým laskavým pohledem, jeho ruka ti žehná, srdce pro tebe bije. A teprve, když člověk upadne do hříchu?! Otec nebeský nezavrhně svého marnotratného syna, když se k němu pokorně vrací se srdcem zkroušeným.

Když říkáme "nebeský Otče", říkáme "nebeský", protože víme, že je všude přítomen a není místa, kde by nebyl, a kde bychom se mu mohli ztratit nebo se před ním skrýt. Ale zvláštním způsobem je Bůh přítomný v nebi. Tam na něho pohlížejí blažené duše tváří v tvář a jásají se svatým Petrem: "*Pane, je nám tady dobře*" (Mt 17,4). Nezapomínejme, že i naší vlastní je nebe, kdežto na světě jsme jen cizinci. Proto tam často povznášejme své srdce a vyhledávejme to, co zůstane navěky. Co by prospělo člověku, kdyby celý svět získal, ale na duši utrpěl škodu?

Otče, náš nebeský Bože, smiluj se nad námi! Máme důvod prosit o smilování, když jsme Boha tak těžce a tolika hříchy uráželi. Měli bychom následovat ztraceného syna a pokorně se vrátit k Otci, když jsme ho následovali v marnotratnostech: "*Otče, nejsem hoden nazývat se tvým synem.*" Učiníme ještě lépe, když přijmeme útočiště u Marie, Matky milosrdenství, a vyprosíme si její přímluvu u Otce nebeského.

Když se modlíme k **Synu, Vykupiteli**, tedy voláme k druhé božské osobě v Nejsvětější Trojici, k pravému Bohu. To, že je pravým Bohem nejenom On sám slavnostně prohlásil, ale dokázal o i četnými zázraky.

Rovněž mnohé zázraky, které apoštolové a křesťané všech dob učinili ve jménu Ježíše Krista, jsou důkazy jeho božství, protože zázraky může činit jedině Bůh.

Kristus je Bůh jako Otec, ale osobou se od něho liší. Otec nebeský je sám od sebe, kdežto Syn je od Otce zplozen, a to od věčnosti. Nebylo tedy doby, kdy by Syn Boží nebyl býval. Přísluší mu věčnost jako Otcí.

Kristus ale není pouze Bohem, nýbrž i člověkem. Jeho lidská přirozenost spočívá také z duše a těla. Nebyl vždy člověkem. Stal se člověkem teprve před za života svaté Panny nazaretské. Tajemství Vtělení Syna Božího slavíme na svátek "Zvěstování Panně Marii". Když se stal člověkem, nepřestal být Bohem. Kvůli našim hříchům byl ukřižován a na kříži zemřel kvůli každému z nás celý Bůh a celý člověk. Když zemřel na kříži, oddělila se jeho duše od těla, ale božství zůstalo spojeno s tělem i s duší.

Jako Bůh a člověk sedí po pravici Otce nebeského. Jako Bůh a člověk je přítomen v Nejsvětější Svátosti. Nestačilo mu, že kvůli nám zemřel, ale i po vzkříšení se k nám sklání a chce nás sebou samým živit navěky tak, že se nám pod způsobou těla a vína klade až do úst.

Tuto základní pravdu pevně věříme, abychom byli spaseni. Nebylo nám dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy. *"Při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí"* (Flp 2,10). Prokazuj mu i ty nejpokornější úctu, zejména v kostele před svatostánkem. Poklekni! Neber Boží jméno nadarmo!

Roku 1618 svrhli protestantští stavové císařské místodržící Martinice a Slavatu, jako i jejich tajemníka Fabricia z oken pražského hradu do příkopu dvacet metrů hlubokého. Místodržící prosili, aby jim byl poslán zповědník, co jim bylo odepřeno. Martinic volal stále jméno Ježíše a Marie. S oken se ozýval výsměch: Uvidíme, jestli mu Maria pomůže! A pomohla. Martinic vyvázl nezraněn. Slavata narazil na kámen a tak se lehce zranil. Z deště výstřelů, jež za nimi byly vypáleny, netrefila je ani jediná kulka.

Kdykoli se modlíme k Synu, Vykupiteli světa, modlíme se k tomu, jenž vykoupil svět. Vykoupil nás od kletby hříchu, z otroctví ďábla, od věčného zavržení. Smířil nás s Bohem, otevřel nebe a zasloužil milosti, jimiž se můžeme stát svatými. Jak nás vykoupil? Smrtí na kříži. *"Víte, že jste byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjejícími, zlatem nebo stříbrem, nýbrž drahou krví Krista"* (1Petr1,18). K tomu, aby nás lidi mohl vykoupit před Bohem, musel být Bůh a současně člověk. Bůh, protože náš hřích byl nekonečnou urážkou Boha, za kterou mohla přinést dostatečnou náhradu jenom nekonečná osoba Boží, člověk,

protože za hříšného člověka mělo být přineseno zadostiučinění.

Myslí si někdo, že je dost věčný Spasiteli za milost vykoupení? Kvůli tobě se Bůh narodil v chlévě jako chudé dítě, snášel utrpení a starosti po 33 let, zemřel v hrozné hanbě a bolestech na kříži. Chraňme se, abychom ho znovu svými hříchy ukřižovali!

Synu, smiluj se nad námi! Jistěže se smiluje. Vždyť nás miluje. Je naším jediným prostředníkem u Otce nebeského. *"Moje milé děti, tohle vám píše proto, abyste se chránily hříchu. Dopustí-li se však někdo hříchu, ať nezoufá: máme Ježíše Krista, přímlovce u Otce. On je smírná oběť za naše hříchy, a nejen za naše, nýbrž i za hříchy celého světa"* (1Jan2,1-2). Pokud se ale přesto obáváš vyhledat pomoc u Ježíše Krista, že se lekáš jeho božské velebnosti, obrať se k Marii, neboť ona se za nás přimlouvá u svého Syna, který spíše než kteréhokoli jiného tvora vyslyší svou Matku.

Na kázání svatého Dominika ve Florencii přišla též veřejná hříšnice Benedikta. Jeho horlivá slova ji oslovila. Šla ke světcům ke zpovědi a v lítosti slibovala nápravu. Dal jí růženec. Avšak zlozvyk byl tak velký, že znovu upadla do starých nepravostí. Otec Dominik ji vyhledal a důrazně jí připomínal zodpovědnost před Bohem i za duše, které svedla a opět jí vybídl k mariánské úctě. Maria pomohla. Po mnoha úporných zápasech přišlo vítězství, žena žila zbožně až do konce své pozemské pouti. Co nedokázala sama, dovedla s pomocí Matky Boží.

Rozjímej často o Ježíši, o jeho život a umučení. Tím poznáš nekonečnou hodnotu své duše, když se za ni vtělený Bůh obětoval. Vzpomeň si, kolikrát ti už odpustil! Ježíš se smiloval, Maria se přimlouvala. Pokud pokud žiješ, vzdávej díky Ježíši a Marii!

Bože, Duchu svatý, smiluj se nad námi.

Bože, Duchu svatý, smiluj se nad námi. Duch svatý, k němuž o smilování prosíme, je třetí osoba v Nejsvětější Trojici, v jednotě s Otcem a Synem, pravý Bůh. To je pravda naší víry, Písmem svatým zaručená. Tak nazývá sv.Petr Ducha svatého přímo Bohem, když říká. *"Ananiáši, proč ti satan ovládl srdce, žes obelhal Ducha svatého. Neobelhal jsi lidi, nýbrž jsi obelhal Boha!"* (Sk 5,3-4) Písmo svaté připisuje Duchu svatému božské dokonalosti a skutky jako věčnost, vševědoucnost, všemohoucnost, posvěcování lidí. Církev tomu také vždy učila a odmítla blud makedonských, kteří popírali božství Ducha svatého. Ačkoli je Duch svatý Bůh jako Otec a Syn, přesto se od nich liší osobou. Není totiž sám od sebe jako Otec nebeský, ani zplozen od Otce jako Syn Boží, nýbrž vychází od Otce a Syna. Tertullian říká, že

"Duch svatý vychází od Otce a Syna jako paprsek od slunce."

Duch svatý se obvykle zobrazuje v podobě holubice a v podobě ohnivých jazyků. Je zpodobován holubicí, protože se v této podobě objevil nad Kristem při křtu v Jordánu. Je zpodobován ohnivými jazyky, protože v této podobě sestoupil o letnicích na apoštoly.

Duch svatý je jako Bůh všudypřítomný, zvláště jako původce a dárce milosti je v obecné Církvi a v duši spravedlivého.

Raduj se, že patříš k Církvi, v níž přebývá Duch svatý až do konce světa. Jsi chráněn před bludem, protože co Církev učí, je učení Ducha svatého, je to věčná, božská Pravda. Nedej se zmást nevěrou světa, ale zbožným životem vydávej svědectví o své víře jako Božím daru.

Jak se stal katolíkem proslulý kardinál Manning, který býval anglikánským pastorem? Přišla k němu nějaká žena a prosila, aby kázal o Duchu svatém. Pro nedostatek jiných knih od Duchu svatém sáhl po knize katolické. Zde nabyl nejen učení o Duchu svatém, ale i pravou víru. Tak se musí i vzdělaný křesťan vzdálený Církvi obecné namáhavě prodírat k poznání učení pravé víry, které jsme my zdědili po svých rodičích. Měli bychom si jí více vážit. Jsou známy případy, kdy někteří lidé odpadli od pravé víry, poněvadž za to dostali pár dolarů navíc.

Modleme se za ty, kdo neohroženě hlásají víru uprostřed světa, kde se jeho vládce, odvěký lhář a vrah, snaží ovládnout lidská srdce pomocí dolarů. Je to špatný obchod, když vládce světa nabízí člověku hory blahobytu a požitků, a čeká, že člověk zaplatí za pomíjivé zboží pochybné jakosti svou vlastní nesmrtelnou duší. Tak by člověk ošidil Boha o svou duši, jejím zaprodáním odpůrci, a sebe by ošidil ještě víc, o Boha, svrchované, nepomíjivé Dobro.

Modlíme se "Duchu svatý", protože je svatý nejen jako Bůh, nýbrž proto, že jeho vlastní působení je posvěcování lidí. Z hříšníků dělá spravedlivé, z otroků ďábla dělá děti a přátele Boží, dědice nebeského království. Ježíš Kristus nám svou smrtí na kříži zasloužil milost našeho posvěcení. Duch svatý nám tyto zásluhy přivádí. Kdyby nebylo Ducha svatého, pak by nám zásluhy Ježíše Krista nebyly nic platné. Svatý Jan Zlatoústý praví: *"Skrze Ducha svatého dosahujeme odpuštění hříchů, stáváme se andělskými."*

Uvaž, za co všechno děkuješ Duchu svatému, a zachovej si milost Boží, již se ti na křtu svatém dostalo, a kdo jsi hříchem pozbyl, svátostí smíření se ti znovu nabízí. Není větší poklad než milost posvěcující. Kdo ji má, je Božím dítětem a chová v sobě jedinečný obraz Boží k Boží podobě. Ztrátou této milosti se zamlžuje Boží obraz v hříšníkovi, třebaže zaměření k Boží podobě zůstává. Bez zvláštní Boží pomoci ve

svátosti smíření se každý stává otrokem d'ábla a jícen pekla se už dnes rozevívá v jeho srdci. Nedivíme se tedy, proč si svatí tolik váží milosti. Sv.Ludvík, francouzský král, se ptal svého pobočníka, když kráčeli kolem lidí postižených malomocenstvím: *"Co byste si přál raději, spáchat jeden hřích nebo být postižen na dvacet let malomocenstvím?"* - *"Raději sto smrtelných hříchů, než malomocenství"*, odpověděl pobočník králi, který řekl: *"Dal bych přednost malomocenství až do smrti před jedním všedním hříchem."*

Duchu svatý, smiluj se nad námi! S důvěrou se můžeme obrátit k Duchu svatému s touto prosbou. Vždyť Duch svatý je sama Boží Láska. Máme důvod prosit Ducha svatého také proto, že bez jeho milosti nemůže dílo spásy ani zažít, ani v něm růst, ani zdárně dovršit. Sv.Pavel píše, že bez Ducha svatého nemůžeme dokonce ani myšlenku pojmout (1Kor3). Tím méně jsme schopni se vyhnout hříchu, odolat pokušení, ctnostně jednat, v dobrém vytrvat do konce. Prosme ho denně, aby nás osvěcoval a posiloval. Kolikrát jsme ho zarmoutili, když jsme nedbali jeho vnuknutí a promarnili jeho milosti. Obráťme se k Marii, aby nám u něho byla pomocnicí!

Bože, v Trojici jediný, smiluj se nad námi

Po vzývání každé ze tří Božských osob zvlášť, obracíme se ke všem všem třem v jednotě s prosbou o smilování. Tajemství Nejsvětější Trojice je největším v naší víře. Je jeden Bůh. Tak ukládá Bůh věřit. Avšak je ve třech osobách: *Jděte do celého světa a křtěte ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.* Otec nebeský je Bůh, Syn Boží je Bůh, Duch svatý je Bůh, a nejsou to tři bohové, nýbrž pouze jeden je Bůh. Otec je od věčnosti sám od sebe, Syn je od věčnosti od Otce zplozen, Duch svatý vychází od Otce i Syna od věčnosti.

Jednou kráčel po mořském břehu sv.Augustin, když rozjímal o tajemství Nejsvětější Trojice. Najednou uviděl chlapce, jak hloubil důlek na břehu, ale mořské vlny mu jen stále zalévaly, ale on vždy znovu vyléval lasturou vodu z důlku do moře. Po chvíli mu řekl: *"Kdybys tisíce let přeléval tu vodu do toho důlku, tak z něj všechnu vodu do moře nepřeleješ."* Chlapec mu odpověděl: *"Spíše já přeleji celé moře do tohoto místa, než bys ty pochopil to tvé tajemství."*

Ani my nemůžeme vyčerpát hloubku tajemství Nejsvětější Trojice. Můžeme rozumem poznat, že v něm není nic nesmyslného, ale plně toto tajemství pochopíme až na věčnosti. Máme však děkovat trojjedinému Bohu, když máme všechno od něho. Bůh Otec nás stvořil a udržuje, v něm se pohybuje, žijeme a jsme, a ani vlas s naší hlavy nepadne bez

jeho vědomí. Od něho závisí každý okamžik našeho života. Dal nám svému jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Syn Boží pro naši spásu dal život na kříži. Jesle, kříž, svatostánek - zde jasně vyniká jeho dobrota. Po Zmrtvýchvstání vystoupil na nebesa, aby nám tam připravil místo. Duch svatý nás posvěcuje pro život věčný.

Voláme k němu o smilování. On se smiluje, protože jsme jeho děti, bratři a sestry Ježíše Krista. Láska Ducha svatého nás objímá. A když se bojíme před něho předstoupit pro své těžké hříchy, Maria je nejlepší dcera Otce nebeského, vyvolená Matka Syna Božího, neposkvrněná nevěsta Ducha svatého. Za to vděčně voláme k Bohu: Sláva Otci, Synu i Duchu svatému!

Svatá Maria, oroduj za nás

Svatá Maria, oroduj za nás! Když jsme přednesli prosby k Nejsvětější Trojici, právem se obracíme na Pannu Marii. Vždyť je Nejsvětější Trojici nejbližším tvorem jako vyvolená dcera Otce, panenská Matka Syna a neporušená nevěsta Ducha svatého.

Říkáme svatá, a myslíme na dokonalý život, prožívaný důsledně podle Božích přikázání, ale i podle Božích rad. Myslíme na to, jak se Maria svěřila Bohu a zasvětila se službě Bohu, bez ohledu na sebe. Počátkem svatosti je snaha člověka napodobovat Boha.

Mnoho je svatých, ale mezi nimi v celé té mozaice dokonalosti jasně vyniká Maria. Svátá Panna a Matka, žena, který dovedla tak spolupracovat s Bohem, že se mu ve své svatosti stala podobnou, neměla hřích. Prvního byla uchráněna a ostatních se vyvarovala. Dokonale napodobila svého Stvořitele, aby byla dokonale připravena pro službu Spasiteli.

Říkáme Maria, a slyšíme sladké líbezné jméno. Tak líbezné, že se andělé radují, kdykoli je slyší, tak sladké, že zbožní křesťané se nemohou nasytit ani unavit jeho opakováním. To jméno nadchne zdravé, utěšuje nemocné, povzbuzuje sklíčené, plní rozkoší umírající. *"Ó, veliká láskyplná Panno!"* volá sv. Bernard, *"Tvé jméno je tak sladké a líbezné, že člověk při jeho vyslovení vzplane neutuchající láskou k tobě a k Bohu. O důstojnosti tohoto jména lze jen stěží mluvit. Lidský rozum nepronikne jeho tajemství. Duše, kterým bylo dopřáno aspoň trochu zakusit nevýslovné sladkosti tohoto jména, raději skrývají své zážitky a touží poznat ještě více, místo, aby své podivuhodné tajemství odhalily druhým."* Blažený Jindřich Suso ujišťuje, že kdykoli někdo vysloví jméno Maria, vzrůstá jeho důvěra a srdce se roznítí láskou: *"A co teprve ty sama, je-li jen tvé jméno tak sladké a láskyplné!"*

O vznešenosti jejího jména zpívá Šalamoun: "*Tvé jméno je jako vonný olej. Proto tě dívky milují*" (Pís 1,3). Svátý Albert Veliký píše, že se jméno Maria právem srovnává s *vonným olejem*, neboť po jménu jejího Božského Syna nade všechna jména svatých osvěžuje zemdlené, uzdravuje nemocné, osvěcuje slepé, obměkčuje zatvrzelé, posiluje a osvěžuje bojující, potírá lsti d'áblovy. Jméno Maria má největší význam pro spásu lidského pokolení po nejsladším jménu Ježíš, před nímž pokleká každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí. Toto sladké jméno Maria, jež bylo za jejího života skryto jako drahocenný olej a po jejím Nanebevzetí hlásáno apoštoly v celém světě, naplnilo svou božskou vůní celou zem. "*Proto tě dívky milují.*" "*Dívky*", tj. věrné duše, obnovené milostí, obohacené duchovními dary, posílené vírou, rozdíčené láskou, toužící po Bohu si tě zamilovaly, neboť poznaly tvé jméno v celé jeho kráse.

"*Tvé jméno je jako vonný olej.*" Přirozené vlastnosti masti podivuhodně znázorňují nadpřirozenou sílu jména Mariina. Olej je hojivým lékem, sílí, ulevuje, chrání.

Hojí: Rána, potřená olejem, se rychle vyčistí a zahojí. Podobně tam, kde působí jméno Mariino, ustupuje hněs hříchu, a rána se zaceluje.

Sílí: Staří zápasníci si před bojem mazali olejem celé tělo, takže je pak nepřítel nemohl snadno uchopit a tělo bylo pružnější. Podobně bojovníci Boží, pomazáni olejem jména Mariina tím, že je milují a často si je připomínají, nemohou být polapeni úklady nepřítele, anebo z nich snadno vyklouznou. Kdykoli si připomenou jméno Maria, vždy se tím posílí.

Ulevuje: Jméno Maria obměkčuje naši pýchu a upokojuje naše rozjitřená srdce jako olej, neboť jejími modlitbami kamenné srdce změkne jako vosk a jejím příkladem se naše pýcha změní v pokoru.

Chrání: Olej chrání kovy před zrezavěním, jež by je mohlo narušit. Jméno Maria uchovává a chrání duše před velikou nákazou hříchu. Jméno Mariino je posilou v pokušení a útěchou v bolesti.

Jsi-li chudý, pohleď k Marii, která byla ze všech lidí nejchudší; když uvážíš, že přesto byla povýšena nad anděly, pak ti chudoba nebude tak těžká. Jsi-li hříšník, obrať se ke jménu Mariinu a budeš vyléčen; protože žádný mor neodolá jeho síle. Jsi-li spravedlivý, a třeba i napadán pokušením a bojíš se, že zase podleheš, rozpomeň se na jméno Mariino, a budeš posílen, zachráněn.

Rozjímejme o tomto jménu, které je nám po Nejsvětějším Jménu Ježíš tak milé a vyslovujme ho s velkou úctou a láskou. Nestyďme se veřejně ji zdravít!

Svatá Boží Rodičko, oroduj za nás!

Maria je Matka Boží čili Bohorodička. Není však Bohodičkou v tom smyslu, že by Ježíš Kristus přijal Božskou přirozenost od Panny Marie. Syn Boží má Božskou přirozenost od Otce nebeského. Panna Maria je Bohorodičkou v tom smyslu, že když od ní skrze Ducha svatého přijal Kristus lidskou přirozenost a spojil se svou Božskou přirozeností, tak se narodil z Marie. Jelikož je pravý Boží Syn a Maria ho porodila, proto jí právem přísluší označení Matka Boží. Důstojnost Matky Boží jí přiznal anděl, když k ní pravil: *"Duch svatý na tebe sestoupí a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také, co se narodí, bude svaté, bude nazváno Boží Syn"* (Lk1,35). Je Synem z Ducha svatého - Synem Božím. Tak věříme a vyznáváme a Marii ctíme jako Bohorodičku. Těšíme se z toho, že naše Matka Maria je dříve Matkou Boží a skrze ni jsme také my Božími dětmi.

Za Matku Boží ji uznává kulturní lidstvo od nejstarších dob. Když to Nestorius popíral, tam mu sv.Cyril na sněmu v Efezu odpověděl: *Když je náš Pán Ježíš Kristus Bohem, jak by nebyla svatá Panna, která porodila Syna Božího, Bohorodičkou?* a Boží lid tu pravdu vítal radostným provoláním slávy vznešené a vždy vítězné Matky Boží.

Svatá Boží Rodička má jako Matka Boží nesmírnou důstojnost. K tomu, abychom ji docenili, museli bychom pochopit velikost a vznešenost Boží. Maria je Matka Boží, tedy důstojností převyšuje všechny svaté i nejvyšší řady andělů, cherubínů a serafínů. Sv.Tomáš Akvinský píše: *Tím, že se Maria stala Matkou Boží, má pro toto nejtěsnější spojení se svrchovaným Dobrem nekonečnou důstojnost.* Veliká důstojnost přísluší té matce, jejíž syn je prezidentem, objevitelem, umělcem či vynálezcem, ale ještě větší důstojnost přísluší Matce, jejíž Syn je Králem králů, sedí po pravici Boha Otce nebeského, přijde jednou soudit živé i mrtvé, a který je vtělená svrchovaná Pravda, Krása, Láska a Dobro Boží.

Pro tuto důstojnost je Maria plná svatého nadšení, v němž volá: *Hle, od této chvíle mne budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný, jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství!*

V Betlémském chlévě, kde Maria porodila Spasitele, je mramorový oltář, vykládaný drahokamy, s nápisem: *Zde se narodil z Marie Panny Ježíš Kristus.*

Protože je Maria Boží Rodičkou a Matkou Páně, smíme k ní s důvěrou volat: oroduj za nás! Copak nevyslyší Boží Syn vlastní Matku? Spíše než všechny svaté. Svata Boží Rodičko, oroduj za nás!

Svatá Panno panen, oroduj za nás

Nazýváme Marii Pannou panen, protože otevírá nedozírnou řadu křesťanských panen. Sv. Ambrož píše, že *Maria je první, která vztyčila prapor svatého panenství*. U Židů nebylo panenství ceněno. Mnohem větší úctě se těšily matky, požehnané četnými dětmi. Židé byli při své víře zaměřeni dost pozemsky. Proto jim Bůh ani neradil panenský život, ani nesliboval žádnou odměnu za jeho zachovávání. Maria je první a jediná v židovském národě, která chce před Bohem žít a zemřít jako neposkvrněná Panna. Později se ovšem zasnoubila se sv. Josefem. Sv. Augustin k tomu poznamenává, že tak učinila z Božího vnuknutí, aby mohla tím jistěji zachovat před Bohem panenství. Jak pevně byla odhodlána i po zasnoubení s Josefem zachovat panenskou čistotu vysvítá z evangelia, když se ptá anděla: *Jak se to stane, když muže nepoznávám?*, tedy důvěrně nepoznává muže a nemá to ani v úmyslu. Teprve po ujištění anděla: *Duch svatý na tebe sestoupí a moc Nejvyššího tě zastíní*, takže její panenská čistota tím nebude porušena, neboť *u Boha není nemožná žádná věc*, dává svolení. Tak svatá Panna počala Ježíše Krista nadpřirozeným Božím zásahem. Nepozbývá panenství, protože počala zázračným Božím darem. Jako nadpřirozeně počala, tak nadpřirozeně i porodila.

Je třeba se zamyslet nad nekonečnou mocí Boží. Bůh, který vše stvořil a který všemu vládne, může dělat co chce a jak chce. Má dost moci na to, aby uchránil toho, kdo chce být od něho chráněn, aby spasil a vytrhl z moci zla toho, kdo chce být spasen.

Kdo z lidí vysvětlí záhadu přirozeného početí života? Mnoho se o tom ví a mnoho pokusů se v tom směru podniká, často i nedůstojných člověka, ale k těm nejpodstatnějším skutečnostem - jakou mocí se život předává - nemůže nikdo z lidí nic říci. To je prý příroda. Omyl! To Bůh tvoří každý nový život.

Od časů pozemské pouti svaté Panny až dodnes vábí její vznešený příklad mnohé Boží děti sloužit Bohu v čistotě a nerozděleným srdcem. Sv. Anežka Římská odpovídá mládenci, který k ní vzplanul láskou: *Jsem zasnoubena s tím, jemuž slouží anděl, jehož chrám obdivuje slunce a měsíc...* Sv. Cecilie, proti své vůli zasnoubená, řekla snoubenci: *Neopovažuj se na mně ničeho, čím bys proti sobě vzbudil Boží hněv! Pamatuj, že anděl Páně chrání mé tělo!* Její snoubenec touží vidět anděla a přijímá i s bratrem Valerianem křest svatý, aby pak i s Cecilíi podstoupili mučednickou smrt pro Kristovo jméno. Sv. Lucie se dovolávala Ducha svatého, jehož milostí zachová panenskou čistotu.

Když jí soudce vyhrožuje, že ji dá znásilnit a že ji Duch svatý opustí, odpovídá, že její čistota pak bude mít před Bohem ještě větší cenu. Rovněž sv. Tekla odmítá vstoupit do manželství kvůli zasvěcení se Bohu, a je pro to obžalována a umučena pro věrnost Kristu.

Maria se nazývá Pannou panen, protože je nejčistší mezi všemi. Jako slunce mezi hvězdami září svatá Panna mezi tolika jinými. I ta nejčistší ze všech ostatních panen zakouší pokušení, jež musí potlačovat. O tom však nemůže být u Marie ani řeči, poněvadž nebyla obtížena důsledky dědičného hříchu. V jejím srdci nikdy nevznikla žádná nepočestná myšlenka ani žádost.

Musíme bojovat o čistotu, ale nejen sebezapíráním, nýbrž také růstem v Boží lásce. Máme růst v čistotě s vědomím její vznešenosti a toho, že jde o naši úplnou odpověď na to, že si nás Bůh tak zamiloval, že se kvůli nám dal ukřižovat. Jako ji miloval Spasitel, když si vyvolil za svou Matku neposkvrněnou Pannu, za pěstouna čistého Josefa, a z apoštolů si nejmíc oblíbil čistého Jana. Svatí Otcové oplývají chválou panenské čistoty. Sv. Bernard píše: *Slyšíš o panenství, slyšíš o pokoře. Nemůžeš-li u pokorné Marie napodobit panenství, hled' alespoň napodobit u Panny pokoru! Panenství je chvályhodná ctnost, ale pokora je nutná! Panenství se radí, ale pokora se nařizuje. K panenství jsi zván, k pokoře jsi nucen. Věčné spásy můžeš dosáhnout i bez panenství, nikoli však bez pokory. Co na to říkáš ty, kdo zachováváš čistotu, a přece tě drží pýcha? Maria zapomíná na to, že je panna, a dochází slávy svou pokorou. Ty však na pokoru nedbáš a chlubíš se panenskou čistotou. - Kdo však má i panenství i pokoru, je veliký, ať je to kdokoli!*

Mějte tedy v úctě panenskou neporušenost vy, kdo žijete jako manželé v porušitelném těle. Podivujte se, svaté panny, panenské plodnosti. A všichni napodobujte pokoru Matky Boží.

Matko Kristova, oroduj za nás

Člověk se hříchem odcizil Boží přízni a vládě. Tím však upadl do otroctví svého svůdce. Marně se člověk sám brání krutovládě odvěkého lháře a vraha, neboť vládce světa je chytřejší než všichni lidé. Bůh se však smiloval. Věčné Slovo, Boží Syn se rozhoduje pro přijetí lidského těla, pro život obyčejného člověka, aby za lidi vybojoval rozhodný boj, který oni vždycky prohrají. Zvítězí silou ducha, silou lásky. Věčné Slovo se vtěluje. Bere na sebe lidské tělo z nazaretské Panny. Vidíme, že svatá Panna je nejen Bohorodička, ale také Kristorodička, Matka člověka Ježíše, zvaného Kristus - Mesiáš.

Svatá Panna dala nadpřirozeným zásahem Božím skutečné lidské tělo Věčnému Slovu. Porodila Boha v lidském těle - Ježíše Krista. Vznikl početím bez účasti muže, dostal nesmrtelnou lidskou duši a narodil se. Maria mu dala lidské tělo. Proto je Jeho pravou Matkou a On je jejím Synem. Dala Kristu tělo, které obětoval a nechal se bez nejmenší známky odporu ukřižovat a zabít. Tímto dílem Spasitele má Maria podíl na naší spáse.

Maria je Panna a sice vždy, před porodem Syna Božího, při porodu i po něm. To proto, že počala Ježíše Krista z Ducha svatého, tedy nadpřirozeně, zázračným způsobem. To je odpověď všem, kdo utrhají na cti Marii Panně, že by již nebyla pannou, když se stala Matkou Kristovou. Za našich časů jsme už zvyklí na rouhání se pravdám naší svaté víry, ale možno říci, že urážky a potupy vrhané proti Marii nás bolí nejvíc. Vzpomínka na stržení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze, na rouhavé výroky, že prý měla kromě našeho Pána ještě další děti, žene nám slzy do očí.

Důkazem toho, že Církev svatá učí správně o Marii, je její láska a péče o křesťany, ale ovšem také láska k celému lidstvu. Tato láska a péče se projevuje její účinnou přimluvou za odvrácení válek, nemocí a různých pohrom, za sjednocení křesťanů a obrácení nevěřících k Bohu. Jako Matce Spasitele jí nejvíce leží na srdci to, aby všichni lidé byli přivedeni k Bohu, protože její Božský Syn vytrpěl muka na kříži pro spásu všech lidí. Maria je tedy Matkou všech Spasitelem vykoupených lidí, a ujímá se všech, a to i zázračně, aby je přivedla ke svému Synu. Křesťané však nesmí být lhostejní k výpadům rouhačů proti Matce Kristově. Mají se tedy důrazně ozvat na obranu naší nebeské Matky a modlit se za nepřátele, než je stihne Boží trest. Vždyť Kristus si nenechá tupit svou Matku.

Maria, panenská Matka Kristova, nese na rukou svého Božského Syna a pod svůj plášť skrývá všechny, kdo se k ní utíkají. Oroduj za nás!

Matko Církve, oroduj za nás

Maria je Matkou Krista, který je hlavou Církve, jež je jeho Tělem. Tak musí být Maria také Matkou celého Těla Kristova. Je vyloučené, aby se zrodila hlava bez těla. Maria je Matkou Církve a Církve je jejím obrazem. Co je Maria v Malém, to je Církev ve velkém. Jako Maria i Církev je Panna. Jako Maria, tak i Církev je Matka. Maria počala z Ducha svatého Krista, tedy Hlavu Církve, a Církve počíná z vody a Ducha svatého každý článek, který přibývá k tajemnému Tělu Kristovu.

Maria pečovala o svého Syna - Hlavu Církvě, a Církev se stará o každé své dítě a vzdělává je naukou své Hlavy, aby v její síle mohlo být Tělo tam, kde je Hlava.

Maria je Matkou a vzorem Kristovy Církvě, poněvadž je vzorem každého z nás, neboť je naprosto dokonalou služebnicí Boží.

Maria je duchovní Matkou každého z nás, pokud máme v sobě Ducha jejího Božského Syna. Jako svatý Jan, který nás zastupoval u kříže, přijal Kristem svěřenou Matku Páně za vlastní, tam i my musíme přijmout k sobě. V ní máme jistotu, že zůstaneme na svém místě v Církvě jejího Syna. Maria je nám zárukou pravé víry.

Ježíš Kristus říká: "*Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, jsem já uprostřed nich.*" To je shromáždění čili Církev. A Ježíš vyprošuje své Církvě jednotu: "*Otče, prosím tě za ně, aby byli jedno.*" Tak se sjednocuje a ztotožňuje s každým jednotlivcem, je přítomen v celém shromážděném Božím lidu, vytváří z nás jednotu.

Výpady proti Církvě a narušování její jednoty šly pokaždé souběžně s útoky proti Marii, a koneckonců proti Kristu samému. Maria vnáší do celého shromáždění Božího lidu zkušenost vzájemné sounáležitosti a teplo domova. Mariino mateřství vůči Církvě je jedna z příčin jejího Nanebevzetí. Když naposledy vydechla na zemi, hned vzápětí se nadechla u svého Syna v nebi, aby byla stále živá pro své děti, pro bratry a sestry svého Božského Syna, aby žádný článek tajemného Těla Kristova nestrádal a mohl zdárně růst v důvěrném přátelství s Bohem.

Maria, Matko Církvě, ujmi se nás bloudících a slabých dětí, a přiveď nás ke svému Synu, a vypros nám u něho, aby nás přijal, jací jsme a učinil si z nás takové, jaké nás chce mít.

Matko božské milosti, oroduj za nás

Nazýváme Marii Matkou božské milosti, poněvadž ji Bůh už před jejím narozením naplnil mnohými milostmi. Svatá Panna děkuje ve svém chvalozpěvu *Velebí má duše Pána*, a sama říká, *že mi učinil veliké věci Ten, který je mocný*. Ježíš Kristus a Syn Marie Panny přinesl na světě Boží milost, Boží život, který lidé do té doby kromě svaté Panny neměli.

Byla naplněna milostí a budoucích zásluh Ježíše Krista. Kristus je dárce milosti a Boží milost sama. Maria ho porodila. Dala život tomu, který ji zahrnul milostí. Stala se Matkou svého dobrodince, Matkou toho, který ji obdaroval, Matkou božské milosti.

Nikdo nemusí Matce Boží milosti závidět. Příslušela jí jako Matce Boží. Jeho Dobrota nezapomněla na nikoho z nás. Každý dostává tolik

milosti, kolik potřebuje ke spáse. Jen ji opatruj a starej se, abys ji neztratil. Máš ji, těšíš se z Lásky Boží. Bůh si tě zamiloval a zajistil ti nebe. Avšak posvěcující milost. tento nedocenitelný poklad nebeský, bývá ztracen smrtelným hříchem, třebas jediným. Proto měl tento hřích v ošklivosti. raději přijmi smrt, nežli zhřešit. tak to činili svatí.

Příklad Marie nás zavazuje a povzbuzuje, abychom nezklamali Boha. Přijímá z Kristových zásluh a nám dává.

Maria nám zprostředkovala to, že Bůh žije mezi lidmi ve viditelné podobě. Dala mu tělo, které za nás obětoval na kříži, a nám smrtí dal to, co skrývalo - Božský život.

Spolupráce s Bohem ji povznesla z nenápadného nazaretského děvčátka k oné velikosti a učinila ji Matkou milosti. I v našem životě by měla být služba Bohu prvořadou událostí.

Církev pozdravuje Marii jako Matku božské milosti, protože v ní milost ustavičně přebývala. U každého člověka je možno nabývat víc a více milostí, a tak tomu bylo i u Marie. Avšak Maria v tom směru překonala všechny ostatní lidi, takže o ní platí slova Ducha svatého: *"Mnohé dcery shromáždily bohatství, tys převýšila všechny"* (Přísl.31). Rychlý je pohyb zvuku, rychlejší pohyb světla. Příčinou pomalejšího pohybu zvuku je odpor hmoty, který však světlu nevádí. Ačkoli byli svatí plní horlivosti, přesto kvůli dědičnému hříchu byli zdržováni žádostivostí zlého. Jinak tomu bylo u svaté Panny, která byla uchráněna od dědičného hříchu, takže zlá žádostivost nekladla žádný odpor. K tomu se váže i to, že neměla ve svém srdci ani záblesk nezřízené lásky k sobě či k světu, ale všechnu lásku věnovala Bohu. Tato láska ji vedla k tomu, že činila vše, co shledala Bohu milým, proto vše, co myslila, cítila, chtěla, mluvila a konala, rozmnožovalo u ní Boží milost.

Učiňme si Marii vzorem a stanovme si za nejdůležitější věc rozmnožovat v sobě Boží milost. Jak se lidé přičiňují o rozhojnění svých statků a peněz, které kradou zloději a ničí rez! Tím více si máme rozmnožovat poklady duchovní, jež zůstávají navěky.

Maria je Matkou božské milosti zvláště proto, poněvadž počala a porodila Ježíše Krista, ve kterém jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání, ba celá plnost božství v něm přebývá. Sv. Ambrož, že se právem nazývá milostí plná ta, jež je naplněna původcem milosti, Bohem. Ježto je Maria plná milosti, může vést ostatní k milosti, neboť podle slov Andělského doktora je plná milostí nejen pro sebe, ale i pro nás. Každý svatý sice dostal nějakou milost, aby působil ke spáse některých lidí, avšak Maria má tolik milosti, že může působit ke spáse celého světa. Obracejme se k ní s důvěrou, aby nám vyprosila několik

kapek z moře milosti.

Matko nejčistší, oroduj za nás

Každý člověk má zalíbení v čistotě, ryzosti a plnosti. U Marie máme ovšem na mysli mravní čistotu, ryzost ctnosti a plnost v duchovní kráse. Mariina ctnost jasně vyniká v kontrastu k ošklivosti hříchu, temnotě a špíně neřesti.

Kdekoli se ozve slovo *ctnost*, veřejnost se zarazí a vládce světa se s odporem odvrátí. Ctnost je upevněné a trvalé uzpůsobení konat dobro. Dovoluje člověku nejen konat dobré skutky, nýbrž vydávat ze sebe to nejlepší, a dosahovat tím dokonalosti. Sv.Řehoř praví, že "*ctnostný život spočívá v tom, že se stáváme podobnými Bohu*". S hříchem a neřestí jako zatvrzelým hříchem je tomu zrovna naopak.

Uvažme, co hřích dává a co hřích bere, a tak se přesvědčíme o jeho zlobě a ošklivosti. Když je řeč o ctnosti a hříchu, neptejme světa ani veřejného mínění. Svět neuznává žádnou ctnost ani hřích. Bezbožná osvěta zrovna tak jako lidská práva odtržená od povinností k Bohu nevypovídají nic o hříchu. Nakonec se vládce světa v zájmu důstojnosti bezbožného člověka a lidských práv novopohanů domáhá práva na život pro kdejaké ohrožené zvíře a práva ženy na vraždu počatého člověka.

Kdo chce vidět, co je hřích, co dává a co bere, musí se na něj dívat pohledem osvíceným vírou. Co hřích dává? Něco dává, jinak by ho lidé nečinili. Přináší požitek. Jak dlouho trval požitek Kainovi? Zakrátko slyšel hlas. Zakrátko slyší hlas: Kaine, kde je tvůj bratr? A Jidášovi? Krátce, a pak zoufale volal: Zhřešil jsem! zradil jsem spravedlivou krev! Co máš dnes z loňského hříchu? Jaký požitek přináší hřích? Otrávený - výčitkami svědomí, nebezpečím nešťastné smrti. *Zemřel bohatec a pohřben je v pekle. Za takový požitek se světu můžeme poděkovat. Chraňme se ho a zbavíme se jeho zlobných důsledků. Maria nám bude nápomocná.*

Co hřích bere? Ihned nás připraví o pokoj v duši a ryzí radost. Když Nero zabil manželku a matku, zmítal se ve dne v noci nepokojem: *stín matky mé mě pronásleduje!* Hřích nám bere zásluhy Kolik jich má člověk od svého dětství! Každý zbožný povzdech, pokleknutí, snášení nemocí, vytrpěné bezpráví, a jiné zásluhy, za něž jsme měli obdržet nebe. Hřích spaluje naše zásluhy jako mráz májový květ. Především ale nám hřích bere posvěcující milost Boží. Hřích z nás strhává svatební roucho, bez něhož se nemůžeme objevit před Bohem ani být připuštěni k nebeské hostině. Bez posvěcující milosti k nám doléhají slova Páně:

Neznám vás! jako k pošetilým pannám. Sv.Jan Zlatoústý praví: "Hříšníci jsou mrtví, i když žijí. Spravedliví jsou živí, i když zemřeli."

"Mluví-li o hříchu, praví sv.Augustin, nesmím ani pomyslet na Marii, a to v tom smyslu, že ani jeho stín na ní není. Ale nikdo zase nezná zlobu hříchu lépe než ona, která ví, co kvůli našemu hříchu musel její syn vytrpět. Maria nejlépe ví, co hřích dává a co hřích bere, a proto nenávidí hřích. Nenávidí hřích, ale nikoli ty, kteří mu podléhají." Maria za nás prosí, abychom poznali svůj hřích, co dává a co bere, a zbavili se ho.

Jako máme zalíbení v čistotě, plnosti a ryzí kráse, má je i Bůh, ale v nekonečné míře. Naše zalíbení v čistotě, plnosti a kráse je zlomkem Božího zalíbení. Maria je Panna nejčistší. Nepromarnila Boží dar Neposkvrněného Početí, ale posvětila svou pokornou službou Bohu. Proto na ní Bůh shlédl a obdařil ji největšími dary. Panna nejčistější se stala nejčistší Matkou, Rodičkou samotné Boží Krávy a svrchované Čistoty. Byla čistá a průzračná jako sklo, a proto Světlo, které skrze ni přišlo na svět, ji prozářilo a prošlo jí neporušené, aniž jí jakkoli porušilo, takže zůstala navěky čistou Pannou.

Maria má takové množství čistoty od Boha a má je nejen pro sebe, ale především k Boží oslavě a k našemu posvěcení, neboť rozděluje svým dětem tyto dary, které jí Otec svěřil.

Je pravda, že nikdo z nás už nemůže dát lidský život Kristu, ale můžeme dovolit svojí čistotou, ryzostí a neporušenou krásou svého srdce, aby se Kristus denně rodil a rostl v našem srdci. Tak můžeme napodobovat Marii a ona nás podpoří pomůže nám svou přímlovou.

Matko nejčistější, oroduj za nás

Každá doba zatížená moderním rádobyvědeckým smýšlením si pohrává s ideály bezbožné lidskosti a nezávislosti člověka na Bohu. Je to však Bůh, kdo člověku dává svobodnou vůli spolu s rozumem, ale nikdy se mu nic proti jeho vůli nevnučuje. Tak je Bůh největším ručitelem lidské svobody. Kdekoli se v zájmu lidskosti zapomíná na Boha, tam se člověk zbavuje nejvyšší ochrany svých lidských práv, své svobody. Tam se člověk nejvíce ožebračuje, protože člověk bez Boha zůstává nahý.

Avšak také do lidského nitra je vložena ochrana čistého, ryzího a všeho, co je důvěrně vlastní právě jemu. Je to stud. Čistota vyžaduje stud. Ten patří k podstatě umírněnosti. Stud chrání intimitu člověka. Ochraňuje to, co má zůstat skryté. Je zaměřen na čistotu, jejíž křehkost dosvědčuje. Řídí pohledy a postoje v souladu s důstojností osoby.

Stud hájí tajemství osob a jejich lásky. Nabádá k trpělivosti a umírněnosti v lásce. Zachovává mlčení nebo zdrženlivost tam, kde by hrozilo nebezpečí všetečné zvědavosti. Tak se stud stává diskrétností a zkrátka cudností.

Když se vysloví slovo *cudnost* na veřejnosti, svět se odvrací. To slovo prodělalo značné znehodnocení. Mají na tom podíl ti, kdo vnějškovým předstíráním bohatství svého nitra často zakrývali svou prázdnotu a zaostalost. Veřejnost pokažená moderní osvětou nestoudně vyprázdnila obsah slova *cudnost*. Kdekoli se řekne *cudnost*, hned každého napadne upjatost, škrobenost, úzkostlivá přetvářka, pás *cudnosti*. Moderní doba je obrácená navenek, uznává jen okázalé, vnější výkony a skvělé výroky. Pod záminkou osvěty se ti, kdo ovládají sdělovací prostředky, oddávají nestoudné zálibě v senzačním odhalování intimního života politiků, hereček a slavných postav. Svou nestoudnou zvědavostí odpovídají mnozí novináři na hanebnou zvědavost mas, místo aby se snažili kulturně povznášet osamělý dav na Boží lid.

"*Maria však uchovávala všechno v srdci*" (Lk 2,19). Bylo to tajemství jejího života pro nás a pro naši spásu. Tím spíš bylo žádoucí zachovat tyto věci skryté před zraky světa a zvláště před vládcem světa, který nepřeje člověku věčný život s Bohem a závidí mu spásu. Na Matce Boží vidíme všechny ctnosti v nejvyšší míře, obdivujeme ji. Především však jasně vyniká ctnost mravní čistoty. proto jí Bůh dává neporušené panenství, i když se stala Matkou Božího Syna. Kristus říká: *blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha*. Čistota dává průzračnost. Maria vždy přitahovala, přitahuje a bude přitahovat pravé umělce všech dob. Dělá to její čistota. Svět a jeho vládce by byl mohl ohrozit její čistotu, kdyby mu otevřela srdce. Byla to však prozíravá Panna, která chránila svou čistotu srdce *cudností*. *Cudnost* ji posilovala v zachování svého zasvěcení se Bohu celým srdcem a dodržování jejího svobodného rozhodnutí *nepoznávat muže*.

Je příznačné, že kdokoli odporuje Bohu začíná výpadem proti mravní čistotě a proti studu a *cudnosti*, které jsou vnitřním zařízením obrany čistoty. Přerušení spojení mravní čistoty, studu a *cudnosti* s Bohem, znamená takové oslabení těchto vnitřních ústrojí lidské intimity, že se samy bez Boha stávají velmi křehkými. Výpady proti čistotě, studu a *cudnosti* se dějí zvláště potupou, pomluvou a nactiutrhaním. Na rozdíl od ostatních lidí, kteří mohou mít nějaké utajené hříchy, jež lze nactiutrhaním nespravedlivě vyjevovat a zveřejňovat, u Panny Marie to není možné, protože u ní není žádná

skrytá vada. Proto odpůrcům zbývá jenom její pomluva, totiž nespravedlivé připisování chyb člověku, které ve skutečnosti nemá.

Proč je však přecistá a nejcudnější Matka tupena a její čisté srdce zraňováno? Proč je Církev za všech dob přes svou svatost tupena? To, aby se ukázalo smýšlení mnohých vlků v beránčím rouchu.

Jakou zbraní se má člověk udržet čistý? Přátelstvím s Matkou nejcudnější. Místo sledování slavných hvězd světa, strhujících krásou bez závoje, sledovat nejcudnější Marii. Skrytá a pohrdaná modlitba růžence vyčistí srdce od všech nepravostí, o jakých člověk ani neví, že mu důmyslně vnikly do srdce. Čistota srdce osvobozuje od rozšířeného erotismu a vylučuje podívané, které podporují chorobnou zvědavost a vytváření iluzí. Křesťanská čistota vyžaduje očištění společenského prostředí. Vyžaduje od hromadných sdělovacích prostředků takový způsob podávání informací, jaký dbá na úctu a zdrženlivost.

Kdo drží v ruku růženec, ten je nemůže vztáhnout po ničem špatném. Přátelství s Marií nejcudnější zalije i nás tou ctností, pro kterou na nás Bůh shlédne.

Matko neporušená, oroduj za nás

Ze života Klementa Brentana se uvádí, že se v Berlíně seznámil se spisovatelkou Luisou Henzelovou. Byla to dcera protestantského pastora. Evangelíci jak známo neuznávají svátost smíření. Tato žena však znala nauku obecné Círky a později se stala katoličkou. Jednou si Brentano důvěrně postěžoval Luise na vnitřní nepokoj a tíseň, a dostalo se mu odpovědi: "Co je vám platné říkat to své dívce?! Vy jste katolík a můžete se radovat, že máte zpověď. Řekněte svému zpovědníkovi, co vás tíží." Brentano zůstal jako opařený a po chvíli hlasitě zvolal: Tak tohle nám, katolíkům, musí říct dcera protestantského pastora! Po nějaké době přistoupil ke svátosti smíření a začal vést zbožný život.

K Marii voláme "Matko neporušená!". Ona jediná nepotřebuje svátostné očisty, protože nebyla porušena žádným hříchem. Svatí Otcové přibližovali Mariinu neporušenost obrazem hořícího keře, který jasně planul a nespaloval se ani nepohasínal. Byl v něm Bůh a promlouval z něho.

Svátost smíření potřebujeme my, kdo denně upadáme. Musíme být vděční Bohu, že ji máme, protože po křtu svatém je jediným prostředkem našeho očištění od následných hříchů a duchovní obnovy. To dobře ví ďábel, který ví, že kdo se nezpovídá nebo se zpovídá špatně, patří jemu. Proto jakkoli vládce světa útočí proti všem článkům

křesťanské víry, přece nejvíc brojí proti zpovědi. Ďábel se rád odívá maskou humanisty a osvětového pracovníka, aby bojoval proti svátosti smíření jako nedůstojné člověka. Člověk si prý může všechno nejlépe vyřídit s Bohem sám i bez kněze. Tak někteří moderní kněží doporučují společné svátostné smíření celého Božího lidu na začátku mše svaté s tím, že ti, kdo mají těžké hříchy mají přistoupit zvlášť ke svátosti smíření. Zapomínají, že svátost smíření není jen svátostí očišťování od hříchů, ale i svátostí duchovního vedení ke svatosti. I svatí chodili ke zpovědi, třebaže jistě neměli žádné těžké hříchy. Byli dobří, ale chtěli být ještě lepší, chtěli být svatí. Tak sv.Kateřina Sienská měla zpovědníka v bl.Raymundovi z Kapuy, sv.Zdislava v bl.Česlavovi. Kdyby bl.Raymund a bl.Česlav řekli svým ovečkám, že jen ty z nich, které jsou obtíženy těžkými hříchy mají zvlášť přistupovat ke zpovědi, pak by kdežto ostatním že stačí společné vyznání na začátku mše svaté, Zdislava a Kateřina bez svátostného duchovního vedení nemohly dorůst ke svatosti. Bohudíky, byli bl.Česlav a bl.Raymund osvěcenými kněžími, na rozdíl od dnešních moderních kněží s hlavami přeplněnými psychoanalýzou a jiných vymožeností.

Panna Maria je nám všem příkladem k tomu, abychom pomocí milosti Boží rozvíjeli svůj život. Musíme se od ní vytrvale učit zdokonalovat svůj život a stále se obnovovat v neporušenosti. Je třeba toužit po Božích darech a hořet touhou po svatosti. Musíme prosit, abychom byli lépe připraveni pro příjem Božích darů. Nechat se plnit těmito dary, aby v nás rostly a posilovaly nás v radostném přemáhání lákavých nabídek těla, světa i ďábla.

Kdekdo napadá křesťanství, že oslabuje lidi, dělá z nich prý zbabělce, který chybí pravá radost a plnost životního rozmachu, ale když začneme s Matkou Boží opravdu naplno žít podle Krista, poznáme na každém kroku, jak mnoho práce nám dá žít tak, jako bychom měli. Uvidíme, kolik síly musela mít Panna Maria, aby obhájila jsou neporušenost v tomto světě.

Matko neposkvrněná, oroduj za nás

Neposkvrněnost svaté Panny je jeden z darů, které Maria přijala od Boha a prožila. Dostala tento dar s ohledem na své Božské materství. Bůh totiž nemohl přijmout tělo z něčeho nečistého.

Marie je druhá Eva, neboť obě byly panny, které stvořil Bůh neposkvrněné, svaté a plné milosti. Chtěl, aby lidé dědili jeho milost jako svůj vlastní majetek, ale oni zklamali. Eva vyměnila věčný život za plod ovocného stromu, kvůli ďáblem nabídnuté iluzi bohorovnosti a

nesmrtelnosti. Měla být matkou živých a zatím se stala matkou rodícího potomstva, podléhající utrpení a smrti.

V Marii začíná Bůh s lidmi znovu. Tentokrát se dílo podařilo. Maria nepromarnila milost. Uchovala si neposkvrněnost v hříšném světě ovládaném otcem lži a smrti. Nikdy se nedopustila žádného hříchu. Právě proto se mohla stát matkou podle Boží míry, Matkou, která porodila Božího Syna, samotného dárce milosti.

Jak vysoko Maria převyšuje Evu! Eviny děti by byly schopny zprostředkovat milost jen z pokolení na pokolení. Maria však dala tělo a pozemský život Kristu, který je schopen a má moc dát milost všem lidem a všem pokolením.

Neposkvrněnost svaté Panny má pro nás nesmírný význam především v tom, že jediné jako neposkvrněná mohla Maria dát pozemský život Věčnému Slovu a porodit ho jako Ježíše, zvaného Kristus.

Dále je nám Neposkvrněná Matka lidským příkladem ve věrnosti Boží milosti. Maria nezhrěšila, třebaže možnost hříchu měla také. Ďábel dorážel i na Marii a svět ji oklešťoval svými svody. Ona však ukazuje, že s Bohem je možno velmi důvěrně a plodně spolupracovat na spáse světa a posvěcení člověka i ve světě naplněném hříchem. Maria zachovala neposkvrněnost a tím se stala spolupracovnicí Boha na jeho díle spásy světa, a Bůh ji jako spoluvykupitelku světa povznáší nad všechny tvory. Panna Maria je první spoluvykupitelka, a ty, bratře, sestro, máš pozvání jako ALTER CHRISTI stát se dalším spoluvykupitelem světa. Přístup tedy k důvěrné spolupráci i spolutrpení s Ježíšem Kristem na Boží oslavě a našem posvěcení. Maria, Matko neposkvrněná, oroduj za nás, aby náš intimní vztah k tobě a k tvému Božskému Synu nebyl ničím poskvrněn a byl stále úplnější a dokonalejší.

Matko láskyhodná, oroduj za nás

Maria je láskyhodná Matka před Bohem. Bůh má v Panně Marii největší zalíbení. Všechny tři božské Osoby se doplňují ve své lásce k Marii. Bůh Otec miluje všechny lidi, poněvadž jsou jeho dětmi. Proto volá sv. Jan pln údivu: "*Hleďte, jak velikou lásku nám projevil Otec. Smíme se nazývat Božími dětmi, a to taky jsme!*" (1Jan3,1) Avšak ještě vroucněji miluje Marii, poněvadž je Matkou jeho Syna. Marie se těší též nejvroucnější láске Synově, který od ní přijal lidskou přirozenost.

Když měl přijít na svět, byly zde milióny panen a žen, ale ze všech si vyvolil za Matku svatou Pannu. Projevil jí svou lásku také tím, že jí byl po třicet let oddán, že první zázrak učinil na její prosbu, a že ještě na kříži na ni myslí, když ji svěřuje svému oblíbenému Janovi: "*Hle, matka tvá.*" Rovněž Duch svatý věnuje svaté Panně plnost své lásky. Z lásky k ní učinil už při jejím početí zázrak, jaký dosud svět neviděl a už neuvidí, ochraňuje ji od dědičného hříchu a vlévá do ní plnost své milosti.

Proč Bůh tolik miluje svatou Pannu? Jedině proto, že také ona ho nade vše miluje. Spasitel výslovně ujišťuje: "*Kdo miluje mne, bude milován od mého Otce, a já jej budu milovat a zjevím mu sebe samého.*" Velikost a úchvatnost Marie pramení z její lásky a odevzdanosti Bohu: "*Ať se mi stane podle tvého slova!*" Nalož se mnou, jak chceš a potřebuješ. jsem tvá služebnice. To, že byla milá Bohu, dokázal Bůh tím, že ji vyvolil za Matku svého Syna. Maria svobodně přivolila a rozhodla se pomoci Bohu dát světu to, co jí chtěl dát. Je hodná jeho lásky. A je hodná naší lásky za to, že její pomocí k nám může přicházet Boží dar.

Maria je láskyhodná, protože dala svoji lásku celému světu. dala lidstvu svého jediného Syna, aby k její lásce přidal svoji, Božskou Lásku, a rozepjal ji do nekonečna, aby zahladila částečnost a nedokonalost hříchem porušeného člověka a učinila ho také hodného Boží lásky.

Překáží nám v bohulibé činnosti jiní lidé či překážky ve světě? Ztěžuje nám někdo práci pomluvou, potupou, snad i pronásledováním? Čím to překonáme? Lásky k Bohu nám pomáhá zdolávat všechny překážky ve službě Boží.

Pán se třikrát ptal sv.Petra, zda ho miluje. A když Petr pokaždé přisvědčil, odevzdává mu své ovečky a předpovídá mučednickou smrt. Sv.Augustin praví: "*Spasitel jako by si myslel: když mne Petr miluje, bude rád konat své povinnosti a ochotně bude za mě trpět i umírat.*"

Pěstujte a obnovujte svou lásku k Bohu. Máte ji? Které jsou její známky? Když na Boha rádi myslíte, když o Bohu rádi mluvíte a rádi o něm slyšíte, když ochotně a rádi plníte Boží přikázání.

Učme se od Marie, Matky láskyhodné, milovat Boha. Maria, Matka krásného milování, nám tuto milost jistě vyprosí.

Nebud' me sobečtí, že bychom se spokojovali s tím, že sami jsme dobří a jdeme s Marií cestou k nebi, a jiní ať si jdou třeba do pekla. Dejme se vést výzvou sv.Augustina: "*Ubíráš se po cestě spásy? Varuj se, abys po ní nešel sám, ale ved' sebou další dva, pět, deset a co nejvíc,*

aby všichni milovat Boha s tebou, aby milovali Marii a došli spásy."

Matko obdivuhodná, oroduj za nás

Obdivujeme krásné věci, skvělé události, vynikající výkony, úspěšné a nadané lidi. Když čteme evangelium, tak se toho nedozvíme mnoho o Marii. Spíše se nám zdá být docela prostá, bez okázalosti, ustupující do pozadí.

Pronesla jen pár slov, a pak se odmlčela. Mnoho lidí vyniká na veřejnosti, dávají se slyšet z tribun a oslovovat tolika akademickými tituly. Maria je obdivuhodná ve své nepatrnosti a skromnosti. Chválí Boha svým zpěvem: *Velebí má duše Pána, a můj duch plesá v Bohu mém Spasiteli, že shlédl na svou nepatrnou služebnici. Hle, od této chvíle mne budou blahoslavít všechna pokolení...*

Proč ji obdivují a blahoslaví? Chápeme, když lidé obdivují někoho vynikajícího, podávajícího skvělé výkony, nápadně se odlišujícího od všedního zástupu. Tak nám připadá divné, že bychom měli obdivovat někoho, kdo nemá žádné zvláštní umělecké nadání, ani obzvláštní vzdělání, ani nepodal žádné okázalé výkony, zkrátka zůstal nepatrný. Apoštol Pavel píše, že *si Bůh vyvolil právě to, co je v očích světa nepatrné a slabé, aby zahanbil vznešené, mocné, silné pyšné. Ty, kteří u lidí nejsou vůbec nic, ty si Bůh vyvolil, aby zlomil moc těch, kdo kteří jsou "něco"* (1Kor1,28). Veřejné mínění obdivuje to, co se projevuje skvělým výkonem a pronikavým účinkem obráceným navenek, tedy třeba sílu, pracovní zručnost, uměleckou tvořivost, organizační schopnost. Některé z těchto vlastností si dokonce vyprošujeme jako dary Ducha svatého. Stejný Duch však uděluje ještě jiné dary, jako pokoru, mírnost, pokojnost, trpělivost, vytrvalost v utrpení.

To jsou ctnostmi, kterými Maria jasně vyniká nade všemi tvory. V nich je obdivuhodná. Jak to ale můžeme dokázat, že Maria opravdu převyšuje v těchto ctnostech všechny ostatní tvory? Písmo svaté to dokazuje. Sv.Jan o tom svědčí: *"Pak se objevilo veliké znamení na nebi: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy"* (Zj12,1). Je to Maria, která porodila Dítě, které bude vládnout všem národům. Básník Václav Renč nazval Marii Popelkou nazaretskou. V očích světa obyčejná, docela prostá žena, ale pohledem do její duše a Božíma očima vidíme, že je požehnaná mezi ženami.

To, co se nám vymyká, Marii slouží. Její úžasná velikost je naznačena tím, že ji obléká slunce, měsíc je jí podnoží a hvězdy se jí

sdužují v korunu. Z lidského pohledu nedosáhla na zemi žádného výrazného úspěchu. Ostatně proč? Copak je země cílem lidského života? V pozemských poměrech však splnila úkol od svého Boha, být Matkou Jeho Syna.

Jakoupak to má před světem cenu? V očích světa se to zdá být běžné a bezvýznamné, ba dokonce veřejná činnost se hodnotí víc, než mateřství a péče o rodinu.

Před Bohem je to však obdivuhodné. Bůh učinil Marii veliké věci, protože dovedla dát do jeho služby celou svou maličkost.

Matko dobré rady, oroduj za nás

Dobrá rada je nad zlato, zejména v době plné bezbožného osvětářství a politických zmatků. Jednotlivcům a celým národům hrozí nebezpečí. Bezbožná osvěta a falešné nauky, které se šíří sdělovacími prostředky svádí člověka do pochybnosti v otázkách víry, takže je opravdu zapotřebí dobré rady. Bůh nás obdařil rozumem, ovšem trpíme důsledky hříchu, který nám zatemnil rozum. Často ani nemáme dost jasných, jednoznačných a přehledných informací o sobě i o okolí, abychom se mohli včas a správně rozhodnout. Kdo nám poradí a ukáže správnou cestu životem? Člověk člověku radí. Někdo si poradit dá, jiný se zklame ve svém rádci. Ale žádného z lidí nezklamala Panna Maria.

První podmínka, abychom s důvěrou přijali něčí radu, je to, že je schopen nám poradit. Maria je schopna nám poradit. Hlavním předpokladem toho, že se dobře rozhodneme, je čistota duše a její spojení s Bohem. To vidíme právě na Marii. Dobře se rozhodla podle Boží vůle, protože byla plná milosti. Pokud se odvracíme od Boha a spoléháme jenom na sebe nebo se otevíráme duchu světa, rozhodneme se podle svých slabostí nebo podle světa, a to je neprozíravé.

Kdo poradí nejlépe než matka, která to se svým dítětem myslí lépe kdokoli jiný? Tím spíše poradí Matka Boží. Vzávejme tedy Matku dobré rady.

Avšak Matku dobré rady máme nejen vzývat, nýbrž i následovat. Můžeme se od naučit dvojímu: Předně dobrou radu dávat, a dále dobrou radu přijímat.

Kdo má příležitost udělovat druhým dobré rady? Rodiče, kněží, učitelé, představení, úředníci, novináři a hlasatelé ve sdělovacích prostředcích to mají za povinnost. Maria je jim vzorem v dávání dobré rady. Radila dobře při svatbě v Káni galilejské: *"Udělejte, co vám řekne!"* Maria dávala dobrou radu učedníkům Páně a zbožným ženám, ale i samotným apoštolům. To byl jeden z důvodů, proč ji Pán po svém

Nanebevstoupení ponechal ještě ve světě. Maria poskytuje dobré rady i po svém Nanebevzetí, když zjevuje omilostněným duším.

Avšak svatá Panna je nám vzorem i v přijímání dobrých rad. Sama přijala dobrou radu archanděla Gabriela, aby se stala Matkou Boží. Přijala ji, ovšem ne ukvapeně ani lehkomyšlně. Uvažuje nejprve, co to andělské pozdravení znamená, a jak se to mateřství boží má stát, když je Bohu zasvěcená Panna, a žádá vysvětlení, a teprve s andělovým odkazem na Boží všemohoucnost, dá svůj souhlas. Dělejme to také tak. Nepřijímejme ani dobře míněné rady unáhleně ani lehkomyšlně, ale po zralé úvaze a promodlení s Bohem.

Maria však nejenže přijímá dobré rady, ale také se jimi řídí. Stojí před křížem, Syn umírá, zůstává sama. Co s ní bude? "*Hle, syn tvůj. - Hle, matka tvá.*" A jde k Janovi.

Matka dobré rady nás nabádá poslechnout Krista skrze Ducha svatého, kterého na nás vylévá. Matko dobré rady, oroduj za nás!

Matko Stvořitelova, oroduj za nás

Mohlo by se zdát divné, že vzýváme Marii jako Matku Stvořitele. Stvořitelem je Bůh Otec, který stvořil nebe i zemi. Cožpak tedy Maria porodila Otce nebeského? Nikoli, nýbrž Syna Božího. Matkou Stvořitelovou smí být nazývána z toho důvodu, že Otec nebeský není výhradně Stvořitelem, neboť také Syn a Duch svatý se podílejí na stvoření. To, že také Syn Boží spolupůsobil při díle stvoření, takže je také Stvořitelem, je psáno v evangeliu: "*Vše povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic z toho, co povstalo*" (Jan1,3).

Bůh je život a život, který je úplný a milující, se sděluje. Čím je život dokonalejší, tím více se sděluje. Otec od věčnosti vyzařuje Syna, Bůh z Boha, Světlo ze Světla, zrozeného, nestvořeného. Otec a Syna vyzařují Ducha svatého, který je zase spojuje v jedno. Z těchto slov poznáváme pravdu, kterou říká Kristus: "*Já a Otec jedno jsme*" a jinde: "*Filipe, kdo viděl mne, viděl i Otce.*" A sv.Pavel píše, že "*v Ježíši Kristu se nám viditelně zjevila plnost božství.*"

Jako Matku Stvořitele zdraví Pannu Marii i církevní Otcové. Sv.Jan Damašský uvádí, že "*celá příroda se raduje v naději, že bude vykoupen ze své zkázy, díky narození té, která porodí Stvořitele světa.*"

Smysl slova Stvořitel však může být i ten, že když lidstvo zapomnělo na Boha a ztratilo milost svými hříchy, Boží syn přichází na svět, aby skoro znovu stvořil lidské pokolení. takový smysl mají slova, jež promluvil k Nikodémovi: "*Nenarodí-li se kdo znovu z vody a z ducha svatého, nemůže vejít do nebeského království.*"

Název Spasitel ovšem spíše přísluší Ježíši Kristu. Anděl zjevuje sv. Josefovi o Marii: *"Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš. On totiž spasí svůj lid od jeho hříchů"* (Mt1,21). Přišel nás spasit nejen od hříchů, ale i od jeho následků, osvobodit z područí vládce světa a věčného zavržení. Tím nám ovšem otevřel nebe a smířil nás s nebeským Otcem, který stojí na počátku stvoření.

Bůh řekl a stalo se. Stvořil vše skrze "Slovo". Boží Slovo má tedy podíl na stvoření. Slovo je spolu se Stvořitelem výkonným úkonem Stvořitele. Sice se od Otce liší, ale je s ním zajedno. *"Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi"* (Jan 1,14). Přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem. Tak je s námi viditelným způsobem. Maria porodila toho, který i ji stvořil, který má v moci vše a svěřil se jí do moci. Bůh skrze Marii vstoupil do prostoru a času. Nakonec za nás vytrpěl v nekonečné lásce smrt. Svůj život nám s kříže vlil v sedmi plamenech a učinil z nás tak Boží děti, protože už nežijeme sami sobě, ale tím životem, který nám dal. Maria nás vybízí, abychom také my ochotně přijali jeho život. Je to úchvatné tajemství, že ten, který stvořil celé galaxie i nás, a stále nás udržuje, se rozhodl přebývat v srdci každého z nás a odtud všechno spravovat.

To všechno se uskutečňuje díky svobodnému souhlasu svaté Panny. Maria nás vede, abychom také my ochotně přijali Boží život a svým tělem, slovy i skutky mu dávali denně možnost vstupovat do prostoru a času ke spáse lidí a celého světa.

Matko Spasitelova, oroduj za nás

Quo vadis? Kam kráčíš svým životem? Vstříc smrti? Copak je smrt cílem lidského života? Tak smutný cíl že by Bůh dal člověku? Kdepak. V člověku je něco, co přežije smrt, a to je duše. Duše ve smrti opouští tělesnou schránku a vchází do věčného života. Tuto pravdu má lidstvo hluboce vloženu do duše. Proto se u všech národů vyskytuje víra v posmrtný život.

Jak si máme zařídit svůj život, abychom na věčnosti došli blaženosti? Takovou otázku položil jeden zákoník Ježíšovi, když se ptal *"Mistře, co musím dělat, abych získal život věčný? On mu řekl: Co je psáno v Zákoně?... Miluj... A Ježíš mu řekl: Správně jsi odpověděl. To dělej, a budeš žít"* (Lk10,25-28). Cesta ke spáse je cestou lásky. *"Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mně miluje. A kdo miluje mne, toho bude milovat můj Otec, a i já ho budu milovat a zjevím mu sám sebe"* (Jan 14,21).

Mesiáš, Pomazaný Páně, znamená též Spasitel. On spasí svůj lid.

Maria je tedy Matkou Spasitele, protože Mesiáš je právě ten Ježíš, kterého porodila v Betlémě. Jistotu o tom, že Maria je Matkou Spasitele zjišťujeme a dál ověřujeme z Lukášova evangelia. Utíká s ním do ciziny před krutostí vládce světa vedena Josefem. Hledá Ježíše, který se jim ztratil o svátcích v Jeruzalémě. Hledá Ježíše i v době jeho veřejného působení. Opustit řemeslo a dát na kazatelskou dráhu bylo nezvyklé. A vystupuje jako Mesiáš! Mnozí říkali, že se pomátl.

Maria ho hledá. Touží po tom, aby také na zemi byl její Syn ve vážnosti, ale bez zvláštního Božího zásahu ani Maria všechno jasně nechápe. Ale sotva uslyší kázat svého Syna, hned jasně chápe a je přesvědčena o správnosti jeho cesty.

Skrze svatou Pannu přišel Spasitel na svět a Maria skrze Krista vstupuje do nebeské blaženosti. Ona ho obdarovala tím, co měla, tělem. On ji první mezi všemi lidmi obdaroval tím, co měl, nebeskými dary a vzkříšením těla. Maria se první dostala tam, kde je ON, do příbytku Boha Otce v nebeském světle.

Díky Božím darům se také každému z nás stává Maria tak důvěrně blízká jako sám Bůh. Snaží se nám pomáhat a pomáhá nám dosáhnout věčné spásy. Tak jako Matkou Spasitele, stává se každému z nás Matkou spásy a života ve věčné blaženosti. Tak Maria plní Boží vůli, protože *"Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni."*

Panno nejmoudřejší, oroduj za nás

Když takto voláme k Marii, nemyslíme zde na žádnou chytrost, důvtip, ani vzdělanost, učenost, ani na soubor vědomostí a znalostí doprovázený jistým přehledem. Světská moudrost sice člověka vede k úspěchu při uplatnění se ve světě, ale duši nepřináší žádný užitek, spíše škodu. Taková světská moudrost *nadýmá*, činí člověka nafoukaným.

V čem spočívá pravá, nadpřirozená moudrost? David odpovídá, že *"počátek moudrosti je bázeň Boží"* a podobně Job vyznává: *"Bázeň Páně, to je má moudrost."* Jak veliký je dar moudrosti je patrné z toho, že je mezi dary Ducha svatého jmenován na prvním místě.

Svatá Panna měla moudrost v nejvyšší míře. Milovala Boha z celého srdce, a proto se neobávala ničeho jiného více, nežli znelíbit se Bohu, třeba i těch sebenepatrnějších věcech. Jak je vidět z evangelia projevovala Maria Boží bázeň při každé příležitosti. Jak se ulekla, když ji anděl pozdravil *milostiplná, požehnaná mezi ženami*. Z pokory nemohla uvěřit, že se ta slova týkají právě jí. Obávala se, aby nebyla oklamána ďáblem jako Eva, a aby neurazila Boha. Uklidnila se teprve poté, když se přesvědčila, a k ní opravdu mluví Boží posel, a že nebude

jednat proti Boží vůli.

Alžběta blahoslaví Marii, že uvěřila, že se jí splní vše, co jí bylo řečeno od Pána. Blahoslaví ji za její víru, ale na počátku se tam uplatnila moudrost, která velela Marii uvěřit.

Když se anděl zjevil Josefovi a vyzval ho k útěku s božským dítětem a Matkou Boží do ciziny, Maria ho moudře následovala, bez ohledu na obtíže cesty.

Proto se učme od svaté Panny a oslavujme ji, pokud chceme být moudří a moudrostí dosáhnout hojnosti Božích darů.

Kdo je opravdu moudrý, ten uznává, že všechno pod sluncem je pomíjivé, nestálé a marné. Žije sice a působí ve světě, koná své povolání, opatřuje si řádně chléb vezdejší, a volného času užívá také k dovolené rekreaci, avšak nikdy příliš nepřilne k těmto věcem, které užívá jen k dosažení věčných hodnot. V tom se nám jeví Maria jako nejmoudřejší. její srdce nikdy nelpělo na pomíjivých věcech. Ač pocházela z královského rodu, přesto zůstala prostá jakékoli ctižádosti a nedbala na okázalost, ale vedla chudý a prostý život. Nikde v Písmě svatém nečteme, že by se Maria účastnila jeruzalémských slavností, kde zástupy vítaly jejího Syna s velikými poctami a s ratolestmi v rukou, ale zato byla přítomna na Kalvárii při jeho ukřižování a modlila se ve večeradle, kde s apoštoly očekávala Ducha Moudrosti.

Maria je Panna nejmoudřejší, protože horlivě konala dobré skutky. Tak si musí počínat každý moudrý člověk. kdo chce dosáhnout cíle, musí užít mravně dovolených prostředků, jež k němu vedou. O Ježíši je psáno, že *prospíval moudrostí a milostí u Boha i u lidí*. Totéž platí o Marii, že stále rostla ve ctnosti a svatosti. Ve ctnostech a dobrých skutcích vytrvala během celé své pozemské pouti.

Marie byla nejmoudřejší, protože byla díky své pokoře se oprostila od sebe samé, aby se otevřela Boží vůli, a tak byla naplněna darem moudrosti, takže věděla, kdy a co má mluvit, a jak jednat, zrovna tak, jako kdy má mlčet a tiše strpět třeba i křivdy.

K Marii obraťme svá srdce, a naučíme se od ní moudrosti. Příklad sv. Marie Alacoque, jež vroucně uctívala svatou Pannu, na jejíž přimluvu Ježíš přetvořil její srdce podle své svaté Matky. Uložil jí trojí pobožnost: Předně se ve mši svaté spojovat s Marií, když stála pro křížem a modlila se za obrácení hříšníků. Dále přijímat eucharistického Krista s projevem nejhlubší pokory, nadšení, vděčnosti a lásky, s jakými svatá Panna počala Ježíše Krista z Ducha svatého. Konečně se modlit tak, jako se modlila Maria v jeruzalémském chrámě, kde ji rodiče zasvětili Pánu. Následujme Pannu nejmoudřejší, vyprošujme si dar

moudrosti, abychom jednou dosáhli věčného patření na samu svrchovanou Moudrost.

Panno úctyhodná, oroduj za nás

Za prokázané dobro vzdáváme našim dobrodincům čest, prokazujeme jim úctu, ctíme je. První a největší úcta člověka přísluší Bohu, kterému se klaníme. Tvorům i těm nejdokonalejším, jako jsou andělé, se neklaníme, ale máme je v úctě, a to tím více čím jsou úctyhodnější svou dobrotou. Nejdokonalejší z lidí jsou svatí, totiž ti, kdo dosáhli v konání nějakého dobra dokonalosti, a dosažená dokonalost je u nich nezvratná. Těm patří naše úcta. Maria však dosáhla dokonalosti v konání každého dobra a vším, co konala i trpěla přispívá k posvěcení každého nás a celého světa a k oslavě Boží. Proto Marii přísluší největší úcta ze všech oslavených tvorů.

O Marii říkáme, že je po Bohu nejprvnější. Proto jí přísluší nejvyšší úcta, jakou může člověk prokázat člověku. Je to úcta nejvyššího uznání. Samotná Maria od nás nic takového nežádá a nevynucuje si žádné výsadní místo mezi svatými. Avšak samotný Bůh jí zjevil, že ji budou blahoslovit všechna pokolení.

Z jakého důvodu má svatá Panna takovou úctyhodnost? Nemá ji sama od sebe ani pro sebe samu, nýbrž proto, že jí učinil veliké věci Bůh.

Proč tedy nestačí vzdát čest a projevit úctu samotnému Bohu, od kterého pochází všechno dobré?, říkají naši odloučení bratři. Stačí, když se každý zamyslíme sám nad sebou, a hned vidíme svou ubohost a hříšnost, a současně si uvědomíme úžasnou spolupráci Marie s Bohem. Uvědomíme si zásluhy té Marie, která byla světem a jeho vládcem právě tak sváděna k hříchu jako my, či mohla podlehnout pýše z toho, jakou plností milostí ji Bůh zahrnul. Maria nezhrěšila a má plnost zásluh, pro které je hodna naší úcty. Proto ji tolik obdivujeme.

Kolikrát se modlíme *Otče náš* a přitom se od Otce odvracíme. Prosíme ho o odpuštění našich vin, a říkáme, aby nám odpustil, jako i my odpouštíme našim viníkům, ale ve skutečnosti se nám nechce nikomu nic odpustit a neseme v srdcích zatvrzelost a pomstychtivost vůči těm, kdo nám křivdí, škodí a trápí nás. Kdykoli jsme se tak neupřímně modlili, přivolávali jsme na sebe Boží hněv a pomstu, a jen díky tomu, že se Bůh milostivě zdráhal nás pohotově vyslyšet, jsme vyvázli beztravně. Maria nikdy nepřestoupila Boží přikázání. Proto je hodna naší úcty.

Modlíme o příchod Božího království, ale svými hříchy je na

každém kroku ničíme. Velikost svaté Panny je v tom, že uskutečňovala ten těžký úkol slabých lidí uvádět v život Boží plány, které se zdají bezvýznamné a nicotné, ale sotva je začneme uskutečňovat právě proto, že jsme je podceňovali, hroutíme se pod jejich tíhou. Hroutíme se vlastní vinou. My upadáme. Marie vytrvala. Proto ctíme tu, která je stejně slabá jako my, ale přitom svou slabost ve službě Bohu proměnila v nesmírnou sílu.

Panno chvályhodná, oroduj za nás

Právem chválíme Pannu Marii. Dala život tomu, který porazil odvěkého nepřítele a otevřel nám přístup k věčnému životu.

Až do Krista byla chvályhodná Panna předobrazena v postavě Judity. Vdova, která byla pevná ve ctnosti. Důvěra v Boha jí dala statečné srdce a rozhodnost a vytrvalost v jednání. Tím zachránila celý svůj národ před strašným nepřítelem. Lidé ji proto chválili písněmi: *Tys sláva Jeruzaléma, tys čest našeho lidu! Záchranila jsi čest lidu a proslavila jsi jej!*

Lidé chválili Juditu. Ještě více je hodná chvály Panna Maria. Svatá Panna ve svém osobním životě dokonale zvítězila nad nepřítelem, který svou zlobou poznamenal všechny ostatní lidi. Maria dala své tělo tomu, který nás všechny osvobodil z rukou nepřítele.

Když byl ďábel poražen, proč pořád obchází světem a hledá, koho by pohltit? Satan je sice docela poražen, ale kvůli lidské slabosti může znovu působit ve světě. Pokud mu však člověk zavře přístup do svého nitra rozhodným způsobem, totiž silou víry a růstem v duchovním životě a ve ctnostech pod vedením Matky Boží, je člověk mimo nebezpečí. Ďábel je po Kristu jako zuřivě štěkající a zlověstně vypadající pes, který je však pevně upoután na řetěze. Může štekat a zneklidňovat lidi ustrašené povahy, ale nemůže pokousat nikoho, kdo by se mu neopatrně a zvědavě přiblížil. Kdyby Judita nebyla pevná ve svých ctnostech, násilník by ji zneužil a přišla by o svou čest a slávu.

Maria byla pevná ve ctnostech, Bůh od ní přijal lidské tělo, a mohl ve světě uskutečnit dílo naší spásy. Vítězství v dobrém a tím i sláva a chvála roste s ctností a dobrem. Maria ve své svaté dokonalosti byla vždy naprosto nedostupná ďábelským výpadům. Nikdy nepozbyla vnitřní pokoj a blaženost z přítomnosti Ježíše, kterého dokonale přijala, třebaže se jí ďábel snažil ohrožovat. I když přitom musela podstoupit těžké životní zkoušky, včetně pobytu v cizině, kde byla svatá Rodina nucena žít v bídě a ponížení, nepřestávala chválit Boha.

Kéž také v nás roste touha chválit Boha. Následujme vzor Marie,

kteřá byla vždy chvályhodná, plná milosti, čistoty, uvážlivosti a bdělosti, abychom obstáli uprostřed nástrah vládce světa a sloužili tak k věčné Boží cti a chvále.

Panno mocná, oroduj za nás

Praotec lidského pokolení Adam a pramáti Eva s veškerým jejich potomstvem upadli vlastní vinou do podrůči odvěkého lháře, takže se stali dokonale bezmocnými v rukou odpůrce. Jediná z lidí svatá Maria má s Boží pomocí moc vymknout se podrůči zlého a potřít jeho hlavu. Od začátku do konce svědčí Nový zákon o výci, které se dostalo Panně Marii. Jediné Mariino slovo stačilo, aby její Syn učinil první zázrak v Káni galilejské. Na konci pozemské putování Spasitele dává Maria najevo svou sílu, když vytrvala pod křížem, uprostřed zástupů ovládaných a zmatených vládcem světa pevně stála, neklesla jako bezmocná, když se každému zdálo, že Kristus je dokonale poražen mocnými tohoto světa.

Jak mocné rámě křehké dívky Marie podpírá Církev! Nestorius se postavil proti její důstojnosti jako Matky Boží a s ním i císař s vojskem, i mnozí z kněží. A kdo vítězí? Panna mocná vítězí na sněmu v Efezu roku 431. - **Ve 12.století hrozí národům nebezpečná sekta albigenských v jižní Francii. Šimon z Montfortu ji sice brzdil silou zbraní, ale vítězství přivodil růženec mocné Panny Marie.** - Muslimský půlměsíc ovládl již na jihu na východě Evropu. Cařihrad mu padl do rukou, a nyní postupoval k západu. Podlehl však moci svaté Panny u Lepanta roku 1571 a u Vídně roku 1683. - Stalin se posmíval: *Kdopak je papež a kolik má divizí? Až mocná Panna Maria Fatimská prolomila železnou oponu bolševismu a vzala pod svou ochranu celý Východ, aby ho přivedla ke svému Božskému Synu do Církve obecné.*

Apoštol Jakub píše, že *"člověk dovede zkrotit všechny zvířata a šelmy, ale ne svůj jazyk. Kdo neovládne jazyk, není dokonalý."* Teprve až člověk ovládne sebe sama, své smysly, potom je opravdu mocný a schopný dělat velké Boží činy. Svatá Panna byla naplněna všemi milostmi a úžasným tajemstvím, které jí Bůh zjevil, ale *Maria to všechno uchovávala ve svém srdci.* Nevykládala ostatním o svých vnitřních vnuknutích, zjeveních a snech, ale ponechávala to uzamčeno ve svém srdci. Když takto uměla uzamčít své srdce, dokázala ovládnout své nitro a mít nad ním moc, takže ani d'ábel tam nemohl vniknout jejími ukázněnými smysly, potom dosáhla moci nad celým okolím, takže celé tvorstvo jí podléhá, a podřizují se jí i všichni andělé, Boží andělé z ochotně a lásky, d'ábel a jeho spiklenci však z donucení.

Rozum osvětlený vírou nám potvrzuje, že čím byl který svatý pokornější, tím mocnější je jeho přimlůva v nebi. Proč Pán ochotně vyslyší přimlůvy sv.Judy Tadeáše, sv.Antonína či sv.Terezičky, učitelky Církve? Protože byli pokorní, ale nade všechny vyniká pokorou Maria. Proto je Maria před Bohem Panna mocná. Proto volá sv.Anselm: *"Jsi vznešenější nežli patriarchové, vznešenější nežli mučedníci, vznešenější nežli vyznavači, vznešenější nežli všechny panny! Proto můžeš ty sama a bez nich to, co oni všichni s tebou!"*

Vzývejme ji, Pannu mocnou, a přesvědčíme se o její moci. Ne že by rostla jenom naše vnější moc a náš vliv, ale především naše sebeovládání, abychom byli pevní v mravních ctnostech. Je to mravní pevnost a síla, když je někdo obtížen těžkými hříchy, za něž se stydí, a dlouho už nebyl u svátosti smíření, a nyní přichází zkroušeně se vyznává. Je to mravní síla, když někdo dlouho žil v nepřátelství s bližním a nyní jde k němu, prosí za odpuštění a podává ruku na usmířenou.

A Panna mocná neustále shlíží, žehná a přimlouvá se za ty, kdo se podrobují Boží moci, aby také oni ve své slabosti byli mocní.

Panno dobrotivá, oroduj za nás

Co by nám prospěla moc svaté Panny, kdyby jí Maria neužila k našim potřebám a spáse světa?! Dobrotivým nazýváme toho, kdo prokáže někomu dobrodiní nejen příležitostně, jen občas a někomu, nýbrž vždy a každému. Taková je především Panna Maria, první z lidí, nejvíc dobrotivá po Bohu. Jak nesmírná je Boží Dobrota, která se touží dávat a sdělovat. Každé dobro se snaží sdělovat, a čím větší dobro, tím více se sděluje. Svrchované Dobro Boží se nejvíce sděluje, třebaže se nikomu nevnučuje. Proto Bůh tvoří, vykupuje a posvěcuje. Boží Dobrota je základem pro dary nám určené a udělované - rozdává se lidem. Boží Dobrota je základem dobroty lidí, a mezi lidmi především dobroty Matky Boží.

Může člověk dát něco Bohu? Může, totiž to, co je sice do značné míře nedokonalé před Bohem, ale co také On stvořil a co může přispět k Boží oslavě a k našemu posvěcení.

Panna dobrotivá dává Ježíši Kristu tělo. Přijala od Boha neposkvrněný dar, sama jej z lásky k Bohu neposkvrnila a vrací mu jej Vtělením. slovo se stalo tělem. A Panna dobrotivá se dál mateřsky stará o Slovo učiněné tělem. Její dobrotivost a mateřská laskavost jasně vyniká pod křížem, kde přijímá to, co jí bylo připraveno.

Apoštol Pavel, který hlásá lásku a uvádí ji jako podmínku spásy,

připomíná první vlastnost lásky, a to je dobrotivost. Mezi lidmi nacházíme tuto dobrotivou lásku spíše mezi chudými než mezi zámožnými. Už Božský Spasitel chválil chudou vdovu, která vhodila poslední halěř do pokladnice, a dala víc než zámožný dárce, který dal ze svého přebytku, kdežto ona dala ze své nedostatku. Taková je však dobrotivost v tělesném smyslu. Jako Maria dala Kristu Pánu své tělo, tak si máme počínat i my, aby lidé viděli naše dobré skutky a vlebili Otce nebeského. Máme mu dát tělo svou službou, neboť jak sám praví: *"Já jsem kmen a vy jste ratolesti."*

V duchovním ohledu znamená dobrotivost každé ochotné a laskavé slovo, povzbuzení, každý projev účasti s trpícím, útěchu, shovívavost k slabým lidem. V duchovním směru však dobrotivost zasahuje především k Bohu. Projevem takové dobrotivosti vůči Bohu je ochota a snaha stále svátostně obnovovat své usmíření s Bohem, a tak se stále více otevírat vrcholné Dobrotě Boží, a pod vedením Matky Boží a zpovědního duchovního vůdce růst ve svatosti. Jakou radost byste udělali Bohu, Matce Boží a našim dvěma národními světcům zpovědního tajemství, sv.Janům Nepomuckému a Sarkandrovi, kdybyste se odhodlali k přistoupení k svátostnému usmíření s Bohem a k prohlubování života svatosti ze svátostí! O takovou milost je třeba prosit Boha pro sebe i pro druhé lidi. Oba naši světci zpovědního tajemství byli velkými ctiteli Matky Boží a byli plní lásky k chudým. Když se začaly nad sv.Janem Nepomuckým stahovat černé mraky královny nepřízně, protože odmítal vyzradit obsah královniny zpovědi, jde světec do Staré Boleslavi k Marii vyprosit si sílu i k mučednické smrti, kterou rád podstoupil. Sv.Jana Sarkandra dopadli zběsilé davy v lese při modlitbě mariánských hodinek, v níž světec prosil, aby s ním svatá Panna byla i v hodinu jeho mučednické smrti. Panno, dobrotivá, svatí Janové čeští mučedníci, vyproste také nám, ať vás následujeme v dobrotě k bližním, abychom pak dosáhli svrchované Dobrotě Boží!

Panno věrná, oroduj za nás

Za věrného označujeme někoho trojmo. Předně se tím rozumí věřící Bohu a jeho Zjevení, jehož opak znamená totéž, co nevěřící. Dále slovo věrný označuje člověka, který plní své sliby. Konečně slovo věrný vyznačuje člověka, který věrně plní své povinnosti, které mu ukládá jeho stav, povolání či úřad. Maria byla věrná ve všech těch ohledech, totiž vůči Bohu, vůči lidem i vůči daným věcem.

Maria byla věrná vůči Bohu, neboť byla proniknuta takovou vírou, jako žádný člověk na světě. Když Abrahámovi, jehož Písmo nazývá

věřícím, Bůh sdělil, že bude mít syna a on byl už sto let starý a Sára měla o deset roků méně, on pochyboval. Když Mojžíš, jehož víra se velebí, měl z rozkazu Božího vyvést vodu ze skály, tehdy pochyboval, že by Bůh mohl být tak dobrotivý, aby učinil takový zázrak proradným Izraelitům. Maria však nepochybuje o Boží všemohoucnosti ani na okamžik, když jí anděl zvěstuje, že zázračně počne Syna Božího z Ducha svatého. Maria nepochybuje, že On je Boží Syn, když ho porodila v betlémském chlévě. Mohla zapochybovat, když s ním vzápětí musela prchat do Egypta, když ho později viděla v moci nepřátel, ztýraného a nakonec ukřižovaného. Mohla zapochybovat, když slyšela jeho hlas: *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?* Maria však ani na chvíli nepochybuje, a na každém kroku svých životních útrap a bolestí opakuje: *Ať se mi stane podle slova Tvého.*

Maria je věrná vůči svému stavu, který bezvýhradně podřizuje Boží vůli. Je věrná svému snoubenci Josefovi. Věrně ho následuje s Ježíškem do Egypta, když ji tam Josef, poučený ve snu andělem, vede. Maria věrně plní povinnosti jako Matka Páně i matka každého z nás, jako naše přímluvkyně a ochránkyně. Žádná matka na světě se nestarala o své děti tak pečlivě, jako Maria o Ježíše. Z lásky k němu ráda trpí bídu a strádání v betlémském chlévě, útrapy a nebezpečí na cestě do Egypta. A po návratu do Nazareta, kde se s tím větší láskou a vroucností věnuje tomuto drahocennému pokladu, který jí Bůh svěřil. Nedivíme se proto té neskonalé lásce Ježíše Krista, kterou ji po celý život zahrnoval a jí byl poddán, takže ani v nejbolestnější chvíli na kříži na ni nezapomněl, a svěřil ji svému učedníku Janovi a Jana s námi se všemi svěřil do její mateřské péče. A po jejím blaženém zesnutí ji vzal s duší i neporušeným tělem do nebe, aby ji tam vyvýšil nad anděly a korunoval.

Maria je také vůči lidem věrnou Pannou, neboť jim podává v životě i v hodině smrti svou ochranu a pomoc. Miluje nás všechny. Vroucně si přeje a také vynakládá všechnu svěřenou moc, aby nám pomohla. Tak jako ďábel obchází světem a hledá, koho by pohltit, tak obchází Maria a hledá, koho by zachránila.

Jak snadno a krásně se o tom přemýšlí, jak mile se o tom rozjímá, a jak lehce se slíbí Bohu hory doly, když člověk žije v návalu jeho milosti, a jak těžce to pak člověk plní! Panno věrná, vyprošuj nám věrnost Bohu, Církvi svaté nyní i v hodinu naší smrti. Oroduj za nás, ať vytrváme v plnění přikázání Božích i církevních povinností, ať jsme věrni svému svědomí a svým slibům, a unesli kříž našich každodenních starostí a útrap.

Zrcadlo spravedlnosti, oroduj za nás

Zrcadlo je předmět, ve kterém se věrně odráží věci a osoby, které se před ním nacházejí. K tomu, aby zrcadlo ukázalo věrný obraz osob a věcí, musí být čisté, rovné, broušené, a musí být na světle. Maria je čistým zrcadlem, protože je neposkvrněná, ozářená jasným světlem Boží milosti. Nazývá se Zrcadlem spravedlnosti, protože se v ní odráží spravedlnost. Jaká spravedlnost? Nejde o spravedlnost, která spočívá v tom, abychom dávali každému to, co jsme mu dlužni. Když Písmo svaté nazývá spravedlivými Noema, Tobiáše, rodiče sv. Jana Křtitele, Zachariáše a Alžbětu, sv. Josefa, tedy chce říci, že byli svatí, dokonalí.

Maria se tedy nazývá Zrcadlem spravedlnosti, protože se v ní jasně a nezkresleně odráží obraz Boží, jeho dokonalost, svatost. A jak by ne, když je milosti plná?!

Zbývá ještě zodpovědět otázku, kdo se do tohoto zrcadla dívá? Především ona sama. Obyčejné zrcadlo slouží k tomu, aby se v něm osoby a věci shlížely, avšak ono samo nevidí nic. Maria vidí v sobě všechny ty nesmírné milosti, jimiž ji Bůh naplňuje, a proto děkuje Bohu: *Velebí má duše Pána*. Avšak nejen ona sama se dívá do tohoto zrcadla své duše. My všichni máme do něho hledět. Spatříme tam její dokonalou pokoru, poslušnost, lásku. Když sledujeme obraz naší Matky Boží, již svatý Otec zasvětil celé lidstvo modré planety, připomíná nám to jasně vynikající Pannu Marii Lurdkou v bělostném rouchu s blankytným pásem. Přitom je třeba mít na paměti to, co uvádí Písmo o dvou prorocích. Když byl Eliáš vzat do nebe na ohnivém voze a shodil Elizeovi svůj plášť, tu volá Elizeus: *Nejen plášť, ale i svého ducha mi dej!* Tak má být každý z nás oděn bělostným rouchem svých ctností.

Kdo chce obstát před Boží spravedlností, ať je sám spravedlivý. Především jde o spravedlnost v užším smyslu, aby každý přál a dával každému, co mu patří. Zaměstnavatel má vyplácet zaměstnanci smluvenou spravedlivou mzdu, aby z ní mohl uživit sebe a svou rodinu. Zaměstnanec má odvádět poctivou práci. Obchodník má prodávat zboží dobré jakosti a nepodvádět buď že prodává zboží méně nebo je horší jakosti či zkažené za cenu náležitého zboží, nebo dobré zboží za cenu přehnaně vysokou. Jak rádo se u nás žije podle smutného hesla, že *z cizího krev neteče*, a místo označení *krádež* se chce nespravedlnost zakrýt slovem *přemístování*. Jak jednou budou umírat ti, kdo se nespravedlivě obohacovali na úkor chudáků, a jak jim bude při Posledním soudu?!

Spravedlnost však vyžaduje také *dávat Bohu, co je Boží, a císaři, co je císařovo*. Už dlouho se u nás prosazuje falešná morálka, že *kdo*

neokrádá stát, nutně okrádá rodinu. Výsledek je společenský rozvrat.

Ale mýlil by se, kdo by si myslel, že nekrást a dávat každému, co mu patří, je už celá spravedlnost. Jsou lidé, kteří si myslí, že když nevráždí a nekradou, tak že už tím jsou dost dobří. Nejde jen o přikázání *Nepokradeš!*, ale o zachovávání všech ostatních. Spravedlnost spočívá v dokonalosti a dokonalost je souhrn všech dobrých skutků a vlastností, jaké má mít každý člověk. K dokonalosti nestačí jen modlitba, jak si někteří myslí, ale ani nějaká dobročinnost bez modlitby. Každý se musí snažit o dokonalost, dobré konat a zlé přemáhat. Dokonalost a svatost spočívá v plnění všech Božích přikázání. Jako kdyby někdo věřil všem článkům víry, ale jedno z nich, třeba to, že je peklo, odmítal, tedy by nemohl být spasen, tak jako by nedošel spásy, kdyby přestupoval pouze jedno z přikázání, ale ostatní plnil.

Ovšem práce na vlastním zdokonalení není snadná a jde velmi pomalu. Avšak právě proto je třeba začít s prvními kroky už dnes a neodkládat je. Stará pověst vypravuje, že se vládce satanů jednou radil s ostatními satany, jak nejlépe dostat lidi pod jednotnou vládu a zahubit je. Jeden uváděl: *Vykládám lidem, že není ani Bůh ani věčnost, a že není žádný rozdíl mezi spravedlností a hříchem, a každý že si může dělat, co chce.* Kníže mu odpověděl: *Tím dokážeš málo, protože každý člověk má ve svém nitru hlas, že Bůh je a že je věčnost, že je rozdíl mezi hříchem a spravedlností, a že je věčná odplata.* Jiný satan říkal: *Já lidem namlouvám, že to, co Církev hlásá, není pravda, a že Církev je jen lidské dílo, a že ji není třeba poslouchat.* - Kníže satanů namítl: *Ani taková lest není dost účinná. Církev se ukazuje i dvou tisíciletích jako nepřemožitelná skála a sama sebou dokazuje svůj božský původ.* Konečně se ozval další svůdce: *Já jsem docílil nejlepších výsledků s tím, že jsem lidi ponechal názor, že věří v Boha, ve věčnost i v odplatu. Ale pořád jim našeptávám, že poslušnost vůči Bohu odporuje jejich lidských právům, a že na nějaké povinnosti vůči Bohu budou mít dost času až v hodinu smrti. Zatím ale ať si užijí světa!* Kníže satanů ho chválil: *Tohle je nejlepší prostředek. To je veliká síť, do níž se dá nacytat mnoho naivních křesťanů. Ale je třeba obezřetně zacházet s touto sítí, aby nás nikdo neodhalil. Zejména nutno každému vštěpovat, že ďábel vůbec neexistuje. A kdo tvrdí opak, toho je třeba obvinít, že je staromódní a třeba i blázen.*

Prosme Marii, to zrcadlo spravedlnosti, o milost, abychom poznali, že vůlí Boží je naše posvěcení, naše spravedlnost.

Trůne moudrosti, oroduj za nás

Pán shlédl na svou nepatrnou služebnici. Zvolil si ji za svůj příbytek, a tím ji vyznamenal, neboť věčná Moudrost Boží spočinula v ní a na ní jako na trůnu.

Dvakrát ji můžeme sledovat i po té lidské stránce jako Trůn moudrosti. Předně v betlémské stáji, kde drží na svém klíně Dítě Boží a králové mu spolu s pastýři a celou živou přírodou vzdávají chválu a pokorně se sklánějí před Králem králů. Maria zde jasně září temnou nocí jako blažený a radující se Trůn Boží Moudrosti. Podruhé jasně vyniká jako Trůn Ježíše Krista pod křížem. Tehdy Boží Moudrost spočívá na jejím klíně poté, co vydala poslední kapky krve za ty, kdo uměli být sami pro sebe tak chytrí, až přitom přišli o věčný život.

Maria je však Trůnem Boží Moudrosti také proto, že přijala tuto svrchovanou Moudrost tak, že se prosadila v jejím rozhodování, v jejím postupu k Bohu, k celému svému životu i k nám, k celému vykoupenému lidu Božímu. Alžběta ji chválí: *Blahoslavená jsi, že jsi uvěřila*, totiž rozhodla se pro Boží vůli a dobrovolně ji přijala. A protože se rozhodla moudře, trpěla tak, že se stala Královnou mučedníků.

"Kde je mnoho moudrosti, je i mnoho hoře" (Kaz 1,18). Vidíme to pod křížem. Maria je mezi mnoha moudrými nazývána Pannou nejmoudřejší. Kdyby byla pouze nejchytřejší, tedy by chytrě poradila svému Synu, jak se vyhnout mučení a ukřižování. Jistě by to nebylo příliš složité. Snažila by se nalézt nějaké lidské řešení. Jenže Maria nejenže nehledá žádnou svou lidskou cestu, aby ho za každou cenu zachránila při životě na toto světě. Jako se Ježíš obětovává za nás na kříži, tak i Maria obětovává svého jediného Syna, abychom my měli nový život, a tak aby v každém z lidí mohla mít svého živého Syna. Proto jde Maria s Kristem i křížovou cestou, neboť ví, že sama nepřijde na nic moudřejšího, než Bůh. V Marii spočívá nejvíce moudrosti, kolik Bůh může dopřát člověku, takže ona jejím trůnem. Proto také jako člověk zakouší největší možné utrpení.

Maria trpí se svým Synem, když se kvůli tomu, aby se mohla stát matkou každého z nás, vykoupeného Ježíše Kristem, vzdává svého jediného Syna Božího. Je nejdůstojnější oporou Boží Moudrosti, neboť moudře podporuje Boží záměry a dílo, třebaže to pro ni samu znamená zapřít sebe samu jako rodnou Matku Spasitele. Je to však jediná cesta, která ji samotnou bezpečně a neomylně spojuje s Trůnem Božím, s jeho vrcholnou důstojností a vznešeností, k níž je Maria povznesena, aby byla Bohem nejvýše oslavena. Boží Moudrost je neomylná a přesahuje veškerou moudrost lidskou.

Příčino naší radosti, oroduj za nás

Často si představuje radost, že musí být spojena se smíchem a nějakou veselostí, ale samotný život nás přesvědčuje, že je tomu jinak. Vždyť během života zakoušíme radostné události, a přitom v nich není nic směšného, nýbrž spíše mohou být velmi vážné, jako je narození dítěte, dosažení dospělosti, ukončení studia, shledání s někým, kdo je nám blízký, vyvážnutí z ohrožení. Když někdo odvrátí nebezpečí, které nám nutně hrozí, je nepochybně příčinou naší radosti.

Největší příčinou naší radosti je sám Kristus, který nás osvobodil z otroctví hříchu a područí vládce světa, a umožnil nám věčný život. Ježíš Kristus nám vrátil to, co jsme ztratili, a otevřel nám cestu k věčnému životu Božímu. Spolu s Kristem je příčinou naší radosti svatá Panna, neboť měla podíl na jeho příchodu na svět, aby nám mohl přinést radostnou zvěst o tom, že se přiblížilo Boží království, a aby nám tuto radost opravdu mohl dát. Maria je prostřednicí příchodu naší radosti. Stává se prostřednicí milosti a příčinou naší radosti s Kristem

Křesťan má víc než kdokoli jiný důvod k radosti, protože kráčí k dokonalosti nikoli osamělý poutník, ale s celým Božím lidem, s celou Církví obecnou, a se svou vlastní Matkou, která právě vytváří z naší rodné modré planety útulný domov. Katolíci nemají žádný důvod k smutku, ale spíše mají proč se radovat. Předně křesťanství postupně zlepšilo postavení a úděl lidí. Zvláště děti, ženy a chudí mají co děkovat obecné církvi, že dosáhli uznání důstojnosti, kterou jim Stvořil určil. Jak smutný býval úděl dětí, zejména slabších dětí, tedy hlavně děvčátek u pohanů, kteří zachovávali při životě hlavně mužské potomstvo. To, že lidský život je hodný úcty a ochrany už před narozením, prosazuje Církev odedávna.

Další důvod křesťanské radosti je v milostech, které se člověku dostávají ve svátostech, ustanovených pro všechny závažné události a okolnosti lidského života. Od narození až do smrti doprovází Církev člověka, aby ho posvěcovala. Různé karikatury Církve v novopohanské škole a sdělovacích prostředcích odtržených od pravé kultury způsobují v lidech strach ze svátostí a pochybování o možnosti posvěcování člověka a jeho svatosti. Tak se někteří lidé zmanipulovaní vládcem světa obávají přistoupit ke svaté zpovědi víc než zubaře, ačkoli Bůh je nechce soudit, nýbrž je chce zachránit, protože Otec nebeský miluje každého člověka a přeje mu všechno nejlepší, lásku, pravdu, dobro a krásu, a to ve svrchované míře, totiž vrcholnou Lásku, největší Pravdu a Dobro, a také to každému dopřává v Kristu. Když si to lidé lépe uvědomí, ochotně přistupují ke svátosti smíření, aby se v jejich

zkroušených srdcích mohla rozhostit pokojná radost a blaženost.

Jiní se pro vlastní nevědomost v těžké chvíli zdráhají přijmout svátost pomazání nemocných, neboť v jejich povědomí je to mylně spojeno jen s "posledním pomazáním", ale když přece přistoupí ke svátostem, naplní se ulevujícím balzámem, který tiší bolest, léčí a povzbuzuje na cestě k dalšímu, věčnému životu.

Všechny tyto radosti máme skrze Marii, která je Matkou toho, který nám je uštěďruje. Proto sama úcta k Panně Marii, který nám jako milostiplná zprostředkuje všechny tyto radosti přináší křesťanům radost. Příčino naší radosti z obnoveného života, oroduj za nás, abychom byli připraveni dát se povznést k vyššímu životu nadpřirozenému.

Stánku Ducha svatého, oroduj za nás

Duch svatý je Boží Láska, jež se projevuje ve vzájemném důvěrném sdílení mezi Otcem nebeským a Synem Božím. Duch svatý je Boží Láska jak uvnitř Boha trojjedinného, tak ve vztahu člověka vůči Bohu a Boha vůči člověku. Duch svatý je výkonná Boží moc, která uděluje dar a vytváří také spojení, takže způsobuje, že je člověk ochoten dát se Bohu jako dar. Bůh sice nabízí člověku své dary, ale nevnucuje mu je. Bůh respektuje lidskou svobodu, neboť když jednou stvořil člověka nadaného svobodou, tak mu tento dar nechce brát a zachovává své původní stvoření. I když Bůh potřeboval lidské tělo pro vtělení, nemohl k tomu přikročit bez svobodného souhlasu Panny Marie.

Radostná zvěst Nového zákona začíná právě působením Ducha svatého. Anděl řekl svaté Panně: *Duch svatý na tebe sestoupí a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také, co se narodí, bude svaté, bude nazváno Boží Syn.* Maria byla plná milosti, neboť byla prostřednictvím Ducha svatého naplněna Božím životem, Duchem Božím. Mariina spolupráce s Bohem na díle spásy lidstva a světa pokračuje dál teprve poté, co se svobodně a dobrovolně rozhodla přijmout velikou Boží nabídku.

Počala z Ducha svatého svého Božského Syna. Maria je jeho příbytkem, a díky němu je plná Ducha svatého. Z Kristovy plnosti může rozdávat, protože díky Marii byl Kristus udělen jako dar. S tím, co je naše, smíme nakládat jak chceme. Bůh dává, ale Maria přináší. Ona není zdrojem, ale schránkou.

Kde je Marie a v ní skrytý Vykupitel, kde je ona s Ježíšem, při narození Páně i po narození, tam je Duch svatý. Přišel díky Marii, aby mnohé zachránil a nevracel se do tajemství Nejsvětější Trojice bez

užitku.

Maria nakonec přivádí životem všechno k dokonalosti. Duch svatý potvrzuje, že dobře přijímala a správně si vážila toho, co jí Bůh vždy dával nejen pro ni samu, ale pro posvěcení nás všech. Tak se Maria stává stánkem Ducha svatého. Ze své plnosti přináší nám všem, aby nás Boží Duch navěky povznesl od Božího dětství přijatého ve křtu svatém k dospělému důvěrnému přátelství s Bohem.

Stánku vyvolený, oroduj za nás

Celá dlouhá staletí čekal Bůh na své vtělení, aby jeho Duch svatý mohl započít dílo naší spásy skrze čistou Pannu, která by svobodně odpověděla na Boží výzvu. Bůh si vyvolil Marii ze všech lidí na zemi. Její rod obsahoval lidi svaté i hříšné, vznešené i chudé. Svatá Panna přijala a vyvolila si svůj Bohem nabídnutý úkol stát se jedinečným a neopakovatelným příbytkem Krále králů. Svobodně potvrdila své rozhodnutí a vyvolení.

To, že žijeme, pohybujeme se a jsme, není samo od sebe, ale díky Bohu za toto vyvolení Marie jako příbytku Páně a díky Marii za přijetí tohoto vyvolení. Maria je stánek, ve kterém se Bůh skryl. Maria je příbytek, ve kterém na sebe Bůh vzal tělo člověka. Maria je stánek, ve kterém Bůh přijal lidskou krev královského původu, aby ji spolu s přijatým tělem mohl obětovat věrnému plnění Boží vůle a pro naši záchranu, obnovu a posvěcení.

Mariino vyvolení bylo předpokladem vtělení. Bez vtělení se nemohlo uskutečnit naše vykoupění. Vykoupěním jsme my, kdo jsme se hříchem odcizili Bohu a ztratili jsme v sobě Boží obraz, znovu nabyli původní Boží obraz a přiblížili jsme se Bohu. V našich žilách pulzuje nikoli jenom naše vlastní krev, nýbrž především Krev Kristova, kterou On přijal od Marie Panny. Naše tělo je součástí Těla, jež Kristus přijal od svaté Panny. Naše duše je prozářena jeho životem milosti, je naplněná jeho božským životem. Vyvolení, vtělení a vykoupění je trojnásobný předpoklad našeho vyvolení. Naše tělo už není utvářeno jenom pouhou duší, třebaže nesmrtelnou, nýbrž nás celé utváří posvěcující milost.

A celé Božské dějství, do něhož jsme všichni vtahováni křtem svatým a dalším duchovním růstem ze svátostí, je umožněno jedním člověkem, Marií. Maria nás dobrovolně a svobodně zapojila do těchto Božských skutečností a my v nich stále žijeme. Vůle svaté Panny podřízená vůli Boží je nám příkladem a povzbuzením. Máme kráčet životem jako ona v podřízenosti Boží vůli.

Vyvolme si Marii a nebudeme zklamáni. Když byla její dokonalost hodna Boha, tím spíš bude hodna člověka. Jestliže byly schopnosti svaté Panny hodny Boha, tím více musí být hodny člověka.

Zdá se snad někomu, že si vyvolil něco lepšího, že jít Mariinou cestou a spolu s ní k Bohu? Pak by podléhal klamu. Nemůže být nic dokonalejšího, protože by tomu Bůh dal přednost.

Stánku zbožnosti, oroduj za nás

Velebíme Marii pro ctnost zbožnosti, kterou jistě měla, a to to nejvyšším stupni. V čem spočívá zbožnost? Zbožnost je touha po Bohu a stálá ochota a pohotovost směřovat k Bohu. Je to cílevědomé vypětí sil v modlitbě a službě bližním. Zbožnost je záležitost rozumu i vůle, ale i celého člověka s jeho vnitřními zkušenostmi a vnějšími projevy.

Jak se uplatňuje rozum při zbožnosti? Tak, jako oko při pozorování nějakého předmětu: dobře si všímá jeho velikosti, tvaru, barvy, pohybů, a podobně. Podobně rozum poznává nějaké pravdy víry. Čím hlouběji někdo rozumem zvažuje pravdy víry a déle s nimi zabývá, tím dokonaleji je poznává. Proto i Maria musela dokonale pronikat svým rozumem pravdy víry, když byla nejčistší a stále se jimi zabývala.

Avšak zbožnost se týká také vůle, která svobodně přivolí k tomu, co rozum poznal a představil vůli. Ani to však nevyčerpává celou zbožnost, která u zbožného člověka proniká celé jeho srdce, totiž celé vnitřní prostředí člověka, toužení, chtění, cítění. Zbožnost rezonuje celým nitrem člověka, a projevuje se soustavně modlitbou, jež vede k vnějším projevům zbožnosti, k zbožným postojům, chování, jednání, k slovním i tvořivým projevům.

Lidským a požehnaným vzorem pravé zbožnosti je pro nás Maria. Vzdává se všech lidských věcí pro službu Bohu.

Modlí se, aby se stále více líbila Bohu. Rozjímá o Božím Slově. Chválí Boha svým chvalozpěvem. Zakouší svou život v bohoslužbě, když putuje do jeruzalémského chrámu, když setrvává ve shromáždění apoštolů ve večeradle a jednomyslně s nimi se připravuje na seslání Ducha svatého.

Obohacuje Boha o časné, když mu dává tělo, a lidi obohacuje o věčné, když jim přináší Syna Božího.

Sama je pak Bohem obohacena milostí a životem, a od lidí vděčností a láskou. Tak bude Maria i s námi, když ji budeme následovat ve zbožném životě.

Růže tajemná, oroduj za nás

Podivuhodně krásná, plná líbezné vůně Kristovy, již je docela provoněna a šíří do okolí. Její nevýslovná vůně, úchvatná barva, půvabný tvar jasně vynikají nejen uprostřed kvetoucí zahrady živé přírody Boží, ale tajemně prostupují také celým neviditelným stvořením Božím, zastoupeným tvory jen o málo větší než jsou lidé. Při celé křehkosti a jemném pelu své nedotčenosti však není docela vydána napospas okolí, takže nepřipustí, aby s ní někdo zacházel podle své libovůle. Člověk se k ní musí opatrně nachýlit a ještě obezřetněji s k ní může přiblížit, aby se směl potěšit z její krásy a čerpat z ní osvěžující povzbuzení a posilu.

A přitom je Maria úplně prostý kvítek, jenž vyrůstá ze stejné půdy a rozkvétá zrovna tak, jako ostatní květena. Její klíčky jsou ryze pozemské, neboť spočívá v úrodné zemině. Její květ se však povznáší vysoko nad zem a míří k nebi, aby do sebe zachytil vláhu i světlo, které přichází shůry.

Každá živoucí rostlina, ale vlastně každý tvor je tajemný, ale když nazývají svatou Pannu Růží mystickou, Maria to přijímá. To slovo *tajemné* není nejlépe zvoleno na místo latinského *mystica*, neboť zde nejde o libovolné tajemství, ale o tajemství nejhlubší, o tajemství Boží. Boží tajemství vyplývá ze spojení tvora s Bohem, ze spojení, k němuž se žádný tvor sám nepovznese, ale může být povznesen Bohem, pokud se k tomu dobrovolně a svobodně otevře. Maria je mystickou Růží, na níž obdivujeme úžasný kontrast mezi její krajní ponížeností a pokorou na jedné straně a na druhé straně silou a krásou Boží milosti, které z ní stejně vyzařují ušlechtilý tvar, půvabnou barvu jako líbeznou vůni.

Přitom je úžasné, že tajemné spojení s Bohem postrádá jakoukoli zbytečnou vnější okázalost, ale zato má vnitřní hloubku. Člověk by takové hloubky nikdy nedocílil ryze vlastní silou, kdyby si je nevyprosíl od Boha. Tak ani Maria by nebyla svatou Pannou ani Bohorodičkou bez Boha, bez Boží milosti a hlubokého vnitřního spojení s Bohem. Její vztah k Bohu nebyl jen činností, jednorázovými výkony, ani jen pouhým utrpením, podstoupeným jednou provždy, ani samotnou modlitbou či prostou rozmlouvou s Bohem. Vztah Marie k Bohu je mnohotvárným a neustále proměnlivým stavem.

Jaká je růže? Krásná, plná vůně, ale má v každém lístku svého květu skrytou léčivou moc. Obsahuje blahodárný olej, který si stále uchová neměnnou jemnou vůni. Tak má svatá Panna pro každého, kdo ji prosí, léčivou moc vedení, průmluvy a pomoci. Sama plná milosti trvale si uchovává tento dar a dává nám příklad, jak si jej máme i my chránit a s pomocí Boží rozhojňovat.

Při plnosti milosti, jimiž ji Bůh zaplavil, dokázala Maria uchovávat tajemství ve svém srdci jako v nádobě. My jsme však nádoby plné děr a milosti se z nás roztékají na všechny strany. Je nutné spojit se uchovat a rozhojňovat v sobě s Boží pomocí milosti. Dejme se vést vůní ctností svaté Panny a dosáhneme rajské zahrady, jako když v pozemské pouti jdeme za vůní, abychom dosáhli zahrady, kde mezi všemi květinami vévodí růže.

Věži Davidova, oroduj za nás

V symbolice starého Východu je věž chápána jako záruka pevnosti, síly. Věž je oporou hradeb i domu. Současně také věž poskytuje vyhlídku do daleka.

Král David je známý jako zakladatel a budovatel izraelského království. S Boží pomocí a hrstkou svých věrných začal budovat mocný stát, obklopený nepřátelskými národy, a ohrožovaný také zevnitř příznivci *domu Saulova*. David však moudře upevnil svou moc a nastolil v zemi pořádek. Věž v Machanajmu je symbolem bezpečí a vítězství. David se musel vzdát svého syna, aby jeho království mohlo vzkvétat.

Davidova věž je předobrazem Matky Boží, která představuje bezpečí a ochranu počatého života Božího Syna, který se vydal za nás. Kdo najde útočiště v Mariině lásce, toho tam jistě zastihne zpráva o nezvratném vítězství nebeského království.

Jestliže některý potomek lidského rodu vynikl, jeho sláva byla spojována se slávou "jeho otce", totiž zakladatele rodu. Tak je Maria spojena s Davidem, třebaže je od sebe dělí tisíciletí. Je oporou Davidova rodu i království, je jeho Věží, která nikdy neutrpěla porážku ani nepadla do rukou nepřítele.

Boží království je však v tomto světě vystavováno různým zkouškám. Odvěký pokušitel vede boj proti Kristu a jeho dílu. Syn Boží přišel na svět vyhledat a "*spasit, co by zahynulo*". A hned přichází d'ábel jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltit. Navádí k boji proti Kristu. Nejprve bojoval Jeruzalém, totiž Velerada, farizeové a zákoníci, kteří svedli mnoho lidu. Volali "*jeho krev na nás a na naše syny!*" A zmanipulovaný dav skandoval: "*Ukřižuj ho!*" Další boj vedli proti Kristu zdatní Římané. Zasévali plevel nevěry a nenávisti vůči Kristu, ovšem nakonec padli před křížem a klaněli se Ukřižovanému. Zvedl se proti němu Mohamed a svedl obrovské zástupy, ale také moc islámu byla ochromena. Zvedla se vlna protestanství s nečetnými sektami, jež jsou dnes v rozkladu a hlásají, že Kristus žije, kraluje a vítězí. Pak

rozbujele osvícenství a modernismus, které svými díly uškodily mnoha duším, které svedly k nevěře, ale Krista ani jeho Církev nezničili. Voltaire, který s napřaženou pěstí proti Církvi volal: *"Zničte tu bídnič! "*umíral se slovy: *"Jsem opuštěn od Boha i od lidí! "*Vynořili se další zhoubní jedinci jako Hitler a Stalin, ale všude, kam šlápla jejich okovaná bota, vyrostl les Kristových mučedníků a místo jejich vlády na věčné časy kraluje Kristus a jeho věčně mladá Církev putuje dál dějinami.

Dnes bojuje odpůrce proti Kristu a jeho Církvi penězi, tiskem, rozhlasem a televizí. Všechno, co se děje proti Církvi, proti kněžím, proti římskému papeži, je dílo ďáblovo, namířené proti Bohu. Ježto ale proti Bohu peklo nic nezmůže, zuřivě se vrhá na duše vykoupené Kristovou Krví.

Boží království ve světě trpí násilí. Proto se máme snažit být jeho živými věžemi. Maria, Věži Davidova, přimlouvej se za nás, abychom svými vlastními hříchy nebyli mikdy sami narušovatelé Božího království.

Věži z kosti slonové, oroduj za nás

Mezi různými věcmi, které si zachovávají tvar, bělostnou barvu i krásu, která jim byla jednou vtisknuta, vyniká slonovina. Je tím cennější, že její opatření je dnes nedostupné. Slonovina bývala vždy vzácná, ale v době ochrany slonů před vyhynutím se výskyt kosti slonové stává něčím naprosto unikátním a skoro nedostupným. Kdysi lidé ze slonoviny zhotovovali drobné ozdoby, někdy tím byly zdobeny i svatostánky.

Člověk osvícený Duchem svatým začal svým duchovním pohledem vidět ve svatostáncích, které obsahují skrytého živého Ježíše Krista, samotnou Pannu Marii, která nosila živého Ježíška pod svým srdcem. Proto jmenujeme Matku Boží Věži z kosti slonové. Je totiž sama vzácná, drahocenná a docela jedinečná a unikátní. Je ztvárněná Boží milostí jako bělostná slonovina rukou umělce.

Avšak pravou hodnotu a hluboký význam má svatostánek teprve tehdy, když je v něm skryt živý Bůh. Přítomný živý Ježíš dělá z pouhé schránky svatostánek, protože mu dává vnitřní, nadpozemský smysl. Také Maria nabyla pravou hodnotu, vzácnost a neopakovatelný obsah teprve tehdy, když dary, které přijala od Boha, vložila zpět do Božích rukou ve službě Bohorodičky.

Svatostánek bez svátostného Spasitele by byl jen hezkou věcí, ale ve skutečnosti by byl prázdný. Když je v něm ale Nejsvětější Svátost,

tehdy svatostánek ožívá, a to nejen sám pro sebe, ale je zdrojem života a milosti pro všechny, kdo k němu přicházejí a jsou svátostně připraveni pro setkání s Bohem, a pro to, aby se dali od Boha povznést k vyššímu životu. Živý svatostánek je místem, před kterým *"musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí"*. Je místem, k němuž se zdvihají prosebné ruce, k němuž se vznáší děkonné i prosebné modlitby jako vůně kadidla. Svatostánek je nebeská schránka.

Proto i Maria je vzácná věž ze vzácné a nedostupné, bělostné látky je navždy naplněna živým Bohem, je svatostánkem, k němuž se právem upínají naše díkůvzdání, prosby a slavnosti.

Kde je Maria, tam se setkáváme s živým Bohem. Maria nás vede k živému Bohu, a pomáhá nám, abychom se i my dali posvětit a mohli stát vzácnými svatostánky, ve kterých přebývá Bůh a jasně vyniká jeho proměňující přítomnost. Maria, uč nás pokorně přijímat Ježíše, a vypros nám, aby nás jeho Duch proměnil v důvěrné přátele Boží.

Dome zlatý, oroduj za nás

Šalamoun postavil Hospodinu chrám v Jeruzalémě. Byla to velkolepá, honosná budova, jakou Izrael dosud neviděl. Vnitřní stěny chrámu, obětní oltář, obětní stoly a další výtvořky řezbářů a umělců byly potaženy zlatem. Proto bylo možno tento chrám nazývat zlatým domem. Takové označení zaslouží také Maria, v níž Bůh způsobil divy své milosti. Vyvolil si ji hned po pádu prarodičů za Matku našeho Vykupitele. Syn Boží v ní našel zalíbení a stal se v ní člověkem: *"Hle, počneš v životě a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván Syn Nejvyššího."* Duch svatý ji pojal za nevěstu a vylil na ni plnost svých darů: *"Duch svatý na tebe sestoupí a moc nejvyššího tě zastíní."* Správně tedy velebíme Marii jako "Dům zlatý", protože trojediný Bůh v ní způsobil tak veliké a zázračné věci.

Kolik námahy lidé dovedou vynaložit na to, aby získali majetek, zlato. Ať poctivou prací nebo šetrností nebo nepoctivě spekulacemi a krádežemi. Z těch prvních bychom si měli vzít příklad v duchovním smyslu slova. Pracovat pro získání věčného bohatství, pracovat pro získání pokladu, který nekazí ani rez ani mol, a který zloději nemohou vykopat a ukrást. Vykročme tedy k Domu zlatému! Každý z nás je "domem zlatým", pokud žije v Boží milosti. Domem zlatým je naše duše, neboť je posvěcena a přebývá v ní Nejsvětější Trojice jako král v paláci, jak ujišťuje Kristus: *"Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat, a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek"* (Jan 14,23). Domem zlatým je i naše tělo, neboť jak praví

apoštol, je *chrámem Ducha svatého* a co nejtěsněji spojeno s Ježíšem.

Předeevším však nazýváme Marii Domem zlatým, poněvadž je ozdobena všemi ctnostmi a dále sedmi Dary ducha svatého. Měla dar moudrosti, protože měla neustále na zřeteli věčný cíl a stále se jej snažila dosáhnout. Neposkrněné Srdce svaté Panny bylo odvráceno od všeho pozemského, neboť ve světle Ducha svatého shledávala, že všechno pod sluncem je marnost a soužením ducha. Maria měla dar rozumu, neboť měla zázračnou znalost Božských věcí, chápala náboženské pravdy a pronikala do Božích tajemství hlouběji než všichni učení teologové, ba i andělé. Měla dar rady, takže věděla ve všech sporných případech, co je dobré, spasitelné, Bohu milé, a uměla též druhým dávat dobrou radu. Měla dar síly, neboť hrdinsky překonávala všechny překážky spásy, a nic nemohlo oslabit její statečnost ani zviklat ostatní ctnosti. Měla dary vědy, neboť spatřovala křesťanské pravdy a tajemství v nejhlubších jejích základech a mohla o nic poučit i ostatní. Maria měla dar zbožnosti, takže poznávala a ctěla Boha ve všech věcech jako nekonečně moudrého, dobrého a milosrdného Otce. Neměla žádnou větší touhu, že se před Bohem poslušně sklánět, milovat Boha a navěky s ním být ve spojení. Maria měla dar Boží bázně, neboť milovala Boha nade všechno, a proto se obávala, aby se mu ani v tom nejmenším neznelíbila. Pro plnost těchto darů, jimiž je Maria nejkrásněji ozdobena, náleží jí právem označení Zlatý Dům.

Tento Zlatý Dům je nám vzorem, jak i my máme pečovat o to, abychom byli také zlatým domem, příbytkem Ducha svatého, v němž je sedmero sloupů, darů Ducha svatého. Tyto dary jsou milosti. S milostí se však musí spolupůsobit, aby se dary udržely, rozhojňovaly, jinak by se zmenšovaly a posléze ztratily.

Maria, Dome zlatý, vypros nám dary Ducha svatého, abychom v jejich síle byli schopni nadlidského hrdinství.

Archo úmluvy, oroduj za nás

Archa byla mohutná dřevěná budova, kterou postavil Noe pro záchranu své rodiny a zástupců všech živých tvorů před potopou světa. Je to předobraz Marie, protože kdo vyhledá pomoc u svaté Panny v boji proti tělu, světu i ďáblu, získá nejmocnější ochránkyni a přímlyvkyni. Jak praví sv. Bernard: *"Jako archou byli lidé zachráněni před zkázou, tak bylo díky Marii zachráněno celé lidstvo od záhuby hříchem. Archou Noemovou bylo zachráněno osm lidí, avšak touto byli všichni lidé zachráněni pro věčný život. Archa plula nad vodami, Maria je*

povznesena nad záplavu hříchu a zkázy."

Bůh přikázal také Mojžišovi zhotovit archu. Byla ze vzácného dřeva a zlata. V ní byly uloženy desky smlouvy, miska s manou a Aronova hůl. Nad archou se tyčili dva mohutní cherubové, kteří ji chránili svými andělskými křídly. Před tuto archu úmluvy směli předstupovat jen ti, kdo zastávali posvátnou službu a byli k tomu obřadně očištěni, posvěcení. Z archy promlouval Bůh a projevoval svou vůli k užítku celého svého lidu.

Označení Archa úmluvy je přiléhavé pro svatou Pannu. Boží vyvolení ji činí vzácnou mezi všemi lidmi. To, že nepromarnila Boží dary, ji činí ještě vzácnější. Jako archa obsahovala kamenné desky Desatera, tak bezpečně a trvale spočívá Boží zákon v nitru vyvolené Panny. Je v ní skryt Kristus, Chléb z nebe, v němž je život a síla celého Božího lidu, podobně jako archa obsahovala chléb živící starozákonní Boží lid na poušti. Skrze Krista nese v sobě svatá Panna skryté kněžství, podobně jako byla Aronova hůl v lůně archy znamením starozákonního kněžství. Jako se nad archou skláněli cherubové, tak je Maria obklopena skutečnými čistými a svatými anděly, kteří jí slouží, a duchovně ji s radostí velebí, protože i člověk je tak čistý a svatý. Konečně, jako z archy promlouval Bůh, tak promlouvá i Mariinými ústy a skutky.

Před archu směli předstoupit je ti, kdo byli pověřeni posvátnou službou a byli obřadně očištěni. K Marii a díky Marii se dostáváme k Bohu pouze tehdy, když chceme sloužit, jsme čistí nebo alespoň kajícně toužíme po čistotě, takže se dáváme Matkou Boží vést ke svátosti smíření.

Jak záludně si počíná vládce světa, který závidí člověku přátelství s Bohem, když vede útok proti Bohu a věčné spáse člověka přes útok na svatou Pannu. Chce zbavit člověka bezpečného úkrytu a spolehlivého útočiště na cestě k Bohu, aby jej bez ochrany a zbaveného příbytku mohl svést falešnou nabídkou všech požitků a vymožeností blahobytné společnosti a zastrásováním pomocí neznámých mimozemšťanů s nadlidskou inteligencí. Hřích pak zamezí přiblížit se před Archu úmluvy jakož i k Tomu, kdo z ní promlouvá. Maria, Archo úmluvy, zůstaň s námi a oroduj za nás.

Brána nebeská, oroduj za nás

Brána jednak zamezuje přístup všemu nežádoucímu, jednak umožňuje přístup všem povoláním. Otevřená brána je naplněním našich nadějí, že za ní nalezneme toho, ke komu spěcháme. Když

nazýváme Marii Branou nebeskou, znamená to, že je průchodem, kterým vcházíme do nebe a docházíme blaženosti a spásy. Samotná Maria nám ovšem nemůže zajistit ani blaženost ani vykoupení, protože jediným našim Vykupitelem je Ježíš Kristus. *"V nikom jiném není spásy. Není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni"* (Sk4,11). On sám je tedy nebeskou branou, jak vyznává: *"Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, zachráni se"* (Jan10,9). A přesto i Marii právem pozdravujeme jako Bránu nebeskou. Proč? Především proto, že je Matkou Ježíše Krista. Boží Syn přišel Marií na svět, aby se v ní oděl od lidského těla a přišel na zem jako Syn člověka. Obětoval se za naše hříchy a dal nám nový život. Jenže jak jej máme získat? Otevřel nám přístup do nebe, ale kudy do něho vstoupit? Místo pokusného hledání nebe, vykročme osvědčenou branou. Maria je Branou nebeskou, protože spolehlivě a bezpečně vede každého k Bohu. Skrze Marii k Ježíši.

Maria je Brána nebeská také proto, že Bůh nám všechny milosti, jimiž dosahujeme nebeské blaženosti uděluje z jejích rukou. Konečně je Maria Brána nebeská proto, poněvadž její uctívání otevírá mnoha Božím dětem nebe.

Kde nám nabízí Ježíš s Marií naši spásu? Jedině v Církvi, kterou Kristus ustanovil, aby vedla lidstvo k nebe. Na věži chrámu sv. Ambrože v Miláně je nápis: *"Kde je Petr, tam je Církev, tam není smrt, ale věčný život."*

V Otčenáši se modlíme: *Přijď království Tvé!* Je trojí nebeské království. Předně se Boží vláda projevuje jako stav našich srdcí, dále se projevuje ve světě jako Kristova Církev, a konečně jako místo nebeského kralování. Boží království v našich srdcích, totiž svatý život v nás pěstuje Církev, a to proto, aby nás vychovala pro království nebeské. Kdo popírá, že by Pán Ježíš založil Církev, neuznával by ani evangelium. Co jiného značí, když Pán praví: *"Ty jsi Petr a na té skále zbuduji svou církev. Dám ti klíče království nebeského"* (Mt16,18-19). Co jiného znamenají Ježíšova slova v Janově evangeliu: *"Pas mé beránky! Bud' pastýřem mých ovcí! Pas mé beránky!"* (Jan21,15-17)

Odpůrci říkají, že Kristus nezaložil Církev a sami ji zakládají, takže je mnoho církví. Jsou snad všechny ustanoveny od Krista? Ne. Kristus založil pouze jedinou Církev. Neřekl Petrovi, že na něm založí své církve, ale jedinou Církev. Která to je? Ta, jež pochází od Boha. Kdo má právo zakládat Církev? Ten, který vykoupil lidstvo, musel také založit ústav, který by vychovávala lidstvo pro nebe. To učinil Bůh. Lidé se sami nespasili, a proto nemají práva zakládat církve. A pokud

založili církve, tedy nejsou pravé.

Církev je založena, aby vedla lidstvo ke spáse. Toho cíle je možno dosáhnout jen v Církvi obecné. Církev svatá hájí předně víru v Ježíše Krista, v němž jediném je spása. Kdo nevěří v Kristovo Božství, není vůbec křesťanem, a tedy není ani ve spasitelné Církvi, takže nemůže skrze Církev dojít spásy.

Obecná Církev má svátosti ustanovené Kristem, jež jsou prameny milosti, a tedy spásy. Zejména svátost smíření, ustanovená k odpuštění hříchů je po křtu jediným řádným prostředkem k jejich zahlazení. Když ale nejsme nikdo bez hříchu a do nebe nic nečistého nevejde, pak je jasné, že jenom ta církev vede ke spáse, v níž je svátost smíření, a to je Církev obecná.

Dále je Maria, která v obecné Církvi požívá patřičné úcty, a je to znamení spásy, protože nám Bůh skrze ni uděluje milosti. A proto je tato svatá Církev je spasitelná. Pro svou pravost je obecná Církev pronásledována, a to je doklad její pravosti. Vedle těchto důvodů jsou čtyři hlavní známky pravosti Církve: je jedna, má jedno učení, jedny svátosti, jednu viditelnou hlavu. Maria, brána nebeská vede lidi co Kristovy Církve, která je nejlépe připravuje pro nebe.

Nenalhávejme si, že vstoupíme do nebe až v hodinu smrti. Jestliže tam nevejde nyní, během života s rozhodnou vůlí, po smrti bude brána už zavřená. Teď, anebo nikdy! Maria, oroduj za nás, abychom ochotně a radostně vykročili Bránou nebeskou k Synu Božímu.

Hvězdo jitřní, oroduj za nás

Když obzor se rdí úsvitem, rozbíhají se úzkosti temnot a noční můry hledají úkryt. Noc naplňuje člověka nejistotou. Nevidíme na krok a nohy se zarážejí o překážky, nevíme, co nám stojí v cestě a čím se můžeme poranit. Za noci obcházejí zloději a lupiči a lidi zvrácení, aby pod rouškou noci páchali to, zač se na světle Božím stydí. Blíží se den a Jitřenka je jeho předzvěstí. Když je Bůh Sluncem, tedy Marie je první Hvězda, která o svědčí o jeho životodárném světle a věčně se obnovující lásce. Bůh vysílá první paprsek svého milosrdenství. Jeho posel zvěstoval svaté Panně, že si ji Bůh vyvolil, aby nejen ohlásila světu vtělení Boží, ale také jej přinesla pod svým srdcem. Něžně a důvěrným způsobem volá náš milý Bůh kvůli naší spáse svoji snoubenku: *"Vstaň, má přítelkyně, krásko má, a pojd'! Hle, zima pominula, lijavce přešly, jsou tytam. Holubičko moje v rozsedlinách skály, v úkrytu nad strží, dopřej mi zahlédnout tvou tvář, dovol mi hlas tvůj slyšet!"* (Pís 2,10-14)

Vykupitel je Sluncem, Marie je první jeho Hvězda, která o Něm vydává svědectví. Hvězdy jsou na obloze také za dne, ale světlo je přezáří. Navečer, kdy sluneční svit slábne všude, kde se země od něho odklání, jasně vyniká zář hvězdy, zvané Večernice, aby se k ní později přidala zář dalších a dalších hvězd. Nejvíce sledovaná je Polárka či Severka, především pro mořeplavce, kteří jsi opěvují jako *Hvězdu mořskou*.

Vedle Ježíše svítícího jako Slunce, které svým světlem činí svět smysluplným, jasně vyniká Maria především jako Jitřenka neboli Zora čili ranní záře, červánek úsvitu. Komu však září Jitřenka, kdo o ni dbá? Kdo stojí o to, co Hvězda jitří zvěstuje?

Mnohý člověk si povzdechne. Jak krásně se to spalo, odpočívalo v teple, snilo v pohodlí a hřešilo za tmy! Co může přinést nový den? Odhalení našich vin?! Nové utrpení, pot a dřinu ve světě?! Nebylo by lepší se raději vůbec neprobudit? Dramatik Friedrich Dürrenmatt napsal hru na námět starořecké pověsti o tom, jak si Augiáš pozval silného Herkula k vyčištění svého chléva, ale lidé se prý proti tomu ohradili Zadržte! Narodili jsme se ve špíně, a ona je to jediné, co máme svého. Neberte nám náš rodný hnůj, který nás hřeje! Je to obraz pravdy, že *"pravé světlo, které osvětluje každého člověka, přicházelo na svět. Byl na světě, ale svět ho nepoznal"* (Jan1,9-10).

Proto je Maria, Hvězda jitřní tolik protivná modernímu světu, protože ohlašuje světlo spravedlivé odplaty. Kdo živoří v temnotě, odmítá vstávat a s čerstvými silami toužebně vyhlížet v ranním chladu krásu Jitřenky na nebi. Uznejme omezenost svého pozemského shánění a marnost hříchů oslabujících naši už tak dost křehkou přirozenost. Uznejme řád, který je na dně naší přirozenosti, jako touha po nalezení Boží podoby. Obraťme se k Jitřence, která ukazuje našemu vnitřnímu magnetismu správnou cestu na světlo Boží. Zakormidlujme svou životní lodičku v bouřlivém oceánu bláznivého světa podle svaté Panny, která nás jediná bezpečně přivede do pokojného přístavu, ke svému Synu Božímu.

Uzdravení nemocných, oroduj za nás

Utrpení je všude na světě, a není člověka, který by netrpěl. Nemoci, okolní nepohoda, namáhavá obživa. Odkud pocházejí všechny tyto strasti? Když se na ně podíváme pohledem víry, shledáme v nich smutné dědictví na našich prarodičích, následek dědičného hříchu. Pokud se na ně díváme pohledem přirozeného rozumu, ukazuje se mnoho příčin. Z hlediska jednotlivce je jasné, že nějaké potíže člověk

zdědil po rodičích, jiné si přivodil vlastní vinou, lehkomyšlností, opovázlivostí, ale i neřestí. Z jiného pohledu se ukazuje, že zatímco dříve ohrožovala člověka příroda svými živly, dnes ho spíše ohrožují důsledky lidských vymožeností, které bolestně znetvořují člověka i okolní přírodu.

Lékaři léčí člověka, ekologové opravují přírodu, ale zdraví vrací pouze Bůh.

Když nazýváme Marii Uzdravením nemocných, nemyslíme, že Maria může vlastní silou uzdravit člověka z nemoci a tělesných neduhů, protože to může jen všemohoucí Bůh. Věříme však, že Maria to může docílit svou přímlovou u Boha. Když Bůh udělil apoštolům moc vyhánět ďáblы a uzdravovat každou nemoc, kdo by mohl pochybovat, že by tuto moc odepřel své Matce? A nezapomínejme, že Maria je také naše Matka. Copak nějaká matka snese, aby její dítě vážně trpělo? Mnoho lidí bylo na přímlovu Panny Marie uzdraveno ze svých nemocí.

Hlavním místem těchto událostí jsou Lurdy. Maria, které se nikdy nedotklo ani zlo ani hřích, ta vnitřní porucha působící utrpení a smrt, dostala milost rozdávat ze své dokonalosti i svého zdraví. Jsou poutní místa, kde sice nejsou žádné doklady a poděkování za uzdravení, ale jsou tam záznamy o tom, že se tam obrátili i velcí hříšníci. Byli na přímlovu svaté Panny uzdraveni Boží milostí ne z nemoci, ale ze smrti.

Přes všechny lékařské objevy selhávají všechny pokusy o prodloužení života. Proti smrti není léku. Když nebude naše duše duchovně uzdravena, zbude nám na věčnosti jen stálé utrpení. Maria je nám dána jako Uzdravení. Skrze ni přišel na svět náš Spasitel. Kristus podle proroctví opravdu nesl naše neduhy bolesti a jeho ranami jsme uzdraveni. Přinesl spásu lidstvu a celému světu.

Maria nám i celému světu zajišťuje toto uzdravení se svým Božským Synem. Dostali jsme podíl na věčném životě, tedy i zdraví navěky, zdraví nepomíjející, takže zůstaneme šťastnatí a svěží před Boží tváří. Boží svatost je základem našeho uzdravení.

Uzdravení nemocných, oroduj za nás, aby Boží království přišlo už dnes, a jeho Duch obnoví tvář země a dokonalý Boží obraz v každém z nás.

Útočiště hříšníků, oroduj za nás

Ze života sv. Dominika se vypravuje o vidění tohoto světce při založení kazatelského řádu. Zjevila se mu postava Boží, třímající v ruce šípy k spravedlivému potrestání hříšníků. Když už se schyluje k spravedlivému soudu, předstupuje Maria, aby se za lidstvo přimlouvala.

Přiváděla sebou dva muže, a Dominik poznal v jednom sebe a v druhém Františka z Assisi. A když je Bohu představila, zadržela tím trestající Boží pravici, protože Bůh chce, aby se všichni napravili a chválili ho. Od té doby oba světci a jimi založené řády neúnavně pracují na obrácení nevěřících a nápravě hříšníků.

Bůh je nejen spravedlivý, ale také milosrdný. Tak volá prorok Izaiáš: *"I kdyby vaše hříchy byla jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, bude bílé jako vlna!"* (Iz 1,18) A David říká: *Milosrdný je Hospodin, dlouho je shovívavý a velmi milostivý!* Tak ani vtělený Syn Boží nepřišel svět soudit, ale zachránit. Nezavrhl veřejnou hříšnici Magdalenu, odpustil plačícímu Petrovi a kajícího lotra po pravici přijal na milost.

Jestliže se hříšník obrátí, bude žít, pakliže spravedlivý bude hřešit, propadne záhubě. Tyto skutečnosti prožívá a podporuje Panna Maria. Spolupracuje s Bohem na naší spáse.

Maria je Útočištěm hříšníků, protože se za nás přimlouvá, aby nám Bůh dal milost obrátit se. Pomáhá svým ctitelům svou mocí, kterou má od Boha, pomáhá svou přimluvou a příkladem. Čím více lidí se k ní obrací, tím spíše je vyslyší.

Maria má tři důvody, proč je Útočištěm hříšníků. Předně je to pohled na naše nepřátele. Bůh uložil svaté Panně vést boj proti satanovi a jeho světovládě, a zachránit z jeho spárů všechny ohrožené, aby se dosáhli věčné blaženosti u jejího Božského Syna. Dále je to pohled Marie na hříšníka. Jestliže ďábel obchází světem jako lev a hledá, koho by pohltit, copak není nikdo, kdo by před ním ochránil ubohého hříšníka? Je to Maria, kterou k tomu vede mateřská láska ke každému z nás. Konečně je to pohled Matky Boží na ukřižovaného Ježíše. Maria se trápí, když zdá, že by její vlastní krev prolitá na kříži měla téci zbytečně, že by zde mohl být někdo, kvůli němuž by Ježíš zemřel nadarmo.

Boží spravedlnost žádá, aby hříšník obracející se k Bohu zády, po smrti navěky zkameněl ve svém pyšném vzdoru, a tak byl odsouzen svou nevěrou a neláskou k trvalé izolaci. Maria však prosí u trůnu Boží spravedlnosti a přimlouvá se za život hříšníka, aby měl ještě příležitost k obrácení. Nesmiluje se Bůh pro smrt svého Syna na kříži a nedaruje hříšníkovi život milosti? Tak je Maria Útočištěm hříšníků. Proto ji za hříšníky vzývejme.

Buďme však i my z toho důvodu útočištěm hříšníků, abychom následovali Pannu Marii. Především jim sami ze srdce odpouštějme, čím se na nás hříchem dopouštějí. Buďme k nim trpěliví, snášenliví, shovívaví k jejich chybám, jednejme s nimi laskavě. Sv. Augustin říká,

že hřích je třeba nenávidět, ale hříšníka milovat. Povzbuzujme je, modleme se za ně, obětujme za ně skutky milosrdenství. Není šlechetnějšího činu, který mohou lidé vykonat na světě, než zachránit duši pro věčný život s Bohem, být útočištěm hříšníků.

Těšitelko zarmoucených, oroduj za nás

Zármutek je duchovní bolest. Velikost lidského zármutku při různých okolnostech se liší. Z hlediska člověka záleží na tom, jak velký význam připisuje toho, co ho rmoutí, a jak to citově prožívá. Z hlediska věci, kvůli níž se někdo trápí, je rozdíl, zda se někdo trápí kvůli tomu, že ztratil peněženku nebo že ztratil přítele, nebo že ztratil samotnou víru v Bohu.

Co všechno ale ztratila Maria, když se pro nás vzdala svého jediného Syna, který byl vtěleným Bohem. Je vrcholem bolesti, když musí matka pohlížet do hrobu svého dítěte. Maria dobrovolně přijala úděl Matky Boží, odevzdala se Bohu, nedělala si nikdy výčitky, zda to opravdu stálo za to, když je dodnes tolik lidí, kteří o Kristu nechtějí nic slyšet. Maria neposuzovala, jestli to všechno má nějakou cenu. Ačkoli celá ta krutá pravda o umučení a smrti jejího Syna dolehla na Pannu Marii bez jejího zavinění, přesto její utrpení nebylo důsledkem nějaké živelné pohromy. Jako samotný Syn Boží vydaný na kříž je zarmoucený lidskou zlobou i krajní opuštěností od Boha, ale není to žádná tragická postava, nýbrž hrdina, tak i postoj svaté Panny je za všech okolností hrdinský. Vše co, se Marii přihodilo, nedělal Bůh proti její vůli, nýbrž si její dobrovolný souhlas předem vyžádal. A když Maria vyjádřila svobodný souhlas *"Ať se mu stane podle tvého slova"*, musela za tím celý život pevně stát, a naplno prožít to, co chce Bůh.

Bůh sám naplňuje radostí a pokojem srdce těch, kdo trpí zármutkem. Ráno prvního dne po sobotě, když vyšlo slunce, byl hrob prázdný. Učedníci se zaradovali, když uzřeli Pána. S nimi se radovala i Maria. její radost byla dovršena při seslání Ducha svatého. Tehdy se jí dostalo jasného poznání, proč to všechno bylo a jaký to mělo smysl. Teprve v síle Ducha svatého se Maria plně raduje a jasně poznává, že tato radost by byla nemožná bez předchozího utrpení.

To utrpení bylo podstoupeno kvůli celému hříšnému lidstvu. Proto Maria důvěrně zná utrpení každého z nás. Proto také může být Těšitelkou zarmoucených. Když sama zakusila všechny tyto bolesti se svým Synem, proto může potěšit každého, ať je v jakémkoli soužení, a její útěcha je pravdivá. Je pravdivá nejen v prožívání zármutku a utrpení, ale také v naději, kterou nám Maria vyprošuje. Naše utrpení

není podle sv. Pavla ničím ve srovnání se slávou, která se na nás zjeví.

Svatá Panna nás učí v přítomné bolesti, smutku, skleslosti, ochablosti a únavy obracet pozornost k životu s Bohem našim Otcem, ke spojování našeho živého kříže s Kristovým křížem, k duchovnímu životu z Ducha svatého. Nejde tu o žádnou léčbu sebeklamem ani zvětšenou sebedůvěrou. Vždyť v Bohu skutečně žijeme, pohybuje se a jsme, opravdu jsme spojeni s ukřižovaným Kristem, kterému není cizí žádná naše bolest, a jsme oživováni a posvěcováni Duchem svatým. Maria nás vede k tomu, abychom tyto skutečnosti naplno vstřebali svým životem. Avšak Maria nám vyprošuje i to, aby se na každém z nás, projevila budoucí sláva, aby každý z nás byl potěšen už dnes a radoval se s Kristem navěky.

Pomocnice křesťanů, oroduj za nás

Maria je pomocnicí celého lidstva, které vede ke svému Božskému Synu, aby opravdu nikdo z lidí nezahynul, ale přijal křest a stal se článkem Kristova Těla. Pomoc Panny Marie je závislá na její pomoci Ježíši Kristu. Copak Bůh potřebuje pomoc nějakého člověka? Ano, protože bez člověka, jakým byla Maria, by se nemohl vtělit. Bůh se nemohl obejít bez nazaretské Panny, která by mu svobodně dala své tělo a obětovala pro něj svůj život. Tak je Mariina pomoc Ježíši Kristu přímo předpokladem jeho pozemské existence. Díky její pomoci mohl Bůh v lidském těle dosáhnout plného rozvinutí jako člověk a spásy lidstva a záchrany světa. Maria mu pomáhala vlastním tělem a svou obětí nejen vytvářením příznivých podmínek pro dílo spásy lidstva a světa, ale také odvracením hrozícího nebezpečí od vládce světa. Tak jej chránila před úklady Heroda, odešla s ním kvůli jeho bezpečí do ciziny.

Pro tuto skutečnost vnitřního spojení s Kristem je Maria naší Matkou a pomocnicí každého z nás. V Kristu pečuje o každého z nás svou mocí a láskou. V Kristu nám pomáhá tak, že nás každého a všechny vede k dokonalosti svatosti, a současně nám pomáhá odvrátit nebezpečí, které hrozí našemu svatému růstu ze strany našeho těla, světa i ďábla. Maria nám vyprošuje ty nejlepší síly, síly Boží.

Během dvou tisíciletí putování Kristem vykoupeného lidstva dějinami roste pomoc svaté Panny při odvracení nebezpečí, hrozící Církvi ze strany jeho nepřátel. Od prvních století, kdy se světem valily proudy divokých kmenů, jako byli Hunové, pak Avari, Maďari, Tataři, Turci, Maria stále víc a více pomáhá. Na památku odvrácení náporu Turků, poražených v bitvě u Lepanta, ustanovil papež Pius V. slavení růžencové slavnosti a uložil modlit se v loretánské litanii k Pomocnici

křesťanů. Nejslavnější bylo odvrácení Ruska od novopohanství tím, že se ruský lid po jejích výzvách ve Fatimě vrátil ke Kristu. Kdybychom provedli srovnání závažných dějinných událostí, významných pro záchranu měst, národů, států a celého lidstva, byli bychom velmi překvapeni, kolik závažných rozhodnutí a klíčových událostí se příznivě vyřešilo právě ve dnech svátků a památek Panny Marie. **Tak rozhodující zvrát ve vývoji II.světové války nastal vítězným dovršením bitvy o Stalingrad dne 2.února 1943, tedy na svátek Obětování P.Marie v chrámě. O tři měsíce později znovu Královna nebeská dokazuje, že je naší mocnou pomocnicí, když se hrouť africké tažení nacistických vojsk pod velením maršála Rommela, takže kapitulují ve výroční den P.Marie Fatimské (13.května 1943). Druhá světová válka skončila v máji, tedy v měsíci P.Marie, a to 8.května, tedy v den, kdy Církev oslavuje P.Marii, Prostřednici milostí. Když byl spáchán atentát na Jana Pavla II., stalo se to právě ve výroční den P.Marie Fatimské (13.května 1981), když tento velký papež obnovil zasvěcení celé Církve Neposkvrněnému Srdci P.Marie, a papež zrovna ten den držel půst podle doporučení P.Marie z Fatimy, takže mohl být po převozu do nemocnice ihned operován a zachráněn.**

V den památky P.Marie Lurdské, 11.února 1971, slavené obecnou Církví právě od roku 1891, podepsali představitelé 63 států smlouvu, zakazující umístění jaderných zbraní na mořské dno.

Když Církev slavila zasvěcení P.Marie v Jeruzalémě, tedy 21.prosince 1972 začala důležitá etapa sovětsko-amerických jednání o omezení strategických zbraní mezi těmito velmocemi. Dne 8.prosince 1987, když všechno kulturní lidstvo slavilo svátek P.Marie počaté bez poskvrny hříchu, byla podepsána první sovětsko americká dohoda o likvidaci jaderných raket.

Maria provází lidstvo, které jí svatý Otec znovu zasvětil v říjnu 2000 na jeho křížových cestách. Jde s námi a provází nás, nejen jako němý svědek našich útrap, ale i jako naše pomocnice, aby lidstvo spojovala vjedno jako zrnka na jednom růženci. To nás povzbuzuje, že nás v našich útrapách doprovází někdo, kdo je nám lidsky důvěrně blízký jakožto pouhý člověk, a přitom je Bohem povznesena nad všechny tvory a nejvýše oslavována v nebi. Maria nás nejen provází svou útěchou, ale také nám přeje, abychom uspěli na cestě k dokonalosti, a vyprošuje nám to od Boha.

Pomáhá nám, protože sama dala Bohu všechno, a Bůh ji za to vrcholně povýšil. Dává nám odvahu, abychom i my byli schopni a

ochotni to udělat. Pomáhá nám, abychom se naplno věnovali Bohu a dobrovolně se dali povznést k přátelství a spolupráci s Bohem na posvěcení sebe a celého lidstva a světa.

Královno andělů, oroduj za nás

Konečně vrcholí loretánská litanie, neboť se obracíme k Marii nejen jako k orodovnici, nýbrž jako ke Královně. Velebíme Marii ve vztahu k Církvi vítězně. Oslavujeme ji jako tu, která nejen slouží, ale je jí svěřena také vláda a panování. Toto panování koná Maria z Boží milosti nejen sama, ale ochotně a z lásky plní její vůli Boží andělé a svatí, kdežto z její Bohem svěřené moci se jí podřizují také ostatní tvorové.

Maria je především Královnou andělů, protože je převyšuje ve všem, co je na nich vznešeného. Maria vyniká nad anděly čistotou. Dříve, než Boží andělé dospěli k patření na Boha, byli čistí, prostí jakéhokoli hříchu a navěky nehřeší a nemohou hřešit. Maria převyšuje anděly čistotou. Je prosta hříchu dědičného, těžkého, všedního, ba i pomyšlení na hřích. Čím předčila anděly? Andělé totiž nemají tělo, ani žádná tělesná pokušení, nemohou hřešit nečistotou, nestřídmostí, krádeží, lakotou. Maria však žila na světě v těle životem čistého ducha. Nebeští andělé jsou stále ve styku s Bohem a čistými duchy. Maria však žila na světě obydleném hříšníky, kde se hříchy vždycky páchaly a budou páchat. A přesto žila andělským životem. Tedy její čistota má větší cenu, než čistota andělů, a proto je povznesena nad anděly. Maria je teď Královnou andělů, protože je dokonalejší ve ctnostech v těle, než oni v duchu.

Sv. Ambrož praví, že čistí lidé jsou andělé v lidském těle. Ano, i o lidech praví sv. Bernard, že jsou ještě více než andělé, protože anděl je čistý svou přirozeností, kdežto člověk s nadpřirozenou milostí svým přičiněním.

Další věc, kterou už Písmo velebí na andělích, je jejich boj proti duchům zla. *"A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezvítězili, a nebylo již pro ně místa v nebi"* (Zj 12,8).

Když se ďábel odvážil na nebi pokoušet anděly, jestliže naší pramáti Evu pokoušel, že bude jako Bůh, když si troufal i na Božského Spasitele, že by se nebyl odvážil i na Marii? Když Maria uslyšela z úst anděla: *"Tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží"* (Lk 1,35), tehdy mohl ďábel i na ni vychrlit svůj jed: *Budeš jako Bůh. Já jsem to také chtěl, ale nestalo se to, Eva si to žádalo, ale nedosáhla toho. Ty tím*

budeš, ty jediná, slyšíš, anděl ti to praví? Maria však přemohla takové pokušení a volá pokorně: *"Jsem služebnice Páně. Ať se mi stane podle slova tvého."* Maria však přemohla d'ábla nejen tímto svým slovem, nýbrž především svým Synem Božím, který přemohl hřích, d'ábla a peklo. A denně nad ním vítězí v těch, kdo v pokušení vzývají jméno jejího Syna spolu se jménem Maria.

Maria, představitelka pouhého lidského rodu, byla povznesena na místo nejdokonalejšího tvora, anděla světla, který odmítá sloužit a propadá temnotě. Co ji povznáší nad anděly je její božské mateřství, a proto jí andělé slouží a oslavují jako Královnu. Připojme se k nim také my.

Královno patriarchů, oroduj za nás

Patriarchové začínají Adamem a končí Josefem. Adam, první z lidí, byl svatý, ale zhřešil. Maria je však první z nového stvoření svatá navěky, neboť si zachovala milost, kterou Adama ztratil.

Nejvíce jsou pak připomínáni ti, kdo byli zakladateli národa izraelského, totiž Abrahám, Izák a Jakub. I kdyby byli plni lidských chyb, nakonec přemohli své slabosti a splnili Boží vůli. Plněním Boží vůle se podobali Panně Marii, protože sloužili a služba Bohu pro ně byla zkouškou, ve které se měli osvědčit, zda jejich krev bude dobrá k tomu, aby jednou proudila v těle Bohočlověka, Vykupitele.

Vznešeným předchůdcem Matky Boží byl především Abrahám. Stýká se s Bohem, hovoří s ním, a přijímá od Boha zaslíbení, a ze zaslíbení dostává i syna. Abrahám je plný důvěry v zaslíbení, které má vzejít z jeho rodu, Maria je služebnice Páně, plná důvěry v Boží zaslíbení, které je požehnáním pro všechna pokolení lidstva. Sledujeme Izáka, který je obětován, ale právě pro tu oběť je zachován k posvěcení. Mariina bezhříšnost je dost velká oběť, aby mohla počít nového Boha.

Jakub musí oplakat svého syna Josefa, aby se mohl znovu shledat jako s tím, který odpouští všem svým zrádným bratřím a nasytí vlastní lid uprostřed hladu a bídy.

Maria korunuje a završuje nejlepší vlastnosti a služby všech patriarchů, neboť to vše dovršuje božským mateřstvím. Musí oplakat svého Syna Božího, aby mohl z kříže přitáhnout všechny k sobě, odpustit všem viníkům a nasytit nás chlebem věčného života.

Královno proroků, oroduj za nás

V každé době a na každém místě si Bůh povolává své věrné. Ti se snaží očišťovat se vírou, povzbuzovat se nadějí a vlastním životem a

svědectvím připravovat cestu pro příchod Boha, který všechno napraví svou láskou. To oni, proroci, připravují cestu Pánu, a ne že by svět urovnával cestu prorokům pro jejich působení. Bůh jim dává více darů než jiným, ale nedává jim je pouze pro samé. Dává jim je, aby jimi udrželi všechny lidi ve službě Bohu. Mnozí museli kvůli Boží lásce, kterou rozdávali, prolít i vlastní krev. Tím připravovali svět na příchod Pána, jako jeho služebníci. Čím víc se blížila doba příchodu Mesiáše, tím přesnější a určitější byli ve svých slovech, ve vůli splnit a dobře všechno připravit, jakož i ve stavu svatosti. Poslední a nejdůležitější prorok, největší z lidí, kteří se narodili z ženy, zazněl jako hlas volajícího na poušti.

Pak už přichází ta, která převyšuje i proroky, svatá Panna. Zná nejlépe Boží vůli a zná zalíbení Boha v čistotě. Ví, že lidské čisté srdce budou vidět Boha. Přeje si pouze to, co chce Bůh: *Jsem služebnice Páně, ať mi stane podle slova tvého.*

Vůle svaté Panny se dokonale shoduje s Boží vůlí. Až do Jana všichni proroci jen prorokovali, zatímco Jan kromě proctví také na Mesiáše ukázal. Jan Křtitel je tedy největší z proroků, ale Marie je i jeho Královnou. Bez Marie by totiž ani Jan neměl na koho ukázat, avšak Maria dala Spasitele tělo.

K čemu by bylo prorokování proroků, kdyby nebylo Marie, čisté Panny, plné milosti a dobré vůle sloužit Bohu? Proto i Maria patří k Pánu, jehož příchod toužebně očekává, ale také sama připravuje. I když Maria všechna největší tajemství uchovávala ve svém srdci, prorokovala celým svým tělem, které dala do služeb Syna Božího, a proto jí právem přísluší vládnout a panovat i prorokům. Maria, Královno proroků, oroduj za nás, abychom i my nechali v sobě prorocky působit toho, který se rozhodl v nás přebývat.

Královno apoštolů, oroduj za nás

Náš Pán si vyvolil apoštolů za důvěrné spolupracovníky a pokračovatele svého díla a hlasatele radostné zvěsti o Božím království v celém světě. Po tři roky s ním byli ve styku, slyšeli z jeho ústa božská slova, byli svědky jeho zázračných činů. Konečně byli prvními hlasateli evangelia slovem příkladem i zázraky. Maria však byla povznesena k větší důstojnosti než apoštolové, protože jako Matka Boží byla s ním v mnohem užším spojení než oni, a to po 30 let. Nehlásala sice Boží slovo národům, ale přinesla celému světu Slovo Otce nebeského, Ježíše Krista.

Maria převyšuje apoštolů, protože byla Bohem vyvolena k

nejvyššímu úkolu, nejdůvěrnější a nejtěsnější spolupráce s Bohem na spáse světa. Maria v této spolupráci se Synem Božím byla nejvěrnější a nikdy nezklamala, zatímco všichni apoštolové někdy zklamali, takže jim Ježíš *"vytýkal jejich nevěru a tvrdost srdce"* (Mk16,14). Když se apoštolové v jednotě modlili ve večeradle o Ducha svatého, byla s nimi Matka Páně. Apoštolové ji uznávají za svou Královnu, protože Maria udělala nejvíc pro šíření Božího království, neboť oni hlásali a dávali Krista jenom někdy někde nějakému množství lidí, zatímco ona dala Krista všem lidem všech pokolení.

Apoštolové měli propůjčenou apoštolskou hodnost po jistou dobu svého života a vkládáním rukou ji předali zase jiným, kdežto Mariino dávání Krista je navěky a nebyt jeho, nebylo by možné ani dávání dílčí.

Při apoštolátu trvá jedna závažná překážka: je to falešná úcta, obava dotknout se duchovních témat, protože mnoho lidí se domnívá, že podobný rozhovor se do každého prostředí nehodí, protože existuje riziko, že se dotkneme choulostivých míst. takové úvahy bývají často maskováním sobectví. Nechceme se přece nikoho dotknout, nýbrž chceme sloužit. Ačkoli se osobně necítíme hodni, Boží milost z nás může učinit užitečný nástroj pro druhé lidi, když jim budeme hlásat radostnou zvěst o tom, že Bůh *"chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy"* (1Tim2,4).

Jak je vlastně dovoleno zasahovat do života druhých lidí, aniž by se ohrozila důstojnost člověka? Tak jako Ježíš, když řekl rybářům: *"Pojďte se mnou, a udělám z vás rybáře lidí"* (Mk1,17). Toto zasahování nemůžeme provést bez Marie, protože Bůh oslovuje božsky, kdežto Maria lidsky. Bůh vládne božskou nabídkou, avšak Maria vládne lidským přijetím. Bůh je Král dávající, kdežto Maria je Královna přijímající k tomu, aby apoštolové mohli rozdávat všem potřebným, nevědomým a neznajícím tajemství Božího království.

Královno všech těch, kdo touží hlásat lásku tvého Syna, ty, která máš tolik pochopení pro naši bídu a nedokonalost, vyprošuj nám odpuštění za náš život, za všechno, co u nás mohlo být ohněm, a bylo jen popelem, za světlo, které přestalo osvěcovat, za sůl, která se zkazila. Matko Boží, vypros nám s tímto odpuštěním také sílu opravdově žít z naděje a lásky, abychom mohli uchvátit celý svět Boží láskou a přivádět své bližní k víře v Krista.

Královno mučedníků, oroduj za nás

Přijmout Boží nabídku a stát se křesťanem nebylo nikdy snadné. Znamenalo však otevřít se nadlidskému hrdinství, k němuž nás Bůh

uschopňuje dary Ducha svatého. Sotva se člověk dá oslovit Bohem, hned je vystaven zkouškám ze strany lidí, světa i ďábla, aby se ověřila pevnost jeho víry a zakalila utrpením. Apoštol Pavel píše: *"Tupí nás, pronásledují nás, pomlouvají nás, jsme jak odpadky, které lidé odhazují. všichni námi pohrdají, a to ještě i teď"* (1 Kor 4,12-13).

Proč Bůh dopouští pronásledování a utrpení svých věrných? Především je tím utrpením činí podobné sobě, *"neboť ty, které si předem rozlišil, ty také předurčil, aby se shodovali s obrazem jeho Syna"* (Ř 8,29). Bůh dopouští pronásledování svých věrných také kvůli svědectví pro něho podle slov Páně: *"Budou vás bičovat kvůli mně, abyste vydali svědectví jim i národům"* (Mt 10,18). Tato svědectví krve bývala vždy mocnější než svědectví slovem. Příklad mučedníků vždy přivedl ke Kristu zástupy obrácených. Konečně to Bůh dopouští, protože některým věrným chystá zvláště *"hojnou odměnu v nebesích"* (Mt 5,12).

Maria je Královnou mučedníků. Někdy se říká, že Maria získala mučednickou palmu pod křížem, ale ve skutečnosti byl celý její život stupňujícím se bolestným utrpením. Proč Bůh dopustil, aby trpěla ta, která mu nejvíc ze všech tvorů posloužila? Jak mohl dopustit, aby trpěla, když byla bez hříchu počatá a žila ochráněna všeho hříchu, takže ani důsledky hříchu, jako je bolest, se na ní neměly projevit? To všechno Bůh dopustil, aby se ukázalo smýšlení mnohých. Odedávna nám Církev připomíná sedmero bolestí Panny Marie, v nichž ji shledáváme Královnou mučedníků. **První** meč, který zranil její duši, bylo proroctví Simeona při obětování Ježíše v chrámě: *"Tvou vlastní duši pronikne meč."* **Druhý** meč ji zasáhl, když svět ukládá o život Dítěti, a Matka chránící Dítě musí do ciziny a snáší kvůli tomu útrapy. **Třetí** bolest trpí při ztrátě Ježíška v chrámě jeruzalémském. **Čtvrtý** meč zraňuje Matku Boží při odsouzení Páně na kříž, bičování, korunování trním a nesením kříže. **Pátou** bolest jí působí Ježíšovo ukřižování, **šestou** ránu jí působí, když jí bezvládné tělo Páně položí na klín a **sedmou**, když ukládají Tělo Páně do hrobu.

Maria je vzorem Církve svaté, na kterou rovněž doléhá utrpení, potupa a hanba, třebaže je svatá. Církev je tupena, hanobena a omezováno právě proto, aby se i takto projevilo smýšlení mnohých. Jedině když Církev pokorně nese tyto nezasloužené urážky a ponížení se odhalí jinak skryté smýšlení mnohých vlků v beránčím rouchu, kteří se jí snaží škodit modernistickými a jinými scestnými názory, a znešvařovat její krásnou bohoslužbu chováním, slovy, postoji a oděvy nedůstojnými tohoto obřadu. Pod záminkou přiblížení se Církve lidu a

odloučeným bratřím dopouštějí se novopohanství. A Církev to trpí se svatou trpělivostí, protože se tím odhalují její nepřátelé a ona je trpělivě očisťuje od jejich poskvrn. Maria, Královno mučedníků, přimlouvej se za nás.

Královno vyznavačů, oroduj za nás

Ne každému křesťanu je dopřána milost svědčit o Kristu především vlastním utrpením, ale mnohým je dopřáno vydávat Kristu svědectví spíše slovy a skutky. Mučednictví pro Krista a jeho Církev je něco, co je dopřáno snášet jen těm, které si k tomu vybírá Bůh. Člověk se tedy nemůže sám o sobě rozhodnout stát se mučedníkem víry, neboť mu bylo jeho tělo svěřeno, aby je spravoval jako moudrý hospodář ke své spáse a oslavě Boží. Člověk tedy nemůže libovolně nakládat se svěřenými Božími dary tak, že se by snažil o sebepoškození v domnění, že tím slouží Bohu a Církvi. Takové nadlidské hrdinství, k němuž ho uschopňují dary Ducha svatého, se může podle znamení doby projevit mlčenlivým utrpením, ale také hlasitým svědectvím jakož i vnějším skutkem. Avšak to, kdy máme podle znamení doby mlčet a trpět bezpráví, nebo kdy zase máme pozvednout hlas na obranu Krista či na obranu nespravedlivě postižených, kdy máme vystoupit, jednat a svědčit o Kristu vnějšími činy, poznáme jen z vnuknutí Ducha svatého, jež dary si musíme vyprošovat.

Vyznavači jsou nazýváni ti, kdo celým svým životem následovali Krista, svědčili o něm svými slovy a činy, trpěli pro něho a až do své přirozené smrti mnoho přispěli k budování Božího království.

Prvním takovým Církví oslaveným vyznavačem byl sv. Martin. I když neprolil svou krev pro Krista, sotva Krista poznal a přijal, dal Bohu celý svůj život. Vedle mnoho utrpení, které kvůli Kristu podstoupil, však o něm svědčil především svými slovy a dobročinností.

Vyznavači požívají před Bohem stejné slávy jako mučedníci. Bůh jim dopřává stejnou účast na své moci v konání zázraků. Hlavní rys vyznavačů je následování Krista a život pro něho.

Tyto základní rysy svatosti vyznavačů má také Panna Maria, a to v dokonalé míře a rozmanitosti. Vyznavači přijali jeho slovo z Písma svatého, kdežto Maria je slyšela přímo z úst Božích. Vyznavači vynikali v modlitbě, ale Maria je v tom předčí, protože neustále přebývala s Božím Synem a stále s ním přebývá. Maria přesahuje všechny vyznavače svého Syna Božího tím, že se na Jeho přijetí připravila tak dokonale a svatě, že nikdy nepatřila ani ve svých myšlenkách nikomu a ničemu jinému, než Kristu, Bohu v Duchu svatém. Jestliže vyznavači

vynikali v obzvláště některých oborech činností a dosáhli hrdinství v některých ctnostech, Maria vyniká hrdinsky vždy ve všech ctnostech. Maria, vypros nám dary Ducha svatého, abychom v jejich síle dosáhli nadpřirozeného hrdinství.

Královno panen, oroduj za nás

Bůh říká: "*Plod'te a množte se a naplňte zemi*", a my si přesto vážíme panenství neméně než manželství. Jako manželství máme i panenství v úctě, protože si Bůh vyvolil pannu, aby skrze ni přišel na svět podobně jako se rodí jiní lidé, ale vlivem Ducha svatého, a ne tělesným působením muže.

Maria je královnou panen, protože byla Bohem uchráněna hříchů a jeho důsledků, a tuto ochranu přijala. Bůh má moc stvořit, dávat život, udržovat a uchovávat původní své dary. Když věříme, že Bůh stvořil vše, tedy je všemohoucí, potom nám není zatěžko uvěřit ani svatému panenství Matky Boží.

Všechny moudré panny uznávají Marii za svou Královnu. Jsou přesvědčeny, že jejich panenství je pouze střípkem a zlomkem svatého panenství Marie. Jejich panenství sice vzešlo stejně jako Mariino panenství z milosti Ježíše Krista, ale právě plodnost panenství Bohorodičky, které přineslo světu Spasitele, umožnilo jim panenství zachovat. Bez vtěleného Krista, který přijal tělo z Marie Panny, by žádné panenství nemělo pravý smysl.

Ostatně i Kristus zůstává bez ženy, aby celým srdcem sloužil Bohu. Když na něho dorážejí nepřátelé ohledně manželství, odpovídá jim, že v jeho království nebeském se nikdo nebude ani ženit ani vdávat, nýbrž budou jako Boží andělé v nebi (Mt22,30). Když Pán Ježíš vysvětluje službu nebeskému království na zemi, také říká, že mu budou sloužit ti, kdo se zřeknou manželství, a dodává: "*Kdo může chápat, chápej!*" (Mt 19,12)

"Nevdaná žena a panna je starostlivá o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši. Ale když se vdá, je starostlivá o věci světské, jak by se líbila muži" (1Kor7,34) a tak je rozdvojena.

Panenství kvůli Bohu, nikoli samoučelné staropanenství či staromládenectví, takové posvěcené panenství dává sílu k jednotě, soustřeďuje všechny síly ke službě Bohu.

Nejvíce a nejvěrněji slouží Bohu Panna Maria. Všichni, kdo se nerozděleným srdcem oddali Bohu, napodobují Královnu panen, žijí podle jejího příkladu. Oni všichni se upínají ke Kristu, obětují se pro Krista a budují jeho nebeské království už v těchto pozemských

podmínkách. Nikdo z nich však nedosáhne plodnosti panenství Marie, která jediná jako Bohorodička dává světu Krista.

Nejvíce se přibližuje k panenství svaté Panny pouze svaté kněžství, nerozděleným srdcem žijící pro Krista a současně přinášející světu Krista eucharistického. Avšak i toto kněžství je závislé na Marii, která dala Synu Božímu své čisté tělo, aby On je mohl obětovat za nás Bohu Otci nebeskému a proměnit pro nás.

Královno panen, oroduj za nás, abychom dokázali ochotně, poslušně a z celého srdce obětovat všechny dary, jimiž nás Bůh obdaril, a uskutečnit s Bohem tu nejpodivuhodnější výměnu, ve které my mu dáme, co nám dal, a On nám dá sebe sama.

Královno všech svatých, oroduj za nás

Marii nazýváme Královnou všech svatých s ohledem na nesmírnost říše působnosti její lásky a na veliký počet jejích přátel a pomocníků. Když je Královnou všech svatých, tedy náleží do jejího království všichni všichni Boží andělé, patriarchové a proroci a všechny ty svaté duše, které Spasitel vysvobodil z předpekli a při svém Nanebevstoupení vzal sebou do nebe. Avšak patří sem také všichni apoštolové, mučedníci, vyznavači a panny. Tato nebeská říše naší Královnou den ode dne roste, protože všechny duše, které denně přibývají mezi oslavené a vstoupí až do konce dnů, jsou poddanými královnou všech svatých.

Všechny oslavené duše s úctou vzhlížejí k Panně Marii, protože jasně poznávají, jak je převyšuje. V Marii se dokonale naplňuje ono Boží obdarování. Avšak neděje se to samočinně, bez účasti a bez zásluh nazaretské Panny, neděje se to bez svobodné účasti člověka. Kdyby Maria odmítla Boží vyvolení, pak by byl zlý, padlý anděl vévodil stvoření jako strašný otrokář, který byl v právu, když odmítl sloužit Bohu a chtěl se stavět na místo Boží. Kdyby svatá Panna nepřijala andělem zvěstovanou výzvu Boží, bylo by vtělení Boží nesmyslné a promarněným pokusem Božím. Kdyby Maria zklamala, celé Písmo svaté by ztratilo smysl, proroctví by se nenaplnila, přísliby patriarchů by vyšly naprázdno. Bez Mariina dobrovolného souhlasu "*At' se mi stane podle slova tvého*", by nebylo zapotřebí apoštolů, protože by nebyla žádná radostná zvěst, neboť by se místo Božího království, přiblížila jenom vláda zla, lži, temnoty a nenávisti. Bez Mariina "*Fiat*" by lidé neměli důvod, pro by obětovali svou krev Bohu ani pravdě, protože by vlastně ani žádná pravda nebyla. Člověk by ztratil smysl života a oddával by se jen smyslovým požitkům, vedoucím až k úplné změkčilosti a úpadku.

Dodnes si však takto zoufale a zmateně si však někteří lidé počínají, pokud ztratí Boha. To jsou však někteří lidé, a snad je jich i hodně, ale neplatí to všeobecně. Po Kristu už není možné, aby se člověk ocital v kleštích nějaké bezvýhodné, osudově určené nutnosti. Po Kristu už není žádná trvalá světovláda lži a zla, a nikdo už nemusí podléhat hříchu. *Duše vyvázla jako ptáče z ptáčnickovy léčky, jsme svobodni!* Jsme osvobozeni pro růst v Božím království, v království svatých.

Za celou tu řetězovou reakci dobra, pravdy, krásy a lásky, která se díky vtělenému Bohu započala a plane jako živoucí pochodeň uprostřed vesmíru, který se zdál být vychladlý, pustý a mrtvý, vděčíme křehké dívce z Nazareta, která řekla Bohu "Ano".

Královno všech svatých, Koruno tvorstva, nejdokonalejší z nás, která jsi zachránila ve spojení s Bohem svět, vypros nám, abychom ochotně řekli své "Ano". Oroduj za nás, abychom od Boha přijali milost za milostí a podle Boží vůle uměli trpělivě snášet svůj úděl stejně jako přiložit ruku k dílu spásy. Posilni nás, abychom především hledali Boží království, jako jsi to dělala ty.

Královno, počatá bez poskvrny hříchu dědičného, oroduj za nás

Když byla Panna Maria svými rodiči počata, tedy Bůh stvořil její duši stejně jako duše všech lidí, avšak uchránil ji dědičné viny pro budoucí zásluhy Syna Božího, a vložil ji do těla. Bůh, u kterého minulé, přítomné i budoucí je stále současné nyní, se to vše děje najednou. Tak i pro budoucí zásluhy Ježíše Krista mohla být a také byla předem uchráněna důsledků dědičného hříchu, protože také u Syna Božího je minulost, přítomnost a budoucnost stále současné teď a nyní.

Přitom se ale může člověku vtírat jistá pochybnost ohledně zásluh Panny Marie, protože se zdá, že když to Bůh takto předem všechno ví, že to snad umenšuje lidskou svobodu a oslabuje zásluhy člověka. A přece Bůh, třebaže ve své vševědoucnosti předem ví, zda se rozhodneme dobře nebo špatně, přesto nám ponechává plnou svobodu rozhodování a odpovědnost za důsledky našich rozhodnutí. Bůh totiž stvořil člověka nadaného rozumem a svobodnou vůlí, a tak nás také svobodně zachovává. Kdyby Bůh po našem stvoření jako svobodných nám něco vnucoval proti naší vůli, tedy by si počínal nerozumně, ale takto chybují někteří lidé, ale nikdy Bůh. Bůh je však moudrý, proto nepopírá v následujícím svém úkonu nějaké své dílo. Proto se také svatá Panna rozhodovala svobodně a nesla všechny důsledky svých

rozhodnutí.

Pokud se někomu zdá, že Maria na tom byla poněkud lépe, než my, tedy si asi neuvědomuje, že to, od čeho byla Maria od okamžiku svého početí uchráněna, to je i nám odpuštěno ve křtu svatém. Je to veliké tajemství právě proto, že je to tak prosté.

Bůh je náš Pán a tedy si může s každým z nás udělat, co chce, přičemž respektuje podstatu toho, jaké nás stvořil, tedy rozumné a svobodné. Ve své všemohoucnosti nás ovšem může uchránit od čeho chce, ale také může dopustit, abychom byli různé zkoušeni. Na nikoho však nedopustí těžší zkoušku, než kolik je ochoten dát člověku sil, aby úspěšně obstál, když člověku bude o tyto síly prosit Boha.

Maria byla uchráněna od poskvrny dědičného hříchu, ale nebyla uchráněna od mnoha těžkých zkoušek. Od jejího souhlasu, který dala Bohu, byla vystavena nepřetržitě řadě zkoušek pevnosti její víry, vrcholící Kristovou smrtí na kříži, snímáním z kříže a uložením do hrobu. V mnoha těch kritických situacích Bůh mlčel, neposílal jí žádné anděly, aby ji povzbudili nebo něco vysvětlili, a Maria sama musela ty zkoušky podstoupit. Tak těžká byla zkouška odpovídající daru neposkvrněnosti. A Maria obstála. Její víra byla pevná a nikdy ji nepozbyla.

Nebylo nutné, aby se jí zvláště Kristus zjevil po svém Zmrtvýchvstání. Maria nikdy neztratila víru, takže nepotřebovala zvláštní ujištění k tomu, aby pevně věřila. Pokud se jí Kristus zjevil, tedy jen aby její radost byla úplná.

Nečekejme na zvláštní Boží zjevení, ale raději se sami zjevujeme svaté Panně v posvátném večeradle, abychom spolu s ní dleli na modlitbách, aby její radost byla ještě větší. Nezůstane nám to dlužna. A naše radost bude ještě větší.

Královno nanebevzatá, oroduj za nás

Radujeme se, že náš Pán Ježíš vzal Bohorodičku k sobě do nebe. Jenže kde je jí dnes vlastně konec? Nezůstali jsme tu sami? Kdepak je to nebe? Podle duchovních učitelů je nebe, v každém z nás, pokud žijeme v posvěcující milosti, tak prožíváme stav nebeského království ve svém nitru. Náš vnitřní příbytek se vlivem Božího hosta mění v božské prostředí. Nebe však není jenom vnitřní stav blaženosti Božího dítěte, ale je to také místo, které Bůh připravil všem, kdo ho milují. Kde je to nebeské místo? Nebe objímá to místo, kde je Bůh. Věříme, že Bůh je všudypřítomný. Říkáme, že v Bohu žijeme, pohybuje se a jsme.

Můžeme tedy žít v nebi už v těchto pozemských poměrech, a záleží

na nás, zda využijeme naplno Boží nabídku. Jenže to je svůdné pomyšlení, že nebe můžeme mít už zde na zemi. Svádí to k opovážlivému závěru, že přítomnost nebe na zemi záleží jenom na nás, a nikoli na Bohu. Odtud už není daleko k marným pokusům, abychom na povel "Hej rup!" ryze lidsky usilovali o nebe na zemi. Výsledkem byly mnohé bezbožné utopie na konci druhého tisíciletí, pokusy o bezbožné ráje na zemi, kde všichni pracují, aby mohli lépe konzumovat a užívají si blahobytu, aby mohli více pracovat...

Svěřme se Marii, aby nás vedla k svému Synu Božímu do nebeského království, a vyhneme se všem těmto slepým uličkám lidských dějin. Panna Maria nás učí, jak máme žít nebeským životem už v tomto světě. Život v nebi je pouze dovršením toho, co bylo započato v pozemských poměrech, ale v dokonalejší podobě a především se náš blažený stav se už stane trvalým a nezvratným.

Nebe není místo nějakého vyhasnutí, nýbrž právě rozzáření. Přejít z blaženého stavu člověka žijícího v posvěcující milosti do blaženého místa není žádné vyřazení ze života, ale pravý rozmach života, jaký už se prostě nevejde do pozemských rozměrů. Dokud žijeme v pozemských poměrech, dotud nám přísluší spíše sloužit růstu nebeského království. Avšak Maria a všichni svatí v nebi smí panovat v nebeském království spolu s Kristem. Ačkoli je jim dopřáno panovat, přesto vidíme, jak často nám svatí v čele s Matkou Boží pomáhají svými přímluvami.

Když sledujeme Marii vzatou do nebe, její krása, dobrota, pravdivost a láska září celým vesmírem, protože svatá Panna vždy naplno žila pro Boha, který je svrchovaná Krása, Dobro, Pravda a Láska. Nyní jí to celé Boží stvoření z pověření Božího odplácí, aby na spolupracovnici Spasitele jasně vynikla Kristova sláva.

Královno posvátného růžence, oroduj za nás

Církev svatá obecně zavazuje celý vykoupený Boží lid, ale někoho obzvlášť posvěcovat čas, po který putujeme dějinami modlitbou souboru 150 žalmů, různých úryvků z Písma svatého, z životů svatých a různých církevních spisovatelů. Mnozí křesťané, neznalí této církevní modlitby nebo často cestující či slabého zraku, odedávna se snažili posvěcovat svůj čas podobnými modlitbami. Tak se modlili místo žalmů otčenáše a zdrávasy a počítali přitom kamínky. Ze způsobu této modlitby se později vyvinul růženec, jehož úprava se připisuje sv. Dominikovi.

Velký růženec sestává z 15 desátek a dělí se na tři malé růžence o

pěti desátkách. Po modlitbě "Věřím v Boha" následují 3 zdrávasy a po nich vždy 5 desátků, složených z 10 zdrávasů a jednoho otčenáše, kde se vždy po jménu Ježíš, připomíná jisté tajemství z našeho vykoupení. Podle těchto tajemství se rozlišuje růženec radostný, bolestný a slavný. Po každém desátku se věřící modlí "Sláva Otci".

Růženec je modlitba milá Bohu, protože si při ní připomínáme, co pro nás učinil a vytrpěl, abychom s ním došli oslavení. Je milý Panně Marii, protože jí zde připomínáme život jejího Syna a její, a pak - ony to byla, jež svěřila růženec sv. Dominikovi. Je to modlitba církevní, protože každého, kdo se jí modlí, obdařuje odpustky. Je to nejoblíbenější modlitba Svatého Otce.

Růženec je modlitba života Kristova. Je to evangelium podle Panny Marie, a my se k ní máme připojovat, abychom spolu s ní vydávali vlastním životem svědectví Kristu, abychom vlastním životem psali evangelium podle sebe.

Jako vše katolické, tak i růženec je napadán nevěrci. Říkají, že je to modlitba pro staré babičky, jednotvárná, bezmyšlenkovitá. Samozřejmě, že se růženec dobře hodí pro babičky, které nemohou číst, ale zrovna tak dobře se hodí pro každého, zejména pro toho, kdo je světskými povinnostmi vtahován do uspěchaného životního kolotoče, kdo musí často cestovat z domu do práce a zpátky.

Namítají, že růženec je modlitba zdlouhavá a únavná. Tak ovšem může mluvit leda ten, kdo se růženec modlit neumí, a kdo nechápe, že na růženci není tak důležité to, co je slyšet, jako spíše to, co slyšet není. Růženec se totiž musíme modlit s rozjímáním, s uvažováním tajemství, jež se přidávají ke zdrávasům. Tím se učíme prožívat život našeho Spasitele z hlediska Panny Marie a přitom do toho také naše životní okolnosti. Tak se náš duchovní pohled na tajemství naší spásy slévá s pohledem Matky Boží. Prožíváme to s Marií a vedle ní jako Jan. S Marií přijímáme ve večeradle Ducha svatého. Duch nás uvádí do veškeré pravdy. Sledujeme ji v konečném sjednocení s Kristem při Nanebevzetí a korunování Královnou.

Víra musí vejít do praktického života křesťana. To se děje v růženci právě osobním osvojováním si tajemství víry, naším vstřebáváním tohoto tajemství do vlastní životní zkušenosti. Tím se naše životní zkušenosti posvěcují, odhalujeme světlem víry jejich smysluplnost, a vydáváme vlastní životní svědectví Kristu. Jako je růženec prostředkem k prohloubení víry, tak je i odznakem dobrého katolíka.

Je třeba se modlit růženec v boji, který se stále někde vede za svaté pravdy naší víry. Tak činil svatý Dominik. Z veřejných debat, ve

kterých vždy vynikal, si přinesl zkušenost, že ti, kdo víru měli, vyšli z debat přesvědčenější, ale to, kdo ji neměli, a byli umlčeni skvělou výmluvností bývali z toho smutní a jen zřídka přijali víru. Proto se dával Dominik přednost před veřejnými debatami hlásání Krista a kázání nauky Církve, přičemž druhý bratr doprovázel kazatele modlitbou růžence za dar Ducha svatého pro kazatele i naslouchající. Ne lidskou výmluvností, ale růžencem je třeba obracet hříšníky, bloudící a nevěřící.

Růženec je nejlepší modlitba v nemoci. Nemá chybět v ruce nemocného, neboť Maria je Uzdravení nemocných. A také za nemocné se máme modlit růžencem.

Růžencem se připravujeme na šťastnou smrt. Tolikrát zde voláme: Svatá Maria, pros za nás i v hodinu smrti naší. Čím častěji se budeme Marii připomínat, tím spíše si ona na nás vzpomene v naší slabé chvíli.

Růženec se modleme za zesnulé. Maria je totiž také Matkou duší v očistci, jež navštěvuje zejména každou sobotu a ve své svátky. Povzbuzuje, těší a mnohé vysvobozuje. Modlitba růžence přináší odpustky, které je možno přivlastnit duším v očistci.

Maria, Královno posvátného růžence, vypros nám, aby nám nikdy nechyběl růženec a abychom se ho ochotně modlili ve všech životních okolnostech.

Královno rodin, oroduj za nás

Maria je Královnou rodin, protože její Božský Syn posvětil naše rodiny svým životem v nazaretské rodině. V každé rodině, ale především ve svaté rodině nazaretské se projevuje obraz Nejsvětější Trojice, v níž dvě osoby ve vzájemné lásce plodí osobu třetí, a všichni tvoří jednotu.

Posláním ženy, zakotvené ve věčném řádu, je podporovat mužského ducha. Žena má doplňovat mužovy nedostatky. To platí o manželství a rodině, kde při vytváření domova plní žena nenahraditelné poslání. Avšak platí to také o prostředí všelidské rodině, které by vlivem mužné průbojnosti a překotného rozvoje společnosti trpělo tak, že by to ohrožovalo každou lidskou rodinu.

Maria je vrcholná žena Písma svatého. Požehnaná mezi ženami je přítomna v ústřední události spásy. Zvěstování v Nazaretě zjevuje důstojnost ženy. Důstojnost každé lidské bytosti a povolání, které jí odpovídá, spočívá v povznesení se k jednotě s Bohem v Ježíši Kristu. Maria je vrcholným výrazem této důstojnosti a tohoto povolání. Maria je představitelkou a prototypem celého lidského pokolení. Ale

nazaretská událost zjevuje takovou jednotu s Bohem, jaká náleží jedině ženě (Gal 4, 4).

Každá žena má být pannou, snoubenkou a matkou: panna je vtělením čistoty, snoubenka značí lásku, rozhodující se jednou provždy k úplnému odevzdání se, matka znamená plodnost. Původně nešlo o tři rozdílné věci, ale o tři stupně jednoho života, tři údobí životního růstu. Také matka má být vnitřně pannou, tedy čistá. Musí být stále snoubenkou neboli věrná.

Jak veškerá lidská důstojnost, tak i krása každé ženy spočívá v uskutečnění všech tří rysů ženství podle vzoru Panny Marie - Panny, Snoubenky a Matky. Maria si uchovala panenství a současně se stala Matkou. panenství a mateřství v ní trvají zároveň. osobnost Matky Boží nám pomáhá pochopit, jak se tyto dvě cesty povolání ženy jako osoby navzájem doplňují.

Její božský syn Ježíš posvětil dvojí mateřství, aby posvětil každou ženu: svátostí manželství a zasvěceným panenstvím, zasnoubením s člověkem a zasnoubením s Bohem.

Jeden z nejkrásnějších způsobů, jak projevit vděčnost za dar života a povolání k věčnému životu, je ušlechtilé a odpovědné předávání života a milující péče o něj.

Postavení dnešní rodiny vykazuje rysy příznivé i záporné. Na jedné straně proniká do popředí vědomí osobní svobody, věnuje se větší pozornost odpovědnému rodičovství a výchově dětí, odhaluje se vlastní poslání rodiny v Církvi. Na druhé straně nechybějí znamení úpadku: mylné chápání vzájemné nezávislosti rodinných příslušníků, rozpad mnohé rodiny, umělé zneplodnění ženy, zabraňování narození počatých dětí. Kde je příčina? Převrácené chápání svobody.

Křesťanská rodina je povolána vytvářet zkušenost nové a vlastní jednoty. Tato jednotu potvrzuje a zdokonaluje onu přirozenou, lidskou jednotu. Milost Ježíše Krista je pro svou povahu a vnitřní náboj milostí bratrství.

Svatá rodina z Nazareta září jako vzor do všech věků. Jako sv.Zdislava, tak i každý nás má následovat Božského Spasitele v poslušnosti rodičů, Matku Boží v obětavosti a sv.Josefa v tichosti a pracovitosti. Maria s Ježíškem v náručí, oroduj za nás a za naše rodiny.

Královno míru, oroduj za nás

Kde je hřích, pýcha, sobectví a vypočítavost, tam je zlo, neúcta k druhému člověku, boj. Tam se ujímá i falešné pojetí míru jako stavu neválčení, jako udržování napjaté rovnováhy sil. A přitom mír není nic

záporného, nýbrž naopak boj a válka jsou cizopasníci na mírovém soužití. Sv. Augustin učí, že mír je spočinutí v řádu neboli důsledek řádu. Andělský doktor píše, že mír je účinek spravedlnosti mírněně láskou k bližnímu. Mír jako plod řádu nelze přirozenými prostředky dosáhnout jednou provždy, nýbrž je třeba ho neustále obnovovat a upevňovat (Gaudium et spes, 78), a současně o něj stále modlit.

Předpokladem zachování míru mezi lidmi je vnitřní pokoj v srdci. Není míru mezi lidmi, pokud není napřed uvnitř každého z nich. Avšak ani vnitřní pokoj člověka se nedá dosáhnout jen přirozenými silami, nýbrž je to Boží dar, o který musíme pokorně prosit spolu s Matkou Boží. V našem srdci zavládne pravý pokoj, až Kristus učiní naše srdce podle Srdce svého. Bůh se rozhodl vládnout světu a celému vesmíru ze srdce každého z nás. Na nás záleží, abychom se řádně připravili pro přijetí Ducha Lásky svátostí smíření, kde se v dokonalé lítosti nad svými vinami naplno otevíráme Duchu pokoje, a svátostným rozhřešením se nám dostává potvrzení a jistoty o obnově života v posvěcující milosti.

Jsou čtyři hlavní zdroje, ze kterých vyzařuje spravedlivý mír jako výzva do celé společnosti. Prvním zdrojem je **pravda**, ale ne ledajaká pravda. Pravda je především Boží sdělení. Současně je mezi Pravdou a člověkem nutný a podstatný vztah, nikoli náhodný a libovolný. Pravda vychází z Božího Slova a staví minulost do plného světla a svým jasným vyzařováním oživuje přítomnost. Základ k poznání Pravdy představuje pro člověka závaznou povinnost k účasti při plnění Božího plánu spolu se Slovem, které se stalo tělem, s Kristem. To naplňuje každého člověka a celé lidstvo smysluplností. Pravdu je třeba znát, ctít, mluvit a podle ní jednat i trpět. Pravda je propojena s láskou, která zavazuje k laskavému šíření Pravdy.

Druhým zdrojem míru je **jednota**. Spory, hádky a rozdíly mínění vznikají z toho, že se Pravda nezná, nebo že se odmítá, třebaže je poznána, kvůli výhodám, jež někdo chce vytěžit ze lži. Není časovějšího úkolu než sjednocení všech lidí a hlavně křesťanů a jejich odloučených společenství. To se ale nemůže stát pouhou dohodou, nýbrž jenom návratem ke společným pravdivým kořenům, odhalením pochybení těch, kdo se odchýlili od Pravdy, jejich účinnou lítostí a omilostněním.

Třetím zdrojem míru je **spravedlnost**. Každý musíme považovat za svůj úkol zasazovat se o zdokonalení společnosti, ale tak, aby přitom neutrpěla lidská důstojnost a sláva Boží. Spravedlnost znamená nejen přát a dávat každému co mu patří, ale přát a dopřávat každému to

nejlepší, totiž Krista. Matka Boží nás nejlépe učí, jak s láskou a pokorou přijímat Krista a jak ho přinášet světu.

Nevyčerpatelným zdrojem, vyzařujícím spravedlivý mír do našich srdcí a přes naše srdce do celého světa, je **dobrota Ježíše Krista**. Kristova dobrota je všeobjímajícím a výchovným posláním míru, směřujícím do celého světa. Nařikat nad nějakým zlem není moc povzbudivé. Modlitby a prosby o odstranění zlořádů jsou dobré, ale samy nestačí. Je třeba dobro chtít, přát, dopřávat, dovršovat je a vyzdvihnout je. V Božském Synu, který přišel na svět skrze Marii, je zvěstováno vrcholné Dobro, aby vyzařovalo do celého světa. Díky Bohorodičce je skrze Krista a v Kristu každý z nás dobrý. Každý z nás je obrazem čistého svědomí, do něhož nesmí proniknout žádná falešnost, vypočítavost ani zatvrzelost. Skrze Krista a v Kristu je každá rodina dobrá, každý národ je dobrý, celé lidstvo je dobré.

Tak slouží Královna míru všelidské rodině a vede ke sjednocení celého lidstva v jejím Božském Synu. Maria je přece vzorem Církve obecné. Předchází totiž všechny lidi na cestě ke svatosti a v její osobě Církve už dosáhla dokonalosti. Církve je mariánská a zároveň apoštolská podle sv.Petra.

Skrze Krista a v Kristu je celý vesmír dobrý. Královna míru slouží také posvěcení celého vesmíru, jako oslavě Boží. Nastala hodina, když se plně rozvíjí povolání ženy, chvíle, kdy žena získává ve světě nebývalé možnosti, vliv, vyzařování. Proto ve chvíli, kdy lidstvo prochází tak hlubokou proměnou, mohou děti země osvícené duchem evangelia pomoci ohroženému lidstvu. Nedostižným vzorem jim zůstává Královna míru, protože je výjimečné pouto mezi Marií a všelidskou rodinou i celou její modrou planetou a kosmem. Stejná Žena, která se stává biblickým vzorem, má své poslání v konečném výhledu člověku a světa. Je to *"žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy."* (Zj 12,1). Je to žena podle míry kosmu, podle míry celého díla stvoření.

Královno míru, oroduj za nás!

Dodatek: Bl.Hyacint Maria Cormier OP : Maria žije z Ježíše

Milujete Pána. Váš soucit u kříže i vaše radost ze zmrtvýchvstání to dokazují. Chcete ho milovat více? Opírejte se o Marii. Nikdo nemiloval Ježíše tak, jako ona. Nikdo více než ona není schopen přivést k lásce k

němu.

1. Maria nazírá svými očima na události, které viděla, jako by byly namalované; a věrně si je připomíná (Lk 2,19-51). Čím více se časově vzdalují, tím více se jí jeví spojené, úplné, hodné lásky, blízké jejímu srdci, živé, božské.

2. Maria vykládá události s pomocí daru rozumu, který přijala v nesrovnatelné míře a který jí dovoluje číst ve věcech, rozeznat smysl skutků, úmysl, ze kterého vycházejí, ducha, který je oživuje.

3. Maria doplňuje události, protože její srdce Matky, zdokonalené Duchem Svatým, dostalo darem jakési tušení. I když ji nevede žádné vnější znamení, cítí předem, hledá, odhaluje, okouší svět citů a vnitřních sklonů, které jsou hlavním základem života Ježíšova a skrytého bohatství jeho Srdce.

4. Maria sjednocuje události. Málo záleží na tom, jaký je jejich počet a jejich různost, když se počítá s časy, s místy, s osobami, se smutnou nebo radostnou stránkou věcí. Maria je umní sjednotit, nově je spojit, vyvodit z nich jako posilující mízu a slastnou šťávu to, co tvoří základní zákony, životní principy tajemství našeho Vykoupení. Jaký nesmírný, neznámý, jasný, poučný svět je před jejich očima!

Ježíš je vzorem, se kterým se radí, dříve než jedná. Když ona jedná, Ježíš je hybnou silou, která jí dává nadšení a pomáhá jí, aby dovedla své skutky k dobrému cíli. Způsob, jakým jedná v nejmenších podrobnostech, v tónu hlasu, v pohybu, ve způsobu jednání, nás vede k zvolání: "Hle, Ježíš!" Jako řekl Spasitel Filipovi: "*Kdo viděl mne, viděl Otce*" (Jan14,9), tak nám opět Maria může říci: "Kdo mě vidí jednat, vidí jednat mého Syna." A to je činnost dokonalá po všech stránkách.

+ + +

Matka milosrdenství

Maria, propast lásky a soucitu. Jaká radost pro její mateřské srdce, když může skrze vás rozdávat projevy svého milosrdenství pro duše! Myslete na to tedy. Přizpůsobte se svým smýšlením Mariinu srdci, čerpejte z pokladů, které vám otvírá, a rozdávejte štědře a vytrvale všude; hlavně však, když přijdete do styku s nejhlubší bídou nebo s nejkrásnějšími touhami po Bohu.

A když se k ní vrátíte, abyste jí poděkovali za útěšné plody, které způsobila - jak skrze vás, tak skrze horlivé duše v každé době, naleznete oceán jejích zásluh stále plný, stále připravený rozlévat se, stále hodný

obdivu a vděčnosti.

Významná data v životě a díle bl.Hyacinta Maria Cormiera OP

8.prosince 1932 se narodil Jindřich Cormier

18.října 1851 vstupuje do kněžského semináře

29.června 1856 přijímá roucho sv.Dominika jako br.Hyacint Maria

21.května 1904 zvolen magistem dominikánského řádu

14.září 1905 prosadí obnovu samostatné české dominikánské provincie

6.dubna 1907: vydání nového "ratio studiorum" se zprávou, že bude v Římě otevřeno mezinárodní studium.

28.srpna 1907: blahořečení Zdislavy z Lemberka, první české dominikánské terciářky.

4.února 1908: zřízení České kongregace sester dominikánek.

29.června 1908: zahájení stavby generálního domu a mezinárodního studia v Římě "Angelicum".

5.listopadu 1909: zahájení prvního školního roku papežské koleje "Angelicum", nyní papežské univerzity sv.Tomáše Akvinského.

20.listopadu 1994 byl otec Cormier prohlášen za blahoslaveného. Zázrak bl.Otce Cormiera, pro který došlo k blahořečení se stal P.Jiřímu Maria Veselému v internačním táboře v Želivě roku 1955.

Loretánské meditace

Co: P.Tomáš J.Bahounek OP

Vydává: "Brněnské Angelicum" - "První sdružení přátel bl.Hyacinta Maria Cormiera OP" jako svazek č.5.

Obálka: Veronika K.Planerová,III.OP, Madona, olej,

vzadu: bl.Hyacint Maria Cormier OP, olej

Nihil obstat: P.J.Gabriel Souček OP, Lanškroun 13.června 1998